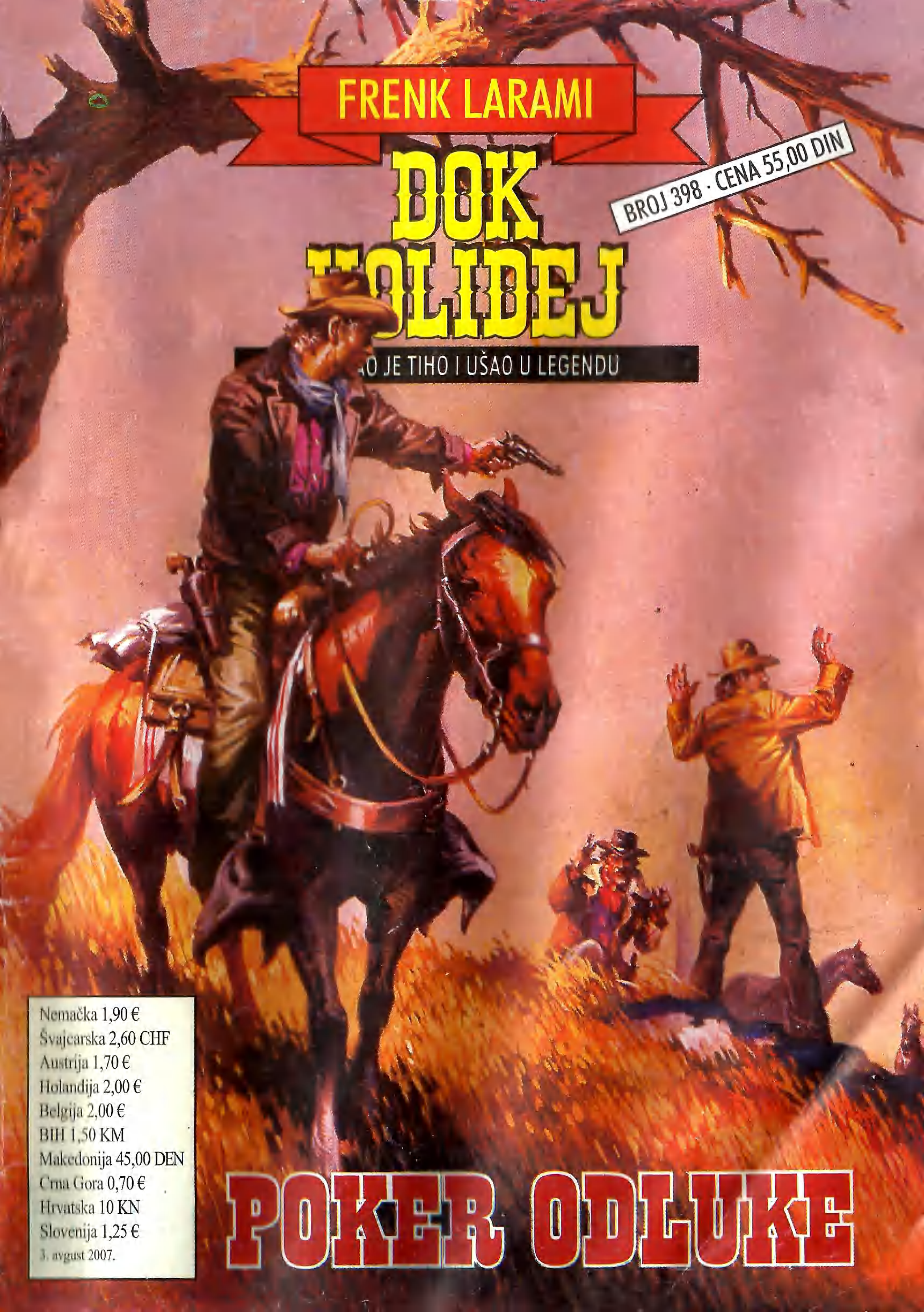


A detailed illustration of a Western scene. In the foreground, a cowboy wearing a brown hat, a dark jacket, and a blue scarf is riding a dark brown horse. He is holding a revolver in his right hand, pointing it towards the right. In the background, another cowboy in a yellow shirt and brown hat is standing with his hands raised in a gesture of surrender. The scene is set in a dry, hilly landscape with a large, gnarled tree on the left and a hazy, orange-tinted sky. The overall style is reminiscent of classic Western movie posters.

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 398 · CENA 55,00 DIN

...AO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
3. avgust 2007.

POKER ODLUKE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

398

Frenk Larami

POKER ODLUKE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 398

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

IMPORTANT GAME

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 25. VII 2007.

Tržište: 3. VIII 2007.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – IMPORTANT GAME

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Kvinsi je bio običan gradić u kome je čovek poput Ralfa Higinasa morao biti zapažen. Razlog za to bilo je nešto demonski zlo što je zračilo sa njegovog mrtvački bledeg lica, olovno-sivih, vampirski prodornih očiju i čudno stisnutih, žabljih usta. Osim toga, već punih sedam dana neprekidno je sedeo za zelenim kockarskim stolom i neprekidno dobijao. Tako nešto nije viđeno nikada ranije nije viđeno u ovom gradiću na obali velikog Misisipija. Zato je, od trenutka kada je izašao iz kočije u društvu prelepe crvenokose devojke, Ralf Higinas bio glavna atrakcija. Tačnije rečeno, pažnju su podjednako privlačili kako on, tako i njegova kći Laura.

Tek što je napunila osamnaest, izgledom je bila sušta suprotnost ocu. Ako je Ralf Higinas bio oličenje Mefista, Laurine kao smaragd zelene oči zračile su anđeoskom blagošću i toplinom. Posebno je padala u oči njena duga kovrdžava riđa kosa koja je devojčinoj lepoti davala posebnu privlačnost.

Uostalom, većina ljudi ju je zadržljivo posmatrala dok je stajala iza stolice svoga oca i kao dobra vila, donosila mu sreću u igri. Naime, devojka je uvek bila uz njega. Dugotrajna bdenja u zadimljenim kockarnicama i salunima još nisu ostavila traga na njenom lepom plemenitom licu, isto kao što ni podvale njenog oca nisu doticale njenu anđe-

osku dušu. Ona je samo stajala pored oca verujući da mu donosi sreću.

Stvarnost je, međutim, bila sasvim drugačija.

Jer, zaneti njenom lepotom, ljudi su zaboravili da motre na vešte prste starog kockara. A baš tako je Ralf Higinas pobeđivao; pobeđivao i dobijao. I zaista, on je u to vreme bio možda i najveštiji varalica na Zapadu. Promišljeno i mudro je koristio kćer za svoje kockarske podvale; Laura je privlačila i fascinirala žrtve koje je on bez milosti čerupao. Istini za volju, treba reći da je devojka u svemu tome bila sasvim nedužna. Igrala je svoju ulogu verujući da čini dobro, igrala ju je ne iz pokvarenosti već iz naivne ljubavi prema svom ocu.

Ovaj neobičan par nikada nije dugo boravio u jednom gradu. Zadržavali bi se najviše sedam dana, a onda kretali dalje. Za njima su ostalale glasne psovke ili samo tihi jed ljudi koji su izgubili svoj novac.

No, osim neprijatnih reči, na životnom putu Ralfa Higinasa pokatkad bi bila prolivena i krv.

U stvari, niko ne bi pomislio da ovaj čovek nalik na starca može tako brzo da potegne „kolt“. U futroli je nosio revolver kalibra 35 sa kratkom cevi. Kad god bi povukao oružje na nekoga, izlazio bi kao pobednik iz dvoboja, što znači da je za sobom ostavljao samo leševe.

Međutim, uspevao je da se izvuče jer je to, igrom slučaja, uvek kvalifikovano kao nužna odbrana.

Što se tiče mlade devojke, ona je obožavala svoga oca i verovala u sve što je govorio. Za nju je on bio progonjeni čovek tako da je bez protivljenja išla za njim iz grada u grad, iz države u državu. Život im je bio nestalan i nimalo ružičast, ali ona se nije tužila zbog toga. Čutke je prihvatila trenutnu sudbinu verujući u bolju i srećniju budućnost. No, za razliku od muškaraca, žene su je posmatrale drugim očima i neretko za njom govorile: riđokosa veštica!

* * *

– Vreme je da krenemo dalje, dete – rekao je Higinis stojeći ispred ogledala i vezujući svilenu kravatu.

Devojka je stajala pored prozora, zagledana u noć.

– Kuda putujemo?

Kockar se okrenuo i pogledao svoju kćer. Osmeh mu je bio ružan i bezbojan kao, uostalom, i njegovo lice.

– Putujemo u Sent Luis – kazao je mirno. – Tamo bismo mogli da ostanemo nekoliko nedelja. U Kvinsiju sam zaradio dovoljno novca.

– Sent Luis – ponovila je Laura zaneseno. – Tamo nećeš igrati, zar ne, oče?

– Prve nedelje sigurno neću, draga. Nego, hajdemo sada dole. Možda će se naći još neko ko će želeti da se oslobodi svojih dolara.

I takav se stvarno našao.

U pitanju je bio Stiv Voker, kapetan broda „Linkoln” koji je plovio Misisipijem. Kao čovek koji je tek došao u grad nije ni poznavao Higinisa, niti se našao

neko da ga upozori da se čuva prevejanog kockara. Baš te večeri je doplovio brodom sa juga, a već sutradan je trebalo da nastavi put Luizijane.

Kapetan je bio čovek pedesetih godina, prosede kose i lica ogrubelog od vetra i sunca. Ceo njegov život bio je ispunjen teškim radom na brodu čiji je kapetan postao tek pre nekoliko godina. Nije bio čest posetilac saluna, a još ređe mu se događalo da sedne za kockarski sto. Verovatno se to ne bi desilo ni ove večeri da nije bilo crvenokose devojke izvanredne lepote.

Naime, baš u trenutku kada je ušao u salun ugledao je Lauru kako silazi širokim stepeništem. Čoveka koji je išao iza nje udaljen svega nekoliko koraka, potpuno je prevideo.

Na dnu stepenica otac i kći su zastali. On je nešto šapnuo devojci i ona je kratko klimnula glavom.

Laura je prišla baru i stala odmah iza kapetana. Nije ga udostojila ni jednim jedinim pogledom nego se obratila krčmaru.

– U koje doba poštanska kočija sutra kreće za Sent Luis?

– Nećete nas već napustiti, gospođice? – upitao je krčmar ljubazno se osmehujući.

Ona mu je uzvratila osmeh.

– Da, želimo sutra da oputujemo.

– Zar vam se ne dopada u našem gradu, gospođice Higinis?

– Meni se dopada – odvratila je devojka i nesvesno pogledala prema ocu.

Krčmar je sledio njen pogled i u trenu je razumeo.

– Da, da, shvatam. Ali, sutra nema ništa od puta. Kočija polazi tek za dva dana.

Kapetan Voker je osluškivao razgovor i pritom potpuno zaboravio na viski koji mu je krčmar natio. Pogled mu je bio prikovan za devojčin profil i belu maramu koju je nosila oko vrata. Pre nego što je progovorio, značajno se nakašljao.

– Smem li da vam se predstavim, gospođice? Ja sam Stiv Voker, kapetan „Linkolna”. Moj brod isplovjava već sutra ujutru i pomislio sam... Možda biste mogli da putujete sa mnom?

Laura se lagano okrenu, a oko usana joj zaigra detinji osmeh.

– Vi ste kapetan?

Voker se ponosno isprasio i pokazao širite na uniformi.

– Da, gospođice. Ja upravljam „Linkolnom” i vozim ga duž velike reke. Slučajno sam čuo da vi ujutru polazite za Sent Luis.

– Da, u osam sati. I stvarno bi bilo lepo kada biste nas povezli. Molim vas, hoćete li to reći mome ocu? – upitala je pokazujući za zeleni sto za kojim je sedeo Higin, pretvarajući se da razgovor između kćerke i kapetana uopšte nije čuo.

Kapetan Voker je radosno podigao glavu.

– Vaš otac, dakle?

U njegovim rečima osetilo se izvesno olakšanje. Spremno je krenuo za devojkom prema kockarskom stolu.

Prošla su dva sata.

Za to vreme Voker je izgubio već dve stotine dolara. Za kapetana rečnog broda bila je to poprilična suma. Lice mu je postalo nekako tvrdo i ukočeno, a

sinulo bi samo kada je ugledao Laurin osmeh.

Naime, devojka je takođe sedela za zelenim stolom, i to tik uz njega.

Za šankom je stajalo nekoliko kaulboja. Momci su lagano pijuckali i povremeno bacali poglede prema stolu, odnosno prema lepotici riđe kose. U tim trenucima njihova ozbiljna, vetrom opaljena lica obasjavao je osmeh.

Krčmar je nervozno dobovao prstima po glatkoj ploči šanka. Bilo mu je očigledno neprijatno što kapetan Voker gubi toliki novac u njegovom salunu. Tog čoveka znao je godinama i bio svestan da je teško zarađivao svoj novac. Pored toga, dobro je poznavao i njegovu neprijatnu, preku narav.

Kao iskusnom čoveku koji je decenijama živeo na Zapadu, krčmaru je bilo potpuno jasno da Higinsova kockarska sreća uopšte nije bila prava. Naime, da nije bilo devojke, on bi kao vlasnik saluna odavno zabranio Ralfu Higinu da uđe u njegov lokal.

Pošto su završili igru, varalica sa žaljenjem podiže ramena.

– Ovo je zbilja maler, gospodine Voker. No, nadam se da ćete u sledećoj turi imati više sreće.

Kapetan je počeo smeteno da pretura po džepovima, ali u njima više nije bilo novčanica.

– Sledeće ture neće biti, mister Higin. Nemam više novca.

– Ništa ne mari – odvrati on uz ljubazan osmeh. – Moja kći i ja smo u izvesnom smislu dužnici, kapetane. Osim toga, moraćemo da platimo i putne karte.

Voker ga odmeri s nevericom.

– Ne mislite valjda ozbiljno? Hoćete da igrate u novac za putne karte?

– Oh, ne treba da budemo sitničari, mister. Koliko je meni poznato, čovek se može kockati u mnogo šta.

Podmukli osmeh na kockarevom licu trebalo je da opomene kapetana. No, Voker na to nije obratio pažnju. Kao i svi koji gube, ponadao se da će mu se ipak osmehnuti sreća i da će u poslednjoj igri uspeti da povрати izgubljeni novac.

Uskoro je počela i ta, toliko željena, poslednja partija.

Igralo se u potpunoj tišini i vreme je letelo.

Onda se kapetanovo lice ozarilo radošću. Držao je u ruci tri keca, ovoga puta siguran da dobija.

Što se tiče Higinisa, on još uvek nije otvarao karte. Zatim je, ne podižući pogled, dobacio devojci:

– Hoćeš li mi od krčmara doneti jednu cigaretu, Laura?

Ona je ćutke klimnula glavom i lagano krenula prema baru. Hodala je gipko kao mačka i svi muški pogledi bili su uperni u nju. Svi su je posmatrali, svi osim jednog postarijeg kauboja preplanulog lica koji je sedeo u blizini. Iako nije skidao pogled sa kockara, tek krajičkom oka je primetio kako je stari prepredenjak munjevitom brzinom izvukao kartu iz rukava.

Odmah zatim, mirno je spustio na sto četiri kralja.

Kapetan Voker se lecnuo, iznenađeno posmatrajući karte koje je držao u ruci.

Videvši njegov izraz lica, kauboj se žustro nasmejao.

– Kapetane, u ovoj turi niste imali ni kakve šanse!

Dok je Voker još uvek zbunjeno ćutao, Higinis se namršti, a obrazi mu porcveneše.

– Šta ste time hteli da kažete, mister? – upitao je muklo.

– Sa vama nisam razgovarao, stranče – odbrusi mu kauboj. – I nemojte da se pravite nevešti, jer tačno znate šta sam mislio.

Ralf Higinis skoči kao oparen. Lice mu je bilo izobličeno od besa, a pogled pun mržnje. Bilo mu je jasno da je kauboj video prevaru. Sada mu je preostajalo samo jedno jedino rešenje, isto ono koje je koristio svaki put kada bi bio otkriven.

No, kauboj se nije „upecao“. Samo ga je prezrivo odmerio i odmahnuo rukom.

– Nemojte ni da pomislite da bih hteo bilo kakav dvoboj sa vama. Iskreno rečeno, vaši prljavi trikovi me se uopšte ne tiču. No, ipak ću vam reći da sa mnom ne biste potezali karte iz rukava.

U tom trenutku kapetan Voker je skočio i rukama snažno odgurnuo sto. Dohvatio je kockara za ramena i povikao:

– Da li je tačno to što tvrdi ovaj gonik?

– Pih... pa on je pripit! – branio se Higinis.

Kauboj je upravo ustao od stola i krenuo prema šanku. Kada je čuo kockareve reči, okrenuo se na potpeticama.

– Vi ste varalica, mister – kazao je hladno i prezrivo pljunuo na pod. – To, međutim, nije moja stvar. Samo sam kazao ono što sam video. I ponavljam da vam kod mene to ne bi upalilo, čak

ni pod uslovom da vam ta zelenooka lutka sedi za stolom.

– Vрати mi novac! – povikao je sada Voker i ustremio se na prevaranta.

– Oče? Ne! – vrisnula je devojka, očiju razrogačenih od užasa.

Stari kauboj se zadovoljno smešio, verujući da će iskusni lađar dati dobru lekciju ovom prevarantu.

Ali, stvari se nisu razvijale u tom pravcu.

Naime, niko nije video kada se kolt kratke cevi našao u Higinsovoj ruci. Tek odjednom, cev je zablistala osvetljena lampom.

– Odmah da ste me pustili – zaječao je Higin s muklo. Ali, odmah zatim, uperio je kapetanu „kolt” u grudi.

Voker se trže. Pustio je kockareva ramena i s nevericom pogledao u oružje.

– Šta to treba da znači? – upitao je, i sam svestan opasnosti situacije.

Kockar se isceri.

– Ako imate „kolt”, onda ga potegnite, kapetane. Ako ne, onda se ovoga časa gubite iz saluna – procedio je jedva čujno.

Nažalost, Voker je imao „kolt” i to je bila njegova propast.

Bilo je to prastaro oružje kalibra 45; stari kapetan nije gotovo nikada pucao iz njega čak i na prazne flaše, a o živim metama da se i ne govori. Uzani opasac ispod uniforme nosio je samo zbog toga što je svaki čovek na Zapadu nosio oružje.

Grubim i snažnim udarcem kapetan je odgurnuo Higin sa unazad. Kockar je posrnuo, ali je ostao na nogama.

Voker je zavukao ruku ispod kaputa.

– Dobro! Ako baš hoćeš, mogu se poslužiti i pucaljkom!

Rekavši to, izvukao je veliki revolver, ali onda se začuo prasak i... kapetan broda je bio mrtav. Kuršum ga je stigao pre nego što je uspeo da povuče obarač. Naime, usijano olovo zarilo mu se u srce pre nego što je i savio kažiprst.

Za tren je zavládala tišina, a onda je kapetanov revolver tresnuo o drveni pod. Međutim, on je još uvek stajao nepomičan i čudno raskoračen, pogleda upravljenog na bleđo Higinsovo lice.

U lokalu je vladala pritiskajuća tišina. Barutni dim je lebdeo između dvojice ljudi, a pre nego što se razišao, kapetan Voker se sručio na pod kao posečeno stablo.

Ljudima je bilo jasno da iskusni lađar nije imao šansi protiv lukavog kockara. Sa druge strane, Voker je počinio veliku grešku, jer je naseo na izazov i izvukao oružje.

Laura je stajala kraj šanka i avetinjski bleđog lica zurila u mrtvog kapetana. Osećala se strašno i nije imala snage da podigne pogled prema svom ocu.

Ralf Higin je još uvek držao u ruci „kolt” kratke cevi iz koga se dizao tračak dima. Na njegovom licu nije bilo tuge ili pak kajanja: pre bi se moglo reći da je zračio hladnokrvnošću i oprežnošću.

– Svi ste videli? – upitao je žustro. – Bila je to nužna odbrana, zar ne?

Niko mu nije odgovorio. Možda su prezrivi pogledi ljudi rekli više od bilo kakve reči. Varalica je instinktivno osetio da se situacija može lako okrenuti protiv njega. Nije mu promaklo držanje kauboja ni odbojni izraz na krčmarevom licu...

Znao je da na svaki način mora da ode odavde. Ali kako? Skupio je svu snagu i pokušao da svom glasu da čvrstinu.

– Idem do šerifa, a vi ćete posvedočiti da je bila nužna odbrana!

I pre nego što je bilo ko uspeo nešto da kaže, sa ulaza se oglasio dubok muški glas.

– Ne morate ići po mene. Ovde sam!

Svi pogledi sada su bili upravljeni prema vratima. Na njima je stajao onizak, dežmekast čovek crvenog lica. Na glavi je nosio ogroman beli „stetson” što ga je činilo još manjim. Ipak, šerif Vinter nije bio tako bezazlen i bezopasan kao što je to možda na prvi pogled izgledalo. Što se Ralfa Higinša tiče, taj prokleti kockar bio mu je već neko vreme trn u oku. No, do sada nije imao nikakve zakonske osnove da ga protera iz grada.

Sada mu je prišao kratkim, brzim koracima; i pre nego što je ovaj shvatio šta se dešava, njegov revolver se stvorio u šerifovom džepu.

Tek tada se odmakao i podozrivo odmerio kockara.

– To sam mogao i da pretpostavim – kazao je nezadovoljno. – Kada mi neka kockarska ajkula dođe u grad i počne da operiše, rezultati su najčešće ovi. Dakle, šta se dogodilo, Hal? – dodao je obrativši se krčmaru.

Vlasnik saluna je izašao ispred šanka i uperio prst u kockara.

– On ga je ubio!

– To nije istina! – usprotivio se Higinš. – Kapetan je prvi potegao i... U pitanju je bila nužna odbrana!

– Kao i uvek – zaključio je šerif kratko.

– Nije bilo „kao i uvek” – dobacio je stari kauboj.

Šerif iznenađeno ustuknu. Pažljivo je odmerio to ozbiljno lice izbrazdano borama i shvatio da čovek zaista i misli ono što je rekao.

– Šta ste time hteli da kažete, mister...?

– Hanter – dopunio je ovaj i prišao koji korak bliže.

– Ovaj kockar je izvukao kartu iz rukava i to sam video svojim očima. Sada mi je žao što sam tako nešto uopšte pomenuo.. Hm... da sam držao jezik za zubima, kapetan bi još bio živ.

Ralf Higinš je prebledeo od gneva, ali i straha. Situacija bi mogla da postane strašno nezgodna, ako se bude poverovalo kaubojevim rečima... Zbog toga se svom snagom ustremio na starog kauboj koji je rekao da se zove Hanter.

– Lažeš, prokleti goniču krava! – povikao je. – Nemojte mu verovati, šerife! Taj je sa kapetanom duvao u isti rog!

Kauboj ozbiljnog lica hitro priđe kockaru i stavi mu pesnicu pod nos.

– Sa mnom nećeš tako, amigo! Ti jesi izvukao kartu iz rukava! Na žalost, kapetan je, poput ostalih, imao oči samo za tvoju... nazovimo kćerku. Uzgred rečeno, dobar ste tim, samo što kod mene ne bi prošli!

– Dosta pretnji i uvreda – prekide ih šerif odlučno. – O tome će odlučiti sudija – dodao je, a zatim se obratio kauboju. – Vi ćete morati da ponovite svoj iskaz i položite zakletvu.

Hanter glasno uzdahnu.

– Žao mi je šerife, ali mi sutra u zoru gonimo krdo dalje.

Za to vreme Higinš je bio na mukama. Osetio je kako ga obliva hladan znoj i ispod oka pogledao u kćerku.

Naravno, Laura nije verovala nikome osim njemu. Uostalom, tako je bivalo svuda i na svakom mestu. Još uvek je imao ogroman uticaj na nju tako da mlada devojka nije videla ni ono što je bilo očigledno.

Šerif Vinter je grozničavo razmišljao; znao je da ne sme da zadržava kauboja u gradu, a s duge strane... čovek je bio jedini svedok prevare. Naravno, nije se moglo osporiti da je Higin delovao u nužnoj odbrani. No, ako bi bilo dokazano da je kapetan žrtva prevare, varalica bi bio izveden pred sud...

I baš kada mu se činilo da se nalazi u ćorsokaku, on se seti spasonosnog rešenja.

– Poći ćete sa mnom u kancelariju i tamo potpisati izjavu, Hanteru – kazao je odlučno.

– Ako baš moram – promrmljao je kauboj mrzovoljno. Očigledno, bilo bi mu mnogo draže da je ostao u salunu.

Ralf Higin upitno pogleda šerifa.

– To znači da ja i kćerka možemo gore?

– Možete, ali samo da biste uzeli svoje stvari – odvrati čuvar zakona muklo.

– Vi ćete takođe sa mnom, Higinse. Što se tiče devojke, ona slobodno može da oстане u sobi. Ne verujem da je umešana u ovu prljavu stvar.

Kockarevo lice bilo je mrtvači blede, a prsti čudno zgrčeni.

– Ne mislite to ozbiljno, šerife? Pa nemate nikakvog osnova da me zatvorite!

Čovek sa zvezdom se ljutnu.

– Kako bi bilo da to prepustite meni? A vi bolje požurite, pošto nemam nameru da vas čekam satima!

No, Higin nije želeo da tek tako položi oružje.

– U ovom trenutku mi ne preostaje ništa drugo, ali znajte da ću se žaliti na vas, šerife! Laura, pomoz mi da spakujem stvari – dodao je okrenuvši se prema kćerci. – Budi sigurna da će svaki sudija ustanoviti da sam u pravu, dete moje.

Pre nego što je krenuo ka stepenicama koje su vodile na sprat, odmerio je starog kauboja sa neskrivenom mržnjom.

Ništa ne govoreći, devojka poslušno krenu za njim.

– Bilo bi dobro da požurite, Higinse! – doviknu šerif prilazeći šanku.

Nije dobio nikakav odgovor. Sledećeg trenutka začuo se snažan tresak vrati- ma, a onda se ponovo sve utišalo.

Krčmar je pozvao dvojicu ljudi koji su brzo izneli kapetanovo telo. Tek tada ljudi u salunu su tiho zažagorili.

Šerif je rukavom obrisao metalnu zvezdu na levoj strani grudi i nestrpljivo pogledao u veliki sat požutelog brojčanika koji je visio na zidu iza šanka.

– Prokletstvo, već četvrt sata je gore! Sada je prevršio mru! Najbolje će biti da odem po njega. Koji je broj njegove sobe, Hal?

Krčmar se na trenutak zamisli.

– On je sedam, a ona osam.

Čuvar zakona klimnu glavom i požuri uz stepenice.

Nije prošlo ni pola minuta, a već je jurio dole kao bez daha.

– Oboje su nestali!

Vlasnik lokala odmahnu glavom.

– To je nemoguće, šerife! Gore nema izlaza. Ako su hteli napolje, morali su

kroz lokal. Hm... kladim se da su se negde prikrili.

Vinter se gorko osmehnu.

– Prozor u njegovoj sobi bio je otvoren.

– Pa šta?

Šerif pokaza palcem na stepenice.

– Idi gore pa vidi sam. Koristili su čaršave da bi šmugnuli kroz prozor. Sam đavo zna da li ih sada još mogu naći! – dodao je žureći prema izlazu.

Stari Hanter se okrete i obrati se kauvojima sa kojima je bio u društvu.

– Koliko vidim, moja izjava šerifu više neće biti potrebna. Da popijemo još po jedno piće, momci? Krčmaru, jedna rudna na moj račun!

Momci sa osmehom prihvatiše ponudu i priđoše šanku.

Činilo se da je u salunu ponovo zavladala uobičajena atmosfera.

* * *

Nad velikom rekom duvao je hladan istočni vetar povijajući grane na obali i pevajući svoju monotonu pesmu.

Na palubi starog „Linkolna” fenjer je goreo samo ispod kapetanskog mosta i bacao na brod svoju slabu treperavu svetlost.

Te noći je mornar Hoten imao drugu stražarsku smenu. Sedeo je na drvenoj stoličici na palubi i dremao. Kraj njega je ležala poluprazna flaša rakije.

Hoten je bio strašno ljut pošto su svi ostali otišli na kopno, a jedino njega ostavili da stražari. Proklet bio! Najviše ga je ljutilo što je sam i što ne može ni sa kim da razgovara. Ljuteći se i uzdišući, ponovo se mašio za flašu i otpio dobar gutljaj. Voleo je dobro da popije

i to je bio razlog što je često dolazio u sukob sa kapetanom.

Istina, i drugi su pili, doduše samo po nekoliko čašica. Kapetan se tome nije protivio ako se to dešavalo u slobodnom vremenu. Nije dozvoljavao da se pije u toku plovidbe što je bilo sasvim u redu. Jer, mornar na brodu koji je plovio Misisipijem morao je biti veštiji od ostalih. Ogromna reka bila je opasna i imala stotine i stotine peščanih sprudova. Oni su, u stvari, bili najveća opasnost za brodove koji su krstarili njenim vodama. I zato nijedan kapetan nije smeo dozvoliti sebi da ima lošu posadu, odnosno, nespremne mornare koji će mu biti „glavne oči i uši”.

Bila je gotovo ponoć. Vetar je nešto popustio i odmah je postalo toplije. Nebo je bilo vedro, tamnoplavo i posuto hiljadama zvezda.

Hoten je iskapio ostatak pića, a zatim praznu flašu bacio preko ograde. Nervoznim pokretima počeo je da pretresa džepove i traži neku zaostalu cigaretu. Sa olakšanjem je uzdahnio kada je pronašao jednu i pripalio je drhtavim prstima. U istom trenutku začuo je tiho, melodično pevušenje sa obale. Ne, pomislio je, to mora da je bilo na mostu...

– Grom i pakao, pa to je žena! – promrsio je Hoten iznenađeno i ustao. Prišao je ogradi i napregnuto osmotrio obalu. Međutim, ništa nije mogao da razazna.

Ali, ženski glas se i dalje čuo, sada čak i jasnije. Izgleda da se žena nalazi na utovarnom mostu, zaključio je.

Pripiti mornar se zadovoljno nasmešio.

– Oho, ovo je prava i prijatna promena! – progundao je. – Čekaj, golubice, odmah dolazim!

Nesigurnim korakom se uputio prema utovarnom mostu i tamo zaista ugledao ženu. Bila je sama. Držala je ruke na ogradi i oborene glave gledala u tamne talase reke.

Mornar joj se lagano približio. Pri svetlosti zvezda mogao je da razazna da je još veoma mlada. Njena vitka figura jasno se ocrtavala na mesečini.

– Lepa noć, gospođice? – počeo je Hoten svojim, od alkohola i jeftinog duva na ogrubelim glasom.

Pretvarajući se da je iznenađena, devojka stavi ruku na usta.

– Oh, odakle ste se vi stvorili?

– Samo bez straha, gospođice. Ja sam odavde, sa broda. Čuo sam vas kako pevušite i... evo me, tu sam – dodao je posle kraćeg ćutanja, ne primećujući senku koja mu se šunjala iza leđa, kao mačka.

I taman kada je hteo još nešto da doda, iznenadan muški glas iza leđa učinio je da pretrne.

– Nemojte se uplašiti, prijatelju. Ja sam otac ove mlade dame i rado bih porazgovarao sa vama.

Uprkos naizgled prijateljskim rečima, Hoten se smrtno uplašio. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se pribere i shvati o čemu se uopšte radi.

– Ko ste vi? Šta tražite ovde? – upitao je najzad.

– Pa... to je teško saopštiti u nekoliko reči. Samo da vas nešto pitam; ima li mogućnosti da vas ovde neko zatekne?

– Sam sam na palubi... Ostali su na kopnu – odvratio je mornar otegnuto.

Nepoznati čovek zadovoljno klimnu glavom.

– To je dobro. Dakle, slušajte! Nas dvoje bismo želeli za Sent Luis. Kako

smo čuli, ovaj brod sutra ujutro kreće baš u tom pravcu?

Hoten je bio bezgranično razočaran što je sve dobilo tako poslovno i trezveno značenje. Zbog toga je odgovorio prilično mrzovoljno.

– Zato nije potrebno da se šunjate u sred noći, mister. Brod polazi sutra u osam i ima dosta slobodnih mesta.

Čovek se nasmeja.

– To znam i sam, prijatelju. No, mi nećemo sutra da se pojavimo na palubi pošto nećemo da neko zna da putujemo.

Hoten zviznu kroz zube i odmeri prelepo devojčino lice.

– Dakle, slepi putnici, zar ne? Umesto dolara ova mala može da...

– Trenutak, prijatelju, to sa dolarima je u redu. Za vas dve stotine! Mislim da to nije loša suma s obzirom da, kako sam obavešten, putna karta staje oko dvadeset.

Mornaru je na trenutak zastao dah. Dve stotine dolara! To je proketo privlačna suma za koju je morao mesecima da dirinči. A sada ga ovaj tek tako nudi...

– Dakle, prijatelju? – trgao ga je strančev glas iz razmišljanja. – Zna li neko mesto na brodu gde bi mogli da nas sakrijete do Sent Luisa?

Hoten se u trenu potpuno otreznio i u času doneo odluku.

– Ako hoćete da putujete tajno, ne mogu da vam ponudim baš luksuznu kabinu, mister.

– To i ne očekujemo. Najvažnije je da nas niko ne nađe.

Tek sada je mornaru palo na pamet da bi mogao da pita za razlog ovakvog skrivanja. Konačno, znao je šta ga čeka ako slepi putnici budu pronađeni...

Odmah se setio svog trogodišnjeg boravka iza rešetaka u Memfisu i nehotice uzdrhtao.

Videvši ga da razmišlja, Higin postade nestrpljiv.

– Dakle, šta se dešava? Hoćete li i li nećete da zaradite te dolare? Polovinu ćete dobiti odmah, a ostatak kada stignemo u Sent Luis.

– Da... naravno... – promumlao je mornar. – Ali, uopšte ne znam...

U tom trenutku sa obale su se začuli glasovi ljudi i topot kopita.

– Ovde ne moramo da tražimo, momci – začuo se krupan jasan glas. – To je bio njegov brod... Odjahaćemo još jednom do severnog dela grada i malčko ga pročešljati. Ako ništa ne nađemo, moramo sačekati do jutra.

– Da li su ovi vama za petama? – upita Hoten uzbuđeno.

– Nije teško zaključiti da je tako – odvrati Higin tiho.

– Šta se dogodilo?

– Ispričaću vam kasnije. Samo nas prvo smestite na brod. I mislite na dolare, mister.

Posle kraćeg oklevanja mornar je prelomio.

– U redu. Pođite za mnom!

Higin i njegova kćerka krenuše za njim. Prepredeni prevarant je odahnuo sa olakšanjem. Uspelo mu je da umakne u poslednjem trenutku.

Hoten ih je smestio u ostavu gde je bilo neprijatno, tesno i skućeno. Osim toga, neprijatan miris je bio tako žestok da su devojci grunule suze. Bilo je mračno, pa je mornar otišao da donese lampu.

Devojka gorko uzdahnu.

– Zar je sve moralo da bude ovako, oče?

– Ovako je bolje, dete – uzvratio je kockar.

– Ali, ti si bio u pravu! Nisu mogli ništa da dokažu!

Prepredeni kockar je znao kako treba sa naivnom devojkom.

– Čini mi se da još nisi shvatila kako je ovaj svet surov, Laura. Ja jesam bio u pravu, ali... dok u to ne ubedim ljude ko zna šta bi se dogodilo. I sama si videla da da mi je šerif oduzeo oružje... I šta bih, u tom slučaju, mogao da uradim da su hteli da me linčuju?

– Ipak je sve tako užasno! – zajecala je devojka. – Zar ne bi bilo bolje da konačno prestaneš sa kockom, oče? Ovako... povlačimo se iz grada u grad kao odbačeni.

– Sve to činim za tebe, Laura.

Nije osetila neiskrenost u njegovim rečima i poverovala mu kao i uvek do tada. Bila je mlada i neiskvarena i već nekoliko godina ga pratila bez pogovora. Nije ni bila svesna činjenice da je postala saučesnik u njegovim razbojništvima.

Ventili su bili pod jakim pritiskom i para je naprosto „zviždala”. Široke lopatice su se polako zaustavljale ne zahvatavši više vodu velike reke. Naime, brod je stigao na cilj i spremao se da pristane,

Mornar Hoten iz sve snage hitnu užecrcu koji je bio na doku.

Samo nekoliko minuta kasnije brod je bio ukotvljen. Kapetanov pomoćnik dao je sve od sebe i brod je stigao na cilj.

Ubrzo se sve utišalo. Mnogi putnici su napustili brod, a oni koji idu dalje otišli su da se zabave u uvek bučnom Sent Luisu.

Jer, „grad od kamena” kako su ga nekada zvali, neodoljivo je privlačio strance. Ovde nije bilo drvenih pločnika i prašnjavih ulica, korala i bučnih kauboja. Nasuprot tome, grad se „šepurio” širokim bulevarima omeđenim visokim kamenim zgradama, elegantnim barovima i prodavnicama, otmenim restoranima i hotelima. Sve to činilo je Sent Luis neponovljivim i sasvim različitim od „drvenih” gradova srednjeg Zapada.

Takvo mesto bilo je kao stvoreno za kockara kova Ralfa Higinasa. Ovde je duže mogao da ostane nezapažen, jer su mnoge kockarnice omogućavale da se dugo vremena krije među brojnim posetiocima i na njima isproba svoje prevare.

Ovoga puta varalica je napustio brod odmah posle ponoći. Naravno, pratila ga je Laura. Dole u ostavi ležalo je nepomično telo mornara Hotena. Naime, Ralf Higinas nije imao običaj da ostavlja svedoke. Lauri je rekao da hoće samo da ga onesvesti. No, kada se devojka udaljila, zgrabio je železnu šipku i dokrajčio mornara. Zatim mu je pretresao džepove, pokupio novac koji mu je nedavno dao i požurio u noć.

Uskoro su se oboje izgubili između zgrada.

Posle kratkog vremena našli su se na Misisipi bulevaru, hitro sjahali i ušli u predvorje hotela „Metropolitan”. Svetlost brojnih kristalnih lustera obasjala je dvoje gostiju kojima je mladi crnac uslužno otvorio vrata.

Tek tada je stari prepređenjak je shvatio da nešto nije u redu. Naime, odeća im je bila prašnjava i umazana uljem, lica garava, a kosa u neredu. Najgore od svega bilo je što su tek na ovoj bleštavoj, raskošnoj svetlosti postali svesni u kakvom su stanju.

Ralf Higinas se jedva uzdržao da ne opsuje. Za povratak je bilo kasno pošto ih je nekoliko zakasnelih gostiju već videlo. Sada su sve oči bile uprte na dvoje uprljanih i umašćenih pridošlica.

Ipak, što je učinjeno, učinjeno. Sada je trebalo smisliti odgovor i izvući se iz glupe situacije.

Laura je oborila glavu. Bila je crvena u licu i postićena.

Prevejani kockar se brzo snašao. Smislio je izgovor i na licu mu je zatrao osmejak. Galantno je pružio kćerki ruku i kazao:

– Došli smo noćnim vozom iz Litl Roka. Napali su nas...

Priča koju je zatim ispričao naterala je hotelskim gostima suze na oči.

Te noći, kopač zlata Rod Tejlor doživeo je nešto zaista neobično.

Nalazio se hiljadu milja zapadno od Sent Luisa, duboko u Roki planinama, na samom izvoristu reke Rio Grande del Norte.

Rod Tejlor je bio previše star da bi u surovim planinskim predelima tragao za zlatnim prahom. No, uprkos svojoj prosedoj kosi i bolesnim zglobovima morao je da se vrati u divljinu. Naime, kod kuće je imao paralizovanog trinaestogodišnjeg sina kome je mogao pomoći jedino ako ga odvede do čuvenih

lekara na Istoku. A za to je trebalo dosta novca, daleko više nego što je kopač imao.

Doduše, pre dve godine je skoro skupio potrebnu sumu, ali je u Denveru pao u ruke jednom kockaru i veoma brzo izgubio sve što je teškom mukom zaradio.

Dakle, morao je nazad u planine.

Međutim, ono što se baš te večeri dogodilo stari kopač je jedva preživeo. Opet je zaigrao poker...

Naime, baš toga dana svratio je u grad na reci. Nije mogao da odoli i... na kockarski sto bilo je položeno nekoliko kožnih vreća sa zlatnom prašinom.

Neki nepoznati stranac u tamnom držao je banku. Bio je to elegantan čovek u tamnom odelu koga niko do tada nije video u planini, čovek kome, izgleda uopšte nije bilo mesto među ovim skoro poludivljim ljudima.

Nesrećnog Roda Tejlora opet je obuzela kockarska strast pa je ponovo izgubio veliku sumu.

Videvši kako stvari stoje, ustao je i obratio se strancu u tamnom:

— Idem po novo zlato pošto... moram pokušati da se izvučem. Ovaj gubitak je isuviše veliki — dodao je, okrenuo se u žurno napustio salun.

Sada je već dva sata sedeo kraj male logorske vatre i razmišljao. Crveni plamenci bacali su treperavu svetlost na njegovo umorno izborano i zabrinuto lice. Vodio je tešku unutrašnju borbu sa samim sobom i neprestano uzdisao.

Da li da se još jednom vrati?

Hm... ništa nije bilo sigurno. Možda će dobiti, a možda sve izgubiti kao što se to ranije desilo u Denveru.

Bacio je gotovo bojažljiv pogled prema mestu gde je sakrio svoje zlato: nalazilo se ispod jedne kamenite gromade, gotove deset jardi iza kolibe.

Iz sumornih misli prenuo ga je neki čudan šum. Da to nije bio topot kopita?

Kopač zlata je hitro ustao i vrhom čizme razbacao drva sa vatre. Međutim, nije mu uspelo da sasvim ugasi plamen i slaba svetlost je još uvek padala na okolne stene. Iza same Tejlorove kolibe dizao se strmi kameni zid, činilo se do samog neba.

Jahač se približavao prolazeći kraj oskudnog šumarka na mestu gde se put račva.

Roj Tejlor je utrčao u kolibu i uzeo sačmaricu: zatim je izašao i oprezno se odšunjao pored kamenog zida, sve do mesta gde je sakrio kožne džakove sa zlatnom prašinom. Tu je potrbuške legao na zemlju i napeto oslušnuo.

Topot je bio sve jači, što je značilo da je jahač sada sasvim blizu.

U međuvremenu, vatra ispred kolibe se sasvim ugasila. No, istog trenutka mesec je izronio iza oblaka i svojom bledom svetlošću obasjao kolibu i predeo oko nje.

Sada je Tejlor već mogao da vidi jahača kako izlazi iz žbunja. Stranac je za tren zaustavio konja i osmotrio tek ugašenu vatru.

Kopač je podigao ruku i pokušao da nanišani. Međutim, oblačić koji je za tren zaklonio žućkastu kuglu meseca potpuno ga je zbunio. Spustio je oružje pitajući se zašto nije napet i da li to govori da ovaj čovek ne dolazi sa neprijateljskim namerama. S druge strane, da li čovek u ovoj divljini može imati prijatelja? I to prijatelja koji dolaze noću?

Ne, ovaj čovek ne dolazi sa dobrim namerama, zaključio je. Mora da ga je njen unutrašnji glas prevario, odnosno, nije ga naveo da oseti opasnost. A možda stranac misli da je ovo mesto napušteno? Kako bi se inače usudio da se pojavi tako otvoreno, potpuno nezaklonjen?

– Čekaj, čekaj, momče.. – promrmljao je Tejlor tiho. – Priđi malo bliže pa ću te izbaciti iz sedla.

Jahač je za to vreme nepomično stajao i posmatrao ostatke ugašene vatre. Iako nije mogao da vidi čoveka pritajenog uz kameni zid, osetio je da se neko nalazi u blizini.

– Mister Tejlor! – pozvao je stranac tiho.

Tako ti namamaljuj starog konja iz korala, pomislio je kopač ljutito. Bez pokreta i bez daha je pratio jahača koji je kliznuo iz sedla, prišao ugašenoj vatri, a onda ponovo zastao.

– Mister Tejlor!

Odgovora nije bilo. Svuda okolo je vladala tišina.

Jahač je napregnuto osluškivao. Onda je začuo neobičan šum koji nije mogao da definiše, ali je znao da sluti na opasnost. Nije čekao već se munjevito bacio na tle.

Već sledećeg trena tišinu je je narušila žestoka grmljavina; vatra je na trenutak suknula iz teške „kentaki” puške i osvetlila stenoviti zid od belog krečnjaka.

Posle toga noćna tama činila se još dublja.

Jahač se gorko nasmejao.

– I to je neki odgovor.

Tajlerovo čelo orosio je hladan znoj. Imao je osećaj da ga davi neka nevidljiva

ruka. Osećao se izgubljeno pošto mu je istog momenta sinulo da je zaboravio da ponese municiju iz kolibe. Naravno, sada nije mogao da se vrati pošto bi morao da prođe pored vatre što značilo sigurnu smrt.

I pre nego što je doneo bilo kakvu odluku ponovo je začuo metalni glas iz mraka.

– Pucanj je bio bučan, ali mislim da je to dovoljno. Hteo bih da govorim sa vama, mister.

– Znam ja tu priču, amigo – odvratio je starac grubo. – Gubi se, inače će ti sledeći kuršum prosvirati lobanju! – dobacio je energično, ne želeći da stranac po bilo čemu oseti da on blefira.

Ali, naredne reči koje su doprle iz tame razvejale su mu i poslednju nadu.

– Vi više nemate municije.

Rod Tejlor se skamenio. Ođakle bi stranac to mogao da zna? Ne, ne... bio je to blef, jeftin i podmukao blef.

Ali, to nije bio blef već samo logičan zaključak. Tejlor bi sigurno pucao još koji put samo da je imao municije. No, još uvek se držao.

– Ako mislite da više nemam municije, onda dođite ovamo do mene!

– U redu, dolazim.

Sada je gotovo, pomisli uspaničeno stari kopač. Video je stranca kako ustaje, sasvim jasno je mogao da razazna njegovu vitku priliku i gibak siguran hod koji je mogao da prati na mesečini...

Da ima bar jedan metak!

– Ni koraka dalje ili ću da povučem obarač!

– Ja nemam oružje u rukama, mister Tejlor. Shvatite da hoću sa razgovaram sa vama.

– Ko ste vi? – upitao je kopač, a u njegovim rečima zatreperio je tračak nade.

– Moje ime je Holidej. Večeras smo igrali poker.

– Shvatam. Sada ste došli da uzmete ostatak mog zlata.

Dok Holidej se jedva čujno nasmejao.

– Ne, mister Tejlor.

– Šta onda hoćete?

– Rekao sam već. Moram da razgovaram sa vama.

– Ne znam o čemu bismo nas dvojica mogli da razgovaramo. Vi ste zaradili moje zlato za koje ću morati da dirinčim još godinu dana. Bez obzira na to, mi smo kvit. Igra je bila čista i ja više nemam šta da dodam.

Rod Tejlor priđe još nekoliko koraka; sada se između dvojice ljudi nalazila samo gomila pepela. Ipak, kopač je još uvek čvrsto držao svoju pušku kao da mu još uvek može pomoći.

– Vi imate sina, mister Tejlor? – raspitivao se Džordžijanac.

– Da... imam sina – odvratio je čovek iznenađeno.

– Dečak je bolestan?

– Paralizovan je. Kao malo dete pao je pod kola sa arnjevima. Od tada više ne može da hoda.

Dok je neko vreme ćutao, a onda tiho odvratio:

– Povreda kičme, dakle?

– Otkud vi to znate? Ah, da, vi ste doktor, zar ne? Mislite... da mu se još može pomoći? – upitao je bojažljivo.

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Zavisi od težine same povrede. No, u svakom slučaju, morali biste sa sinom da putujete na Istok.

Stari je tužno klimnuo glavom.

Zatim je Džordžijancu ispričao svoju sudbinu, uključujući tu i priču o susretu sa kockarom u Denveru.

– Da, da, tako je bilo, mister Holideje. On mi je na pokeru uzeo svo zlato, ne kao vi. Hoću da kažem da niste varali, iako su ljudi u salunu to na početku mislili. Međutim, onda u Denveru sam kasno primetio da onaj pas vara. Ako ikada budete imali prilike da natrčite na njega, setite se da se zvao Ralf Higin.

Džon Holidej je ovde u planinama prvi put čuo ime čoveka koji će u njegovom životu odigrati prilično ružnu i neprijatnu ulogu.

Kopač zlata prešao je grubim dlanom preko čela kao da hoće da odagna ružne misli.

– Mislim da bi bilo bolje da pripalimo ovu vatru, Dok. Veoma je hladno.

– Ne, bolje nemojte.

– Zašto? – upita Tejlor iznenađeno. – Kod mene gori svake noći.

– Ne podnosim dim, mister. U svakom slučaju, čim završim razgovor sa vama nastavljam put.

– Ako vi tako kažete – složi se kopač pomirljivo.

Dok je u međuvremenu već krenuo prema svom konju. Odveo ga je u senku male kolibe i privezao za drveni stub. Zatim se vratio do zgarišta noseći pod miškom pokrivač i bisage.

– Možemo li da sednemo? – upitao je i spustio se kraj ugašene vatre. Pritom je iz bisaga izvukao flašu brendija i pružio je Tejloru.

– Hvala, Dok. Ja, na žalost, nemam ništa – kazao je i povukao „dobar” gutljaj.

Holidej prihvati flašu i stavi je među kolena. Lice mu se nije video pošto mu je mesec obasjavao samo leđa. U trenutku je zavladao tajac tako da se mogao čuti i najmanji šum.

– Ja imam jednog prijatelja u Bostonu – počeo je Džordžijanac. – Izvanredan je lekar, jedan od vrhunskih. Treba da odete do njega, kažete da vas ja šaljem i poručite mu da sam u planinama Kolorada. Siguran sam da će on pomoći vašem sinu. Zove se Robert Haris.

Tejlor odahnu sa olakšanjem.

– To je vraški ljubazno od vas, mister. Sigurno ćemo otputovati čim sakupimo novac. Dobro je da čovek zna kome valja da se obrati. No, moj Džimi treba da sačeka još godinu.

Holidej je lagano otvorio bisage i izvukao iz njih platneni džakčić.

– Nećete morati toliko da čekate. Evo, ovo je zlato koje ste večeras izgubili.

Kopač poskoči ka oparen.

– Ne, Dok, to ne mogu da prihvatim! Vi ste me pošteno pobedili i niko mi nije kriv što ne mogu da odolim kocki! Ne, ne, zlato je vaše!

– Ono pripada vašem sinu, mister Tejlor! – odvrati ovaj oštro. – Dečak treba da ozdravi i to je sada najvažnije – dodao je Dok glasom koji nije trpeo protivljenje. U stvari, bio je to glas čoveka kome je bolest izmenila tok života.

Kopač je ubrzano disao... Ovo što je doživljavao bilo je sasvim neverovatno da mu se u određenom trenutku činilo da sanja.

– Ne znam... zaista ne znam kako da vam zahvalim, mister Holidej... – jedva je procedio.

U tom trenutku dogodilo se nešto tako neshvatljivo i neverovatno da sta-

ri čovek nije stigao ni da trepne. Mirno je sedeo razrogačenih očiju, čuo povike i video sevanje iz revolvera. No, nigde nije video Holideja. Taj čovek kao da je u zemlju propao.

Za tren je zavladala tišina, a onda su ponovo odjeknuli pucnji. Ovoga puta bilo je to iz daljine, najverovatnije s reke. Onda se sve utišalo. Samo se čuo potmul topot kopita nekoliko konja koji je iz momenta u momenat postajao sve slabiji.

Mesec se povukao iza kamenitih vrhova.

Rod Tejlor se malo pribrao mada još uvek nije znao šta se dogodilo. Kolena su mu klecala dok je panično utrčao u kolibu da uzme municiju. Kada je izašao napolje začuo je Holidejev glas.

– Mister Tejlor?

– Oh, prokletstvo! Kakav je to vatromet bio!

Dok se nasmejavao na svoj tipičan, uzdržani način.

– Pa, mogu vama reći da sam očekivao bandu.

– Kako to? Mislim... kako ste ih očekivali?

Holidej se nakašlja i odvrati.

– Radi se o pravim početnicima, slobodno mogu reći žutokljuncima. Čuo sam ih još kada su dole, kod reke, skrenuli na planinsku stazu. Ali, sami ste za to krivi. Kada ste ustali od kockarskog stola i prišli baru, saopštili ste krčmaru da ste prokockali pola godišnje zarade.

– Da, pa šta?

– To su čuli neki od ovih momaka i zaključili kako mora da imate bar još toliko novca koliko ste izgubili u salunu. Znači, na neki način ste se odali. Razumete li?

Stari kopač mehanički klimnu glavom. No, odmah zatim mu je sinulo. Dok Holidej nije došao ovamo samo da mu vrati zlato, već i da ga zaštiti od napada.

Prokletstvo, kakav je to neobičan čovek! Bez njegove pomoći ležao bi mrtav pored ugašene vatre. A šta bi se onda desilo sa njegovim dečakom?

Još uvek je bio toliko uzbuđen pa nije ni primetio da je Holidej otišao po svojga konja. I pre nego što je mogao još jednom da mu zahvali, čuo je škripu sedla, a odmah zatim i topot kopita koji se udaljavao putem prema reci.

Sunce je bacalo svoje prve rumene zrake preko visokih planina i tama je ustupila mesto svetlosti. Stari Rod Tjeler je još uvek sedeo ispred kolibe. Te noći nije ni oka sklopio. Pred nogama mu je ležao džakčić sa zlatnim grumenjem. Tek pri dnevnoj svetlosti mogao je bolje da ga osmotri.

U njemu je bilo dva puta više zlata nego što je izgubi prethodne večeri.

* * *

Odelo mu je bilo golubije plavo, košulja snežnobela, a svileni mašni boje rubina. Na glavi je nosio malo nakrivljeni srebrnasti – sivi polucilindar. Jednom rečju, džentlmen od glave do pete.

Tako odeven, Ralf Higin je tačno u podne napustio hotel „Metropolitan” u Sent Luisu. Naravno, uz njega je bila Laura, odevena u elegantnu haljinu i kostim bledezelene boje, kupljen u čuvenoj modnoj kući „Lin” u glavnoj ulici.

Dakle, bili su lepo odeveni i raspoloženi; Kvinsi je bio zaboravljen, a i sve

neprijatne stvari koje su se desile na brodu. Naime, nesrećnog mornara našli su tek dva dana kasnije. Naravno, nikada se nije saznalo ko ga je ubio.

* * *

Nebo nad Sent Luisom bilo je plavo kao more, a dan lep i prijatan. Blagi vetar klizio je širokim bulevarima.

Pomoćnik čuvara zakona Mek Kirbi, stajao je pred kancelarijom gradskog šerifa i žmirkao na suncu. Bio je to još mlad snažan čovek, lica opaljenog suncem i simpatičnih tamnih očiju.

Srebrnu šerifsku zvezdu nosio je sa ponosom i bio je vrlo predan svom pozivu. Ali, u Sent Luisu je bilo prilično mirno tako da Mek Kirbi nije imao većih briga.

– Idem u obilazak – dobacio je šerifu, udobno smeštenom za pisaćim stolom.

– U redu – odvratio je ovaj. – Oko šest treba da se vratiš, zar ne?

– Naravno – odvratio je dobroćudni Irac i mirno krenuo u uobičajenu patrolu. Išao je Misisipi bulevarom sve do reke; hodao je senovitom stranom ulice i sa dosadaom posmatrao prolaznike.

Tom Mek Kirbi je imao jednu veliku slabost, a to su bile lepe žene. Kada bi u ovom velikom gradu video neku lepoticu, obavezno bi je naljubaznije pozdravljao baš obzira da je poznaje ili ne.

To je, na neki način, dovelo Ralfa Higinu u gadnu nepriliku. Naime, pomoćnik je ugledao lepu Lauru baš u trenutku kada je izlazila iz prodavnice šešira. Na čas je zastala pred izlogom i pogledom potražila oca.

Mek Kirbi joj je prišao, galantno se naklonio i skinuo šešir.

– Mogu li da vam pomognem, gospođice? Tražite li nešto?

– Tražim svoga oca – odvratila je devojka. Tek kada je to kazala ugledala je zvezdu na Kirbijevim grudima i vidno se trgla.

Jer, strah od metalne zvezde naprosto joj se „uvukao u kosti”. Otac je otrovao ružnim mislima neprestano govoreći da „policijski psi nemaju drugog posla nego da drugim ljudima otežavaju život”. Pošto mu je bezrezervno verovala, sama je prihvatila ovu, toliko puta ponovljenu misao.

– Hvala, vaša pomoć mi nije potrebna – odvratila je hladno, brzo okrenula glavu od izloga i uputila se niz ulicu.

No, uporni pomoćnik nije hteo tek tako da položi oružje pogotovo što mu se devojka izuzetno dopala. I zaista, tako nešto posebno nije se često ni moglo videti u Sent Luisu.

Zato je pošao za njom.

U istom trenutku Ralf Higin je upravo izlazio iz jedne prodavnice na suprotnoj strani ulice. Naravno, odmah je ugledao svoju kćerku i čoveka koji je prati. Zbog svog načina života imao je izuzetno razvijen instinkt i smisao za opasnost. Primetio je zvezdu koja je na suncu blistala na mladićevim grudima.

– Prokletstvo! – promrmljao je kroz zube. – Šta ovo treba da znači?

Naravno, nije prišao kćerci, već ju je sledio na određenom odstojanju. Mada je slutila da se tako nešto dešava, Laura se nije okretala. Ušla je u hol, uzela ključ i pre nego što je pošla uz stepenice, okrenula se i preko ramena osmotrila velika staklena vrata.

Pred ulazom je mirno stajao čovek sa zvezdom.

Devojku obuze paničan strah. Samo da otac baš sada ne naiđe, pomislila je.

Ali, to se starom liscu Ralfu Higinu nije moglo desiti. Stajao je preko puta hotela, pritajen u senci nastrešnice i netremice posmatrao čuvara zakona.

Ako duže ostane tu, moram odmah da odmaglim, zaključio je nervozno.

No, Mek Kirbi se nije dugo zadržao. Još nekoliko minuta je posmatrao ulaz hotela u koji je zamakla prelepa devojka, slegnuo ramenima i krenuo dalje.

Higin odahnu sa olakšanjem. Sa duše mu je spao težak teret. Ali, za koliko dugo? Zato je žurno prešao ulicu, ušao u hotel i prišao recepciji.

– Odmah mi spremite račun! Putujem!

– Kako želite – odvrati čovek ljubazno.

No, Higin je već hitao uz stepenice.

– Jesi li ga videla? – upitao je kćerku ulazeći u sobu.

– Da, oče. Naravno, misliš na pomoćnika?

– Tačno! Šta je hteo?

– Pitao me je da li može da mi pomogne i da li nekoga tražim.

– I šta si mu odgovorila?

Laura obori glavu.

– Rekla sam mu da tražim svoga oca.

Higinsovo lice se izobličilo od besa. Oči su mu opasno sevnule, a obrve sastavile. Žustro je podigao ruku i opalio Lauri snažan šamar.

Devojčine oči se ispuniše suzama. Svakoga drugoga bi ovaj prizor duboko potresao, ali ne i Ralfa Higinsa.

– Pakuj svoje prnje! – naredio je suvo. – Moramo odmah da se izgubimo odavde! Tvoja glupost zaista nema granica! – dodao je, ne razmišljajući koliko je grub prema rođenoj kćerci koja ga je volela do obožavanja.

Ali, ni to nije osvestilo Lauru Higgins. I dalje je sledila svoga oca i posmatrala svet njegovim očima.

Tek mnogo godina kasnije, kada je Ralf Higgins bio mrtav, a ona sama postala čest gost kockarskih saluna u velikim gradovima Zapada, noseći breme razočaranja zbog strasne i neuzvraćene ljubavi, mogla je na pravi način da sagleda karakter i ličnost svoga oca.

– Za pet minuta da si spremna! – dobacio je ljutito i zalupio vrata za sobom.

* * *

Mek Kirbi je stigao do ugla glavne ulice.

– Prokletstvo, kakava lepotica! – promrmljao je sebi u bradu i zadenuo obe ruke za opasač. – Hm... izbij tako nešto iz glave. Takva lepotica nije za mladog šerifovog pomoćnika – zaključio je želeći nekako da se uteši. No, to je bilo lako reći, ali veoma teško učiniti.

Da bar zna kako se zove! Bilo bi lepo misliti na nju znajući joj ime... A onda mu je sinulo! Zabacio je šešir na potiljak i sklonio pramen kose sa čela. Kako se toga samo ranije nisam setio?

Brzo se okrenuo i pošao natrag prema „Metropolitan” hotelu. Zastao je na ulazu pozdravljajući portira koga je već dugo poznavao.

Čovek mu ljubazno otpozdravi.

– Šta ima novo, mister Kirbi?

– Ništa naročito, mister Par – odvratio je pomalo zbunjeno. – Nego, imam jedno privatno pitanje.

– Samo kažite.

– Pre pola sata u hotel je ušla jedna crvenokosa devojka. Da li možda znate ko je ona?

Čovek se dobroćudno osmehnu.

– Baš nemate sreće. Pre četvrt sata otputovala je sa svojim ocem.

Videći razočarano mladićevo lice, Aleks Par nastavi:

– Pa nije valjda tako tragično, mister Kirbi? Trebalo je to dvoje da vidite prošle noći kada su stigli ovamo u hotel... Izgledali su kao odžaćari i... – portir prekide priču u pola rečenice i zagleda se u zvezdu na Kirbijevim grudima. – Trenutak samo, mister, pa na njih je izvršen napad. To biste morali znati, zar ne?

Mladić se još više zbuni.

– Nama nije ništa javljeno – procedio je.

– Hm.. to je veoma čudno. Njen otac je rekao da će odmah ujutru otići da obavesti šerifa.

– Pitaću gazdu. Možda je bio kod nje kada sam bio odsutan. Kaži mi, molim te, kako se zovu?

– Higgins. Ralf i Laura Higgins.

– Hvala ti. Videću sa šerifom – kazao je, a onda zastao kao ukopan i okrenuo se. – Higgins, rekoste? – ponovio je muklim glasom.

Čovek ga iznenađeno odmeri.

– Da. Ralf i Laura Higgins.

Mladić se u nekoliko koraka našao na ulici i što je moguće brže pojurio prema kancelariji.

Videvši ga kako uleće bez daha, šerif začuđeno podiže glavu.

– Šta je, Mek Kirbi? Šta se desilo?

– Ono dvoje Higinsovih su možda još u gradu. Do pre pola sata bili su u „Metropoliten” hotelu.

Šerif je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnuo glavom. U trenutku se setio vesti dobijene iz Kvinsija i prisetio se celog slučaja.

– Gde su sada?

– Ne znam. Portir mi je rekao da su na recepciji jednostavno rekli da odlaze.

Šerif baci pogled na zidni sat.

– Prokletstvo! Podnevni voz kreće za nekoliko minuta! Uzmi konja, možda ćeš ipak uspeti. Oni su sigurno već u vozu!

Mek Kirbi je za tren bio napolju. U štali je našao osedlanog konja pripremljenog baš za takve potrebe i hitro ga uzjahao.

Ocenio je da mu je kucnuo odlučujući trenutak u životu.

* * *

Hotelska kola dovezla su Higinsove na železničku stanicu. Voz iz Kansas Sitija već je bio spreman za polazak. Lokomotiva je bila obavijena belim oblacima dima.

– Imamo sreće – došapnu Ralf Lauri.

– Sledeći voz polazi tek večeras.

Devojka nije odgovorila. Bila je prilično neraspoložena, a šamar joj je još uvek goreo na obrazu. Međutim, nije zamerala ocu što je tako postupio smatrajući da bolje nije ni zaslužila. Naime, njen odgovor pomoćniku šerifa bila je neoprostiva greška.

– Hodi, smestiću te sasvim napred jer nije isključeno da nas prate – kazao je Ralf Higin, a ona ga je poslušala bez

reči. – Ja ću sesti pozadi pošto me niko ne poznaje.

Tako su i učinili. Laura se smestila u prvi kupe dok se Ralf vratio sasvim pozadi. Stao je na platformu poslednjeg vagona i posmatrao ljude oko voza. Vreme je đavolski sporo odmicalo i on se sve više vrteo...

Najzad je došao čas polaska. Lokomotiva je tri puta prodorno zazviždala, izbacila šišteći oblak pare i... točkovi su lagano zakloparali

Higin je sa olakšanjem odahnuo. Već je hteo da se okrene i vrati u vagon kada je ugledao jahača koji je grabio preko ograde jašući zapenušenog konja. Što je najvažnije, jahač nije namećao da stane. Iako je voz ubrzavao, on je pojačavao tempo pokušavajući da ga stigne.

Pošto se malo bolje zagledao u jahača, Higin je prebledео. Bio je to onaj isti pomoćnik šerifa koji je pratio njegovu kćerku.

Dakle, njegove zle slutnje su se obistinile, a to je značilo da su bili otkriveni. S mržnjom je posmatrao mladog čoveka na konju koji ne samo da nije odustajao, već je svakog trenutka bio sve bliže i bliže vozu.

Higin oprezno pogleda preko ramena sa radošću konstatujući da na platformi nema nikoga. To ga je prilično smirilo. Potražio je u džepu mali „deringer”, oružje koje je jutros kupio u Sent Luisu.

Onda se okrenuo; ne, bila bi ludost da puca tako blizu železničke stanice. Onda bi odmah obavestili šerifa, sledeću stanicu i... za njega samog bi bilo prilično neprijatno.

Mek Kirbi se sada nalazio svega desetak jardi iza kompozicije. Nije mu uspe-

valo da bar još malo smanji rastojanaje: voz se sve više zahuktavao, a njegov iscrpljeni konj posustajao. Ali, uskoro je sledila uzbrdica i voz je počeo lagano da usporava...

Mek Kirbi mu je dao rukom neki znak.

Higgins je podigao ruke pokazujući da ne shvata šta mladić od njega hoće.

Voz je i dalje usporavao. Konj je njuškom skoro dodirivao platformu na kojoj je stajao varalica i prepredenjak Ralf Higgins.

– Pomozite mi da prekoračim! – doviknuo je čuvar zakona i nagnuo se preko sedla.

Pomoći ću ti, momče, pomislio je ovaj, a na licu mu je zaigrao satanski osmeh. Lagano se nagnuo preko ograde tako da je mogao da uhvati jahačeve ruke.

– Skačem! – doviknuo je Mek Kirbi.

– Hajde, krećite! – uzvratio je ovaj.
– Voz će odmah ubrzati hod!

Nakon toga jahač je izvukao čizme iz uzengija i odupro se o sedlo. Odbacio se tako da je telom žestoko udario u gvozdenu platformu. Sada je visio sa druge strane ograde, a Higgins ga je držao obeima rukama. Pre nego što ga je gurnuo, razbojnik je još jednom pogledao prema vratima.

I zaista, trenutak je bio pogodan pošto okolo nije bilo nikoga. Higgins je znao da mora munjevito da deluje...

Provukao je nogu kroz rešetku ograde, svom snagom tresnuo Kirbija u lice i istovremeno trgao ruke. Mladi pomoćnik šerifa pogledao ga je zaprepašćenim pogledom i grčevito pružio ruke ne bi li se nekako uhvatio za ogradu. No, tako nešto mu nije uspelo.

Kockar mu podrugljivo doviknu:

– Pre nego što otputuješ u pakao, znaj da te je sredio lično Ralf Higgins!

Za to vreme mladićevo telo je sletelo sa platforme, prevrnuo se jedanput u vazduhu, a onda udarilo u žbunje na obali reke. Iako se već onesvestio, nije ostao da leži na jednom mestu; poneseno inercijom, njegovo krupno telo nastavilo je da se kotrlja prema vodi.

Ralf Higgins je sve to mirno posmatrao uživajući u prizoru.

– Taj više neće jahati ni za jednim vozom – promrmljao je cinično i lagano ušao u vagon.

* * *

Tek uveče su ga našli kauboji koji su svoja krda terali na pojilo. Ugledali su ga kako leži obliven krvlju tako da mu se lice nije moglo razaznati. U stvari, visio je na jednom jakom, razgranatom žbunu, neposredno uz obalu. Da tog žbuna nije bilo, šerifov pomoćnik bi našao smrt u vodama Arkanzasa.

Kauboji su već počeli da mu kopaju raku kada je jedan od njih otkrio zvezdu. Ležala je malo dalje u travi, nekih pet-šest jardi od nesrećnog čoveka. Jedan od kauboja počeo je da trlja srebrnu značku rukavom.

– Prokletsvo, ako se ne varam, to je šerif ili neki sličan! Njega ne možemo tek tako strpati u rupu i zasuti zemljom, momci.

Zvezda je išla od ruke do ruke, a lica kauboja postala su ozbiljna.

– Da, mislim da si u pravu, Tome – složio se nadzornik, visok, koščat čovek četrdesetih godina. – Moraćemo da ga ponesemo.

Kada su podigli telo da ga prebace preko konja, nesrećni Kirbi je tiho je-knuo.

– Grom i pakao, skoro mi se sledila krv u žilama, momci – dobacio je nad-zornik. – Zamalo da živog čoveka strpa-mo pod zemlju!

Svi su klimnuli glavama osetivši kako ih obuzima hladna jeza.

Ranjeni Mek Kirbi je izgledao zaista užasno: celo telo bilo mu je u podlivi-ma i modricama, a brojne ogrebotine prekrivene sasušenom krvlju. Kauboji su ga položili na jedno ćebe i previli ga koliko su znali i umeli.

– Tome, ti ćeš ostati sa njim – kazao je nadzornik. – Ako ga u ovakvom sta-nju stavimo na konja, neće preživeti ni jednu milju. Dovešćemo kola sa ranča, a jedan od nas će otići po lekara.

Tako su i uradili.

Zahvaljujući njima, pomoćnik šerifa je ostao u životu. Nekoliko nedelja je ležao bez svesti u bolnici u Sent Luisu, a kada se konačno probudio, sledilo je dugotrajno lečenje koje je potrajalo više meseci. No, izlomljena desna noga nikada se nije dovoljno oporavila. Posle nekoliko operacija Mek Kirbi je mogao da hoda, ali je ostao invalid. Naime, desna noga mu je ostala kraća i celoga života ju je vukao pri hodu.

Što se tiče Ralfa Higinisa, on je pono-vo umakao. Sada je u dvema državama za njim bila raspisana poternica.

* * *

Sunčeva svetlost se s mukom pro-bijala kroz okna prozora na separeu i bacala gotovo avetinjsku svetlost na kockarski sto.

Zrnca prašine lebdela su u vazduhu kao najsitnije mušice, a plavičast du-vanski dim ispunjavao je prostoriju. Gusti dimni oblaci dizali su se do tava-nice.

Ovaj separe nalazio se u salunu „Bi-šop” u Šeridanu, malom stočarskom gra-du u zapadnom Kansasu. Vlasnik lokala Mek Bišop bio je starac upalih obraza i umornih, upaljenih očiju. Zastupao je mišljenje da je nepotrebno redovno či-stiti salun; naime, kada bi ga uveče sre-dio, ujutro bi ponovo bio prljav. Zato se nije mnogo trudio već se „hvatao metle” otprilike jednom nedeljno.

Bilo je rano pre podne i lokal je zvrjao prazan kao u uvek u to doba. I sam Mek Bišop je stajao za šankom i dremao. Bo-lje reći, osluškivao je šta se priča u se-pareu gde su sedela četvorica kockara. Trojicu od njih je poznavao jer su po-vremeno navraćali u njegov salun. Bili su to Kesli Barmaster, Tresi Ejm i Toni Golden. Za njih se govorilo da su pljač-kaši sa granice, ali to niko nije mogao sa sigurnošću da potvrdi. Uvek kada su navraćali u grad imali su dosta novca, a to je za Bišopa bilo najvažnije.

No, četvrtog čoveka vlasnik saluna je danas video prvi put. Stigao je u grad jutarnjim vozom, a građani koji su se zatekli u glavnoj ulici u čudu su se okretali za visokim, naočitim strancem u elegantnom večernjem odelu. Naime, u takvoj odeći nije se dolazilo u Šeri-dan, prašnjav stočarski grad zabačen u kanzaškoj provinciji. Što se tiče susre-ta čudnog stranca sa kockarima, može se reći da je u pitanju bila puka slučaj-nost. Upoznali su se za šankom, razme-nili nekoliko reči i nešto kasnije seli za kockarski sto u separeu.

Vlasnik lokala bacio je pogled na časovnik, a onda uzeo flašu i uputio se u separe. Samo što je zavirio unutra, Kesli Barmaster ga spazi i ljutito se obrecnu:

– Odmagli!

– Prokletstvo, unutra mora da je gusto... – procedio je Bišop i odmah se vratio za šank.

Iskusni krčmar je imao pravo pošto je atmosfera u separeu bila više nego napeta. Jer, u momentu kada su ugledali elegantnog stranca za šankom, trojica kockara su bila ubeđeni da su naišli na pogodnu i laku žrtvu. Kada su shvatili da stvar ni izbliza nije tako jednostavna, strašno su se razočarali. Naravno, nisu ni sanjali da su seli da igraju sa možda najčuvenijim igračem na Zapadu, legendarnim Dokom Holidejem!

Od vremena kada je napustio Boston, Džordžijanac se dosta promenio. Kada bi građani velikog grada sada videli Džordžijanca, teško bi u njemu prepoznali mladog zubnog lekara koji je tako uspešno započeo praksu. Za vreme svog boravka na Zapadu postao je nekako snažniji, ramena su mu se raskrupnjala, a stas postao nekako čvršći i gipkiji. Venac sitnih bora oko ledeno plavih očiju nagoveštavao je veliko iskustvo i donekle, umor od života. Njegovo blede lice opaljeno suncem i šibano vetrom delovalo je tvrđe, oštrije, pa čak i neprijateljski resko.

Ali, elegancija kojom se odevao bila je nepromenjena. Nosio je tamno ili svetlosivo odelo, snežnobelu košulju sa svilenom mašnom i elegantni, tamni „stetson”.

U Šeridanu se obreo prvi put i pošto je video „Bišop” salun rešio je da večer-

njim vozom nastavi dalje. Mogao je to da bude sasvim miran i običan dan za Doka Holideja da se nije umešao slučaj; naime, u isto vreme u grad su stigli trojica lupeža, ušli u salun da se osveže i ponudili mu partiju pokera.

Na usnama mu je zatitrao jedva primetan osmeh kada je „uhvatio” trijumfalan Barmasterov pogled upućen prijateljima.

U stvari, sva trojica su u igru uložili veliki novac što je on odmah prihvatio. Dobio je nekoliko partija zahvaljujući blefiranju, ali i svom ogromnom iskustvu. Nastavili su da igraju sve dok banditi nisu ostali praznih džepova.

– Zar nećete više, gospodo? – upitao ih je mirno stavljajući u džepove novac koji im je oduzeo.

Tresi Ejmi je razrogačio oči dok se Toniju Goldeni osmeh zaledio na usnama. Onaj treći, Kesli Barmaster, lagano je odgurnuo stolicu unazad i ustao dok su mu se oči pretvorile u dva uzana proreza. Uvukao je glavu u ramena i sa mržnjom osmotrio protivnika.

Zavladala je mučna neprijatna tišina koja je svakog trena mogla da se pretvori u eksploziju.

Samo je Džordžijanac sedeo mirno kao i pre, praveći se da ništa ne primećuje.

Sva trojica razbojnika su istovremeno pošli rukama prema „koltovima”, ali su zastali kao ukopani usred pokreta. Jer, cev Holidejevog teškog „kolta” preteći ih je posmatrala. Što se njega tiče, i dalje je sedeo u stolici i blago se osmehi-
hivao.

Naravno, iznenađenje trojice razbojnika ne bi bilo toliko da su znali ko je čovek za njihovim stolom. Smatrali su

ga naivnim žutokljuncem sa Istoka, odnosno putujućim trgovcem koga će lako opelješiti.

Tek sada su shvatili da pred sobom imaju čoveka koji ne samo da vraški dobro igra poker, nego izvanredno barata „koltom”.

Holidejev metalni glas prenuo ih je iz razmišljanja.

– Ne tako, gospodo! Kockamo se, ali nipošto olovom!

Kesli Barmaster opsova kroz zube.

– Ostavite pucaljke, momci – rekao je okrenuvši se prema prijateljima. – Ovo ga puta on je dobio partiju!

Tresi Ejm je nešto ljutito promrsio. Naravno, ovakav ishod mu nije odgovarao.

– Videćemo se mi opet – dobacio je ljutito. – Budite uvereni da sa našom lovom nećete napustiti Šeridan, mister...

– Holidej – dopuni ga kockar s blagim osmehom.

Toni Golden munu Barmastera u rebra.

– Šta je, šta hoćeš? – odvrati ovaj gnevno.

Međutim, Toni Golden još uvek nije bio u stanju da izusti ni reč. Piljio je u Džordžijanca kao da je pred sobom video utvaru.

– Prokletstvo, pogledajte ovak „lincoln”!

Kesli Barmaster je bio nestrpljiv.

– I šta si tim? Zbog čega si se tako ukupio? Govori!

– Grom i pakao, zar nisi čuo njegovo ime, Kesli? Holidej!

Barmaster ga ljutito odmeri.

– Čuo sam, čuo... Što se mene tiče, može se zvati kako ga volja, ali sa našim dolarima neće napustiti grad.

Iznenada se namrštio, a na čelu mu se pojavila duboka bora. Čini se da je tek sada počeo da razmišlja. Iskosa je pogledao u Džordžijanca i tiho ponovio njegovo ime.

– Holidej?! Hm... negde sam već čuo to ime – kazao je i lupio se šakom po čelu. – Ja, baš sam prokleta budala! Pa da, Dok Holidej, kockar i revolveraš! – dodao je i prasnuo u grohotan, neizdrživ smeh. – A mi, idioti, mislili da smo uhvatili žutokljunca!

Barmester se odjednom, uozbiljio. Sa oba lakta se naslonio na zeleni sto i nagnuo se napred. Sada je razmak između njegovih snažnih grudi i Dokovog oružja iznosio jedva pola jarde.

– Sada me slušajte, mister. U redu, naseli smo na vaše trikove, ali samo zbog toga što nam ranije niste saopštili svoje ime.

– Zar ste me tako nešto pitali?

– Ne, nismo. No, ti sada i tako više nema značaja. Možda ste kod većine imali sreću i dobro prošli, ali ovoga puta ste natrčali na pogrešne. Dakle, moj predlog glasi: vratite nam naše dolare i slobodno se izgubite!

Dok se nasmeja.

– Mislim da ćete se vi izgubiti.

Rekao je to sasvim mirno, mada je onaj ko ga je poznavao mogao u tom miru da nasluti jasnu i opasnu pretnju.

– Davola ćemo učiniti tako nešto! – prosiktao je Barmaster.

Džordžijanac je podigao „kolt” i nanišanio na levu stranu snažnih razbojnikovih grudi.

– Brojaću do tri – kazao je tiho.

Barmaster je prebledeo.

– Ne mislite li valjda ozbiljno?

– Ne može biti ozbiljnije.

On se bez reči podiže.

– Hajde, momci, krećemo! – naredio je, a onda se ponovo okrenuo prema Doku. – Kao što sam već rekao, videćemo se ponovo, mister. Ali, obećavam vam da će tada biti mnogo drugačije.

– Ja vas u tome ne mogu sprečiti – mirno odvrati Dok.

Razbojnicu su pošli tiho gundajući. Na vratima su zastali, još jednom s mržnjom odmerili svoga protivnika, a onda s treskom zalupili vrata.

Džordžijanac vrati oružje u futrolu. Tvrd i odlučan izraz njegovog lica se odjednom promenio; činilo se da je pomalo razočaran i umoran. Sedeo je nekoliko minuta bez pokreta, a onda ustao od stola i prišao prozoru obuhvativši dvorište zamišljenim pogledom. Ispod trošne nastrešnice stajala su, nekako čudno iskrivljena, stara prerijska kola polomljenih točkova...

Gorko se osmehnuo; zar i u njegovom životu nije slomljeno mnogo toga?

Uzdahnuo je i u mislima se vratio u Boston; činilo mu se da pred sobom vidi svoju lepu belu kuću, urednu blistavo čistu ordinaciju i zadovoljne pacijente... Koliko dugo je od tada prošlo? Malo? Mnogo? Kako je samo bio sumoran put koji je ležao iza njega!

Odvojio se od prozora i napustio separe. Kada je prišao šanku, lice mu je opet bilo nekako oštro i hladno. Bilo je to nedokučivo lice kockara Holideja, onakvo kakvo su ljudi viđali za zelenim stolovima po kockarnicama Zapada.

Kada se Džordžijanac naslonio na šank, Bišop ga radoznalo upita:

– Vi ste Dok Holidej?

– Da, tako se zovem – odvrati on preko volje. – Nego, dajte mi jedan brendi.

Krčmar mu je natočio piće drhtavom rukom.

– Već sam pomislio da je Barmaster napravio rđavu šalu.

– Kako to mislite, rđavu?

Bišop je slegnuo ramenima.

– Tako se obično kaže, mada mogu reći... Čujte, meni je svejedno, mister. No, znate one ludake sa zvezdama. Njima nipošto ne odgovara kockar ili re...

Krčmar je zastao u pola reči, brzo natočio sebi viski i ispraznio čašu na-iskap.

– Nemojte mi uzeti za zlo, ali o vama se tako govori, mister. Hoću samo da vas upozorim na onu trojicu sa kojima ste igrali poker.

– Zbog čega? Zar ih poznajete?

– Itekako – odvratio je tiho i nagnuo se prema sagovorniku. – To su najobičniji pljačkaši i prokleti kradljivci stoke.

Dok izvuče iz džepa jednu od svojih dugih cigara, a krčmar kresnu palidrvce.

– Ako hoćete, možete da izađete preko dvorišta, mister.

Preko Holidejevog lica preleteo je prezriv osmeh. Bila bi to poslednja stvar koju bi čovek poput njega učinio u životu: da zbog trojice gnevni razbojnika šmugne kao pacov na sporedna vrata.

– Pa oni vas čekaju napolju! – opomenuo ga je Bišop. – I ne zaboravite da ih je trojica.

Dok klimnu glavom.

– Da, još uvek su trojica – kazao je muklo.

Vlasnik „Bišop” saluna bio je tog trenutka čvrsto uveren da Holidej srlja u sigurnu smrt. Po tome se nije razlikovao od mnogih drugih koji nisu verovali

da će se Dok izvući iz najrazličitijih izuzetno opasnih situacija.

* * *

Šerif Teri je toga jutra odjahao u Valas kako bi jednog regruta dezertera vratio u tvrđavu. Prethodne večeri uhapsio ga je baš u „Bišop” salunu.

Kasnije se ispostavilo da je za nje ga samog bilo mnogo bolje što se toga dana nije nalazio u gradu. Istina, Teri nije bilo plašljiv čovek, ali ni neki vitez. U svakom slučaju, sa trojicom razbojnika ne bi izašao na kraj.

Sada je glavna ulica bila pusta. Samo su se trojica razbojnika ukopali na mestu i stajali bez pokreta.

Ceo grad je već znao koga su čekali.

Naravno, bio je to Dok Holidej!

Kockarevo ime se kao požar širilo od kuće do kuće. Radoznali su stajali na prozorima, sigurno zaklonjeni iza zavesa i čekali.

Niko nije ni pomišljao da spreči tu neravnopravnu borbu. Uostalom, kako bi to i učinio?

Što se tiče bandita oni su bili strpljivi, ali ne potpuno mirni. Dok je Barmaster mirno stajao na sredini, onako snažan i iscerenog lica, dotle je Ejm koji je stajao malo udesno, bio izuzetno nervozan.

– Koliko dugo još treba da čekamo tog psa? – upitao je gnevno.

– Dok ne dođe – uzvratio je Barmaster odlučno.

– To može dugo da potraje – dobacio je Golden koji se nalazio na levoj strani.

– Ako je zaista u pitanju Dok Holidej, neće trajati dugo – zaključio je krupni razbojnik snažnih ramena. – Taj čova do

sada nije pokušao da izbegne nijedan dvoboj.

– Društvo, ja bih se povukao – dobacio ime je Ejm mirno. – Draže mi je da ostanem u životu nego da poginem glumeći osvetnika.

– Ti si kukavica! – zagrmio je Barmaster. – Ostaćeš ovde, samo da znaš!

– A ti si budala! Zašto se uopšte tučemo sa tim Holidejem? On je kockar i pakleno dobar revolveraš! Do sada još niko nije uspeo da ga savlada.

– O tome je trebalo ranije misliti – umešao se Golden. – Ako sada uhvatimo maglu, šta će biti sa našim ugledom?

Niko mu nije odgovorio.

Sunce se lagano bližilo zapadu pa je plava boja neba dobijala divan, tamno-crveni odsjaj. Senke trojice razbojnika koji su još uvek stajali na ulici dobile su džinovske, natprirodne dimenzije.

Za pola sata u grad je trebao da stigne večernji voz sa istoka, voz kojim je Holidej želeo da napusti grad.

– Sada će doći – dobaci Barmaster žustro, ne želeći da prizna da se ni sam ne oseća najprijatnije. No, urađeno je ono što je urađeno i nije bilo uzmicanja.

– Otkud znaš da će baš sada doći? – dobacio je Golden tiho.

– Bišop mi je kazao da želi da se ukrca na večernji voz.

Tresi Ejm se snažno ugrize za usnu. Gledao je u drvena vrata saluna pokušavajući da se smiri, ali to je išlo dosta teško.

Ipak, došao je i taj trenutak

– Eno ga, dolazi – prošaputao je Golden.

I zaista, krila na vratima su se rastvorila i Dok je izašao na pločnik. Naran-

džasta kugla zalazećeg sunca bojila je njegovu košulju prugama koje su stalno pomerale. Sam Dok je bio izuzetno miran i krenuo je napred laganim, gipkim koracima. Što je najneobičnije, trojicu razbojnika nije udostojio ni jednim jednim pogledom. Idući prema železničkoj stanici, bez straha im je okrenuo leđa.

Posmatrači sakriveni iza prozora gotovo da nisu disali.

– Ustreliću ga! – povikao je Ejm ohrabren činjenicom što im je Dok okrenuo leđa. Hteo je zaista da potegne, ali ga je Barmaster prostrelio pogledom.

– To nikako nećeš učiniti.

Sada se Dok nalazio nekih petnaestak metara daleko od njih. Što je još važnije, nalazio se između razbojnika i zalazećeg sunca čiji su im zraci sijali pravo u oči. Kada je pošao ulicom i okrenuo im leđa želeo je da se tako nešto i dogodi. Naravno, oni nisu ni bili svesni da su naseli, odnosno, da ih je Holidej nadmudrio.

Kesli Barmaster spustio je desnicu na dršku „kolta”.

– Holideje!

Ovaj poziv prolomio se praznom ulicom kao krik.

Dok je zastao, a onda se polako okrenuo.

– Šta je?

– Znate šta je u pitanju, Holideje – odvratio je snagator. – Vratite nam naše dolare.

– Ne bih znao zašto.

Barmaster se isprasio kao da je ponovo stegao samopouzdanje i veru u sopstvene snage. Bilo bi doista smešno kada njih trojica ne bi bili u stanju da izađu na kraj sa ovim kicošem.

– Varali ste u igri, Dok.

– Upotrebili ste prilično ružnu reč, Barmasteru.

– A zašto da ne? – povikao je ovaj, odjednom se osetivši gospodarem situacije.

– Dakle, lovu na sunce ili će biti pucnjave!

Glavnom ulicom odjeknuo je Holidejev oštar smeh.

– Odjašite kući i spremite nove dolare, momci. To je mnogo zdravije.

– Mi ćemo otići kući, ali sa novcem koji ti držiš u džepu. Bolje da pristaneš inače će te put odvesti... znaš li gde? Pravo na groblje!

– Ne bih žurio sa takvom tvrdnjom, Barmasteru.

– To ćeš odmah videti.

Dakle, trojica protiv jednog. Što se tiče dvojice bandita, oni ovaj obračun neće nikada zaboraviti.

Džon Holidej se bacio u stranu. Još u padu potegao je revolver i tri puta povukao obarač.

Tresi Ejm je pritisnuo obe ruke na grudi, glava mu je klonula, da bi se odmah zatim srušio u prašinu. Razbojnik živahnih očiju bio je na mestu mrtav.

Drugi bandit, Toni Golden, ječeći je pritisnuo bolni zglobov ruke privijajući je uz telo. Revolver koji mu je Dok izbio ležao je dole u prašini.

Onaj treći, Kesli Barmaster nije bio povređen, ali ni on više nije imao kolt u ruci. Precizni Holidejev metak izbio ga je pre nego što je shvatio šta se dešava. Sada je oružje ležalo nekoliko koraka iza njega, a snažni Barmaster je zapinjeno buljio u Doka koji je upravo otrešao prašinu sa odela.

Da li je tako nešto uopšte moguće, pitao se snagator. Mašili su se revolvera

pre svog protivnika, a on je ipak uspeo da ih preduhitri i sada je stajao preko puta njega u svoj svojoj veličini.

Ipak, zbunjenost nije dugo trajala i razbojnik je uspeo da se pribere. Ručkom je besmisleno opipavao praznu futrolu, a onda je ugledao „kolt” ispred nogu Tonija Goldena. Ispod oka je krišom pogledao Holideja razmišljajući da li da se sagne...

– Ja na tvom mestu to ne bih učinio – prenuo ga je metalni glas čoveka u tamnom. Mahinalno je podigao glavu i sreo pogled hladnih prodornih očiju. Tog trenutka u njemu se nešto slomilo.

– Uzmite svoje konje i nestanite – dobio je Dok.

– Ja sam vas upozorio!

Kesli Barmaster je disao s mukom.

– Da, Holideje, upozorio si nas, ali to ništa ne menja. Naći ćemo te, makar i na kraju sveta – dodao je, okrenuo se i pošao prema konjima.

– To je vaša stvar – uzvratio je kockar hladno.

Toni Golden je krenuo za Keslijem, lica izobličienog od mržnje. Još uvek se nije pribrao od ovih neočekivanih događaja.

* * *

Na svakoj stanici Higinis je oprezno i podozrivo posmatrao ljude koji su se nalazili na peronu. Do sada je sve išlo dobro, ali ipak nije mogao da se opusti ni trenutka. Sledeća stanica bio je Kansas Siti... Ko zna šta ga tamo čeka?

U svakom slučaju, u ovom velikom gradu je nameravao da napusti voz. Odatle bi put nastavio poštanskom kočijom, što je bilo mnogo sigurnije i

neupadljivije. Onda je bacio ispitivački pogled na kćerku koja je sedela pored prozora i spavala. Ona mu je sada predstavljala samo smetnju i teret. S jedne strane bilo bi dobro da se pojavi sa njim u Kansasu i kasnije, u malim stočarskim gradovima, ali je sa druge strane mogla i nehotice da ga uvali u nepriliku. Slutio je da su im za petama, a ona je bila prilično upadljiva.

Ralf Higinis se neko vreme kolebao ne znajući kako da postupi. Ipak, preovladala je pohlepa za novcem. Laura je bila ta koja je zalučivala buduće žrtve i privlačila njihovu pažnju za vreme igre, ni ne znajući da na taj način indirektno učestvuje u prevari.

Gvozdeni točkovi teških vagona pevali su svoju monotonu, uspavljujuću pesmu. Vreme je prolazilo i uskoro je kroz prozor počela da se nazire bleđo žuta svetlost nastupajućeg dana.

Lokomotiva je istim tempom grabila kroz prostranu ravnu preriju. Higinis je izvadio časovnik iz džepa i pogledao na brojčanik. Dakle, trebalo bi da stignu u Kansas Siti za nekih pola sata. Sve će biti mnogo lakše kada iza sebe ostavi železničku stanicu i skloni se na manje upadljivo mesto.

Prošlo je još neko vreme i svetlost ranog jutra koja je prodirala u vagon kroz prozore, postepeno je nadvladala žmirkavu svetlost fenjera. Higinis je pogledao u kćerku i video da je otvorila oči.

– Baš dobro što si se probudila – kazao je kratko. – Silazimo sa voza u Kansas Siti.

– Da, oče – odvratila je devojka poslušno.

– Samo da znaš; voz i stanicu ćemo napustiti odvojeno!

Laura se ukočila, za tren nabrala obrve dok joj se u očima ogledao strah. Setila se Sent Pola u Minesoti kada se izgubila u gradu i uspela da pronađe oca samo pukim slučajem.

– Gde ću te opet naći, oče? – upitala je drhtavim glasom, jedva se uzdržavajući da ne zaplače.

No, otac nije imao osećaja za njene strahove.

– Ne pravi problem oko sitnica. Bolje je da odvojeno napustimo voz i tačka! Ako su nam za petama, onda nas traže oboje, shvataš li? Naći ćemo se na stanici poštanske kočije, odmah preko puta same zgrade železničke stanice.

Ta informacija ju je donekle umirila.

– Dobro, oče – odvratila je blagim glasom punim topline.

Šta li bi mu odgovorila da je neko u tom trenutku mogao da joj pokaže budućnost koja je čeka, budućnost Laure Higinis koja je u divljem, vrelom Tombstonu odigrala veoma značajnu ulogu u životu dvojice najvećih ljudi toga vremena – Vajata Erpa i Doka Holideja.

Njen otac se pridiže i oprezno pogleda prema peronu. Ne, u Kansas Sitiju ih niko nije očekivao i peron je u ovim jutarnjim satima bio gotovo prazan.

Poštanska kočija krenula je nekih petnaestak minuta kasnije.

Posle nekih sat vremena putovanja, prevarant zadovoljno odahnu.

Bio je ubeđen da je uspeo da zametne trag.

* * *

– Ne radi se uopšte o tome – procedio je kroz zube Kesli Barmaster. – Tresi

Ejm je bio bedna kukavica i može da se ponosi time što je pao u dvoboju sa Dokom Holidejem. Meni je stalo samo do mog ugleda.

Toni Golden je gnevno trljao zapuštenu bradu.

– Dragi moj, ti si obična budala. Sutra stiže stoka iz Nebraske. Ako odmah ne krenemo, propade nam pet stotina dolara.

– To me uopšte ne interesuje, shvataš li? – odbrusi krupni razbojnik mlatajući pesnicom kroz vazduh. – Prvo hoću da sredim tog prokletog kockara. Dok to ne uradim, neću dotaći nijedan kravljji rep.

Golden slegnu ramenima; odmah zatim lice mu se namrštilo od bola. Rana ga je opet mučila, a bol postajao sve jači.

– Sam ništa ne mogu da počnem pošto mi je ruka neupotrebljiva – odvratio je gundajući. – Prema tome, ne ostaje mi ništa drugo nego da bežim sa tobom. Samo nemoj zaboraviti da sam te upozorio.

– Ne govori besmislice. Holidej je prosto imao sreće.

– Prokletstvo, ti to nazivaš srećom? Uveren sam da ćemo idući put obojica zariti nos u pesak.

Kesli Barmaster je promrmljao nešto nerazumljivo i pogledao prema suncu koje se upravo rađalo na istoku.

– Moramo odmah da krenemo ako hoćemo da stignemo na voz.

Nalazili su se na jednom brežuljku, dve milje ispred Šeridana.

Kesli Barmaster nameravao je da sledi Džordžijanca. Naravno, Golden je bio protiv, ali je na kraju popustio.

* * *

Topeka, glavni grad Kanzasa, sedište guvernera...

Uprkos tome, u pitanju je bio grad prašnjavih ulica, sivih fasada i kauboja tvrdih lica. Ispred grada mukala su goveda stešnjena u korale koji su se nalazili nedaleko od pretovarne stanice.

Glavnu ulicu krasilo je samo nekoliko kamenih zgrada: bila je to banka, velika upravna zgrada u kojoj je boravio guverner i nekoliko hotela.

Najviše gužve bilo je na velikom drvenom mostu preko reke Arkanzas. Tamo nikada nije bilo mira, jer su ljudi bez prestanka odlazili i dolazili. Zbog toga stranac u Topeki nikome nije padao u oči, a građani su navikli na nova lica koja bi videli jednom ili dva puta, a zatim ih brzo zaboravili.

Gradski šerif u Topeki zvao se Džo Belden, imao je oko trideset i pet godina i bio kao stvoren za ovaj posao. Bio je to vitak, ali snažan čovek, visok preko metar i devedeset, tvrdog lica i odlučnog pogleda.

Zato se veoma retko dešavalo da je Belden morao da se umeša u neki obračun. Samo je bilo dovoljno da se pojavi pa da se duhovi smire.

Topeki je bio potreban baš takav šerif. Kao i u svakom stočarskom gradu, kauboji su ovde provodili žestoke noći.

Džon Belden je sedeo u svojoj kancelariji i čitao izveštaj gradskog šerifa iz Sent Luisa koji je stigao jutarnjim vozom.

– Prokleta svinjarija! – negodovao je Belden. – Gurnuti pomoćnika šerifa sa ograde voza u punom pokretu! Hm... ne verujem da bi tako nešto moglo da mi

se dogodi. No... možda čovek nije znao sa kim ima posla. Sva sreća što se takav gad neće ovde pojaviti. Verovatno je već zbrisao u Teksas ili Meksiko.

Tako su mislili još mnogi predstavnici zakona koji su dobili isti izveštaj.

Da je Džo Belden mogao i da sluti kako baš taj čovek, ubica Ralf Higinis sedi za kockarskim stolom u obližnjem salunu „Sastanak“, ne bi tako nemarno odložio dopis u fioku pisaćeg stola. Doduše, video je da se traga za Higinisom i crvenokosom devojkom i rešio da o tome ipak vodi računa.

Međutim, prevejani kockar bio je dovoljno mudar da ostavi devojkicu u sobi. Odlučio je da devojkica ne izlazi u prvo vreme, bar pre nego što se prašina ne slegne. Boravak u Topeki će biti privremen, mada ni sam nije znao koliko će trajati. Video je da u grada vlada velika živost, shvativši odmah da mu tako nešto odgovara, odnosno, da će biti manje upadljiv.

* * *

– Nećemo ići dalje – dobacio je svom kolegi Kesli Barmaster. – Smem se kladiti da je sišao u Topeki. Mala mesta koja smo usput prošli nisu za tog kicoša.

Toni Golden je mrzovoljnog lica gledao kroz prozor. Što su više odmicali prema istoku, sve mu se manje dopadala Barmasterova ideja.

– Ja sam od samog početka bio protiv, Kesli – gundao je mrzovoljno. – U Šeridanu smo mogli da izađemo na kraj i sa šerifom, a sada? Ne znam, ali može se dogoditi da se ovde pojavi i Vajat Erp lično.

Barmaster ize cigaretu u kresnu palj-drvice o prozorsko kno.

– Gluposti! Odmah se vidi da si pot-puno neobavešten! Ko ne zna gde oštri Erp nosi svoju zvezdu, taj je ili sit ži-vota, ili mora odmah da se lati nekog poštenog posla! Vajat Erp! Čoveče, pa on je dole u Vičiti! – dobaci razbojnik pljunuvši na pod. – Dakle, ja ću ustreliti tog prokletog Holideja, uzećemo novac i odmagliti!

Golden nepoverljivo odmahnu glavom.

– Kako to uopšte zamišljaš? Sa mnom ne možeš da računaš... Oh, proći će još nedelje dok ponovo ne budem u stanju da potegnem oružje. Jedino ti mogu biti počasni gost na sahrani.

Barmaster prasnu u grohotan smeh.

– To nećeš doživeti, burazeru.

Voz je počeo lagano da usporava. Uz prugu su se mogli videti puni koral, a onda su se pojavile i prve kuće.

Lokomotiva je sve više usporavala i posle nekih pet minuta lagano se zadržavala u stanici. Na peronu je vladala velika gužva tako da su dvojica lupeža jedva napustili voz, a onda nastavili da se probijaju kroz gužvu.

– Prokletstvo, kako ćemo ga ovde naći? – promrmlja Golden sumnjičavo.

Kesli Barmaster ga prezrivo odmeri.

– Na železničkoj stanici nećemo! – dobacio je podrugljivo. – Jedino mesto gde treba tražiti Doka Holideja je zeleni kockarski sto!

– Siguran si? Samo, ne postoji jedan sto u gradu...

– Brzo ćemo pročešljati ovih nekoliko saluna. Ništa ti ne brini! Hajde, samo da prođemo kroz ovu gužvu!

Uskoro su napustili stanicu i na tren zastali na početku glavne ulice. Ovako bez konja koje su prodali još u Šeridanu delovali su nekako bespomoćno. Ipak, Barmaster nije očajavao. Znalačkim pogledom je osmotrio beskrajni niz životinja vezanih sa obe strane ulice.

– Vraški fini vranci... – promrmljao je Golden.

– Da, moglo bi se reći. Ovde duva drugačiji vetar nego u našem poganom gradiću.

Krenuli su glavnom ulicom i zastali pred šerifovom kancelarijom.

– Vidi, vidi, nije loše... – dobacio je Golden. – Ako bismo se kojim slučajem našli ovde, bili bismo zaista lepo smešteni.

Barmaster se grohotom nasmeja.

– Ma, kakvi, nemoj ni da misliš na to, Toni.

Nastavili su dalje, brojeći usput salune, dansing sale, kockarnice i male barove.

– Sve u svemu, šest saluna – zaključio je Barmaster značajno. – Dobro smo se našetali i mislim da smo zaslužili piće, zar ne?

– Ideja nije loš. Put je bio vraški suv.

– Da, tako je. Osim toga, morali bismo da potražimo Holideja. Taj kicoš sigurno ne trčkara ulicama.

Dvojica razbojnika su ušli u prvi salun i dobro isprali grlo. Nastavili su u drugom, pa u trećem i postajali sve raspoloženiji i zagrejaniji. Međutim, čoveka koga su tražili nisu našli.

Kada su ušli u salun „Sastanak” već se spuštao sumrak. Dvojici prijatelja koraci više nisu bili tako sigurni. No, još uvek su bili dobro raspoloženi, a

Barmaster je veselo zviždukao neku kaubojsku pesmu.

– Ovo je poslednja krčma – podsetio ga je Golden, zaplićući jezikom.

– Stvarno je poslednja, burazeru – složio se snagator. – Ako nije ovde, počecemo iz početka.

Golden se nasmeja.

– Ako nastavimo obilazak, do jutra nećemo imati ni prebijenog centa u džepu.

– Onda ćemo negde nabaviti lov – dobaci Barmaster mirno.

– Stvarno? Baš bih voleo da znam kako to zamišljaš?

– Pa... ispred grada ima mnogo goveda.

Golden se namršti.

– Ne misliš valjda ozbiljno, Kesli? Ovde nismo u Šeridanu!

– Ti si kukavica kao i Tresi Ejm – uzvratio je Barmaster ljutito i energičnim korakom ušao u salun „Sastanak”.

Bila je to velika, duguljasta prostorija sa dva reda stolova i dugim šankom. Svi stolovi su već bili zauzeti; čuo se tihi žagor gostiju koji su uglavnom igrali poker.

Dvojica razbojnika su jedva našli mesto za šankom i naručili viski.

Kesli Barmaster se oslonio leđima na glatku sjajnu ploču i pažljivim pogledom obuhvatio kockarske stolove. U vazduhu je bilo toliko duvanskog dima da nisu mogla da se razaberu lica ljudi za poslednjim stolovima.

– Da li je ovde? – upitao je Golden.

– Ne znam. Kada popijemo piće, prići ćemo stolovima i malo bolje osmotriti.

Posle dvadesetak minuta i pola popijene flaše viskija, nesigurnim korakom su krenuli između stolova. Holideja

nije bilo nigde, ali je za jednim stolom u uglu sedeo samo jedan čovek. Bio je to Ralf Higin. Stari prepredenjak je bio elegantan kao i uvek, u modernom sivom odelu, golubije plavoj košulji i nešto tamnijoj kravati sa iglom ukrašenom lažnim rubinom. Sedeo je sam, jer su ga svi partneri napustili.

Naravno, odmah je primetio dvojicu razbojnika koji su mu lagano prilazili. Nije mu promaklo da su prilično nesigurni na nogama. Takvi su mu i bili potrebni, zaključio je i s naporom zadržao osmeh. Ove ću lako srediti, pomislio je i tobože se zagledao nekuda u daljinu.

Barmaster je odmerio Higinisa i namršti se.

– Da igramo sa ovim uštogljenkom, Toni?

Ovaj slegnu ramenima.

– Ne znam, Kesli. Otkako smo naleтели na Holideja, ove nalickane ne mogu da svarim.

Čuvši kako dvojica pominju ime Doka Holideja, Ralf Higin se ukoči. Naime, toliko puta do sada je čio Holidejevo ime, a još nikada nije sreo slavnog kockara. Istina, nije poklanjao baš mnogo poverenja fantastičnim pričama koje su kružile o nekadašnjem zubnom lekaru iz Bostona, ali ipak...

– Vi ste igrali poker sa Dokom Holidejem? – upitao je.

– Da, tako je – odvratio je Barmaster nadmeno.

– Kada je to bilo?

– Mi nismo kancelarija za obaveštenja, mister – odbrusio je snagator grubo. U stvari, nije mu padalo na pamet da ovom strancu priča o porazu koji je doživeo u igri sa Holidejem. Isto tako, nije hteo da bilo ko sazna kako se završio

obračun revolverima njegove „trojke” i Holideja na glavnoj ulici u Šeridanu.

No, Kesli Barmaster nije ni slutio kojom brzinom se na Zapadu šire takve vesti. Naime, već narednim vozom iz Šeridana je „krenuo je glas” o ovom neverovatnom dvoboju. Istoga dana vest je stigla u Topeku.

Ralf Higinis je primetio da se snažni neznaniac previše nervira, što on sebi nikako nije smeo da dozvoli. Zato je morao da bude ućtiv, jer je bio sasvim siguran da, osim ove dvojice, te večeri neće dobiti šansu da bilo koga očerupa.

– Nisam ništa loše mislio, gospodo – pokušao je da se opravda. – Tako mnogo se priča o Doku Holideju, a retko se sreće neko ko je sa tim čovekom igrao poker.

– Najveći broj njih leži pet stopa ispod zemlje – iscerio se Tom Golden.

– Zaveži! – brecnuo se na njega snagator, strahujući da Golden nešto ne izbrblja.

Higinis reši da skrene razgovor u drugom pravcu.

– Šta velite na to da odigramo neku igru? – upitao je ljubazno. Iako je želeo da sazna više o Doku Holideju, bio je ubeđen da to neće saznati ovako, na direktan način. Bio je dovoljno iskusan i savršeno dobro znao kada treba da stane.

Barmaster ga još jednom osmotri, a onda klimnu glavom.

– U redu, mister, možemo malo da prekratimo vreme. Samo, hoću da upamtite samo jedno: pri najmanjem pokušaju da nas prevarite, odmah ću reagovati i metkom izbušiti rupu na toj vašoj elegantnoj kravati.

Ralf Higinis se namrštio.

– Na taj ton nisam navikao, mister. Ako tako mislite, moraćete da potražite drugog partnera.

Golden je već seo za sto i podigao ruke.

– Hajde, Kesli, razvedri se malo. Dugo smo se šećkali i zato bi bilo dobro da se malo odmorimo i isprobamo sreću.

Barmaster se gundajući spustio na stolicu, izvadio iz džepa nekoliko novčanica i lagano ih stavio na sto.

Uskoro je Higinis podelio karte i igra je počela. Varalica je koristio oprobanu taktiku i pustio ih da dobijaju.

Vreme je prolazilo, ulazi su se povećavali, a razbojnici su i dalje dobijali. Videći kako se gomila dolara pred njim povećava, Toni Golden se za tren istreznio.

Ralf Higinis je igrao vešto, zaboravljajući na trenutke da su ova dvojica već igrali sa Docom Holidejem. A to je bila greška pošto ovi lupeži nisu bili naivni kauboji niti mirni građani koje je do sada uvek uspevao da prevvari. Osim toga, Toni Golden je stalno posmatrao Higinisove ruke tako da mu nije promakao nijedan jedini pokret.

Za to vreme, Kesli Barmaster je kao pravi hazarder, stalno povećavao uloge pa je suma koja se sada nalazila na stolu bila poprilična, dovoljna da posmatraču oduzme dah.

Toni Golden nije odustajao i... najzad je dočekao svoj trenutak. Gotovo u magnovenju je primetio taj neverovatan pokret, ali je ipak „registrovao” kako kockar izvlači kartu iz manžetne. Zamahnuo je svojom nepovređenom desnicom kao čekićem i prikovao Higinisovu ruku za sto.

Stari prepredenjak je bio zatečen. Do sada mu se još nikada nije desilo da bude uhvaćen u prevari. Hteo je da oslobodi ruku pritiska, ali mu to nije uspelo. Razbojnikova ruka mu je poput gvozdenih klešta stezala šaku, desnicu kojom poteže revolver.

– Imaš li još koju kartu u rukavu?
– upitao ga je kauboj.

U tom trenutku, varalici je nekako uspelo da se izmigolji. Brzo je skočio sa stolice i munjevito izvukao „deringer”.

Kesli Barmaster je prvi put u životu reagovao ispravno. Naime, iako se činilo da je spor i prilično neinteligentan, ovoga puta je uradio ono što je neophodno. Salunom je kao grom odjeknuo zaglušujući pucanj, a odmah za njim sledio je kuršum iz „deringera”. Još se oblak barutnog dima nije ni razišao, a kroz tišinu se prolomio krik bola. Ralf Higin je zagnjurio lice u šake dok mu je krv tekla niz bradu, slivala se na belu košulju i dalje, na odelo.

Metak iz „deringera” okrznuo je rame Tonija Golden, ali bez nekih većih posledica. Što se tiče Barmastera, on se veoma brzo pribrao: bez reči je pokupio novčanice sa stola i potrpao ih u džep.

– Kreći, treba što pre da se izgubimo – dobacio je Golden u kroz zube i bukvalno ga povukao prema izlazu.

No, nisu daleko stigli.

Naime, šerif Belden ih je zaustavio na tremu odmah ispred saluna. On je čuo pucnjavu i pošto je bio u blizini, odmah je dotrčao.

– Kuda tako žurno, momci? – upitao je odlučno.

Barmaster je hteo da se istragne, ali je dobio takav udarac u bradu da se odmah srušio na zemlju. U stvari, krupni

razbojnik nije bio pripremljen za borbu pesnicama inače bi šerif izvukao deblji kraj.

No, sve se dogodilo drugačije i sada je šerif bio taj koji naređuje. Udarivši snagatora, potegao je „kolt” i stavio ga Golden u ispod nosa.

– Hajde, čoveče, nazad u salun.

Ovaj krete bez reči. Slutio je da će ovoga puta stvar imati rđav ishod. Istina, Barmaster je pucao u nužnoj odbrani, ali ako jednom stignu u zatvor biće jako teško izvući se na slobodu. Odmah je pomislio na tako nešto znajući da obojica imaju mnogo toga na savesti. Zato je Golden obuzeo iznenadni gnev prema partneru; pa Barmaster je bio taj koji ga je naterao na ovaj poduhvat! Iako se protivio na kraju je pristao... I šta sada?

Šerif je dohvatio snagatora za noge i kao da je u pitanju džak, uvukao ga u salun. Unutra je bila prava ludnica; svi su govorili, vikali i upadali jedan drugom u reč. Svako je tvrdio da je video puškaranje od početka do kraja i svako je imao svoju verziju.

Upravo tu pometnju Higin je iskoristio da šmugne iz saluna i ode u svoju sobu. Rana koju je zaradio bila je zaista užasna: teško povređeno desno oko krvavilo je i bilo je, mada to sada Higin nije znao, sigurno zauvek izgubljeno.

Dok se teturajući penjao na sprat, ispratio ga je pronicljiv krčmarev pogled. Sada je čovek za šankom objašnjavao šerifu.

– Sve je toliko puta viđeno. Ovaj što je otišao gore je varao, plavokosi ga je uhvatio i... onda je došlo do puškanja u kome je matori izvukao deblji kraj. Uspeo je da ode do sobe, iako je gadno

ranjen. Ovu dvojicu ne poznajem, šerife.

U međuvremenu se Barmaster osvestio i lagano podigao. Pogled mu je bio prazan i nekako staklast.

– Šta se dogodilo? – upitao je Golde-
na.

– Ono od čega sam strahovao – pro-
mrmljao je Toni. – Uleteli smo šerifu
pravo u naručje.

– Da li me je to on onesvestio?

– Da.

– Zar? A gde je taj pas? – zaur-
lao je snagator.

Čuvar zakona, koji je stajao za šan-
kom i dalje razgovarao sa krčmare-
m, naglo se okrenuo.

– Mislite li na mene? – upitao je s
podsmehom.

Razbojnikova ruka krenu ka opasa-
ču, ali čuvar zakona dobaci.

– Nemojte se truditi. Pucaljka je kod
mene!

Barmaster stisnu zube i opipa futro-
lu; doista, bila je prazna. Tek sada se
setio da im je oružje oduzeto još ispred
saluna.

U međuvremenu, polako im je prišao
šerif ne obraćajući pažnju na njihova
gnevna lica.

– Koji od vas dvojice je pucao? – upi-
tao je zvanično.

Snagator je uzdahnio, ali je ipak us-
peo da se savlada.

– Ovaj gradski uštogljenko je varao, a
onda potegao prvi. Eto, to je sve! – od-
vratio je ljutito.

– A onda ste vi pucali, zar ne?

– Da.

– Sutra ćemo to raspraviti pred su-
dijom – dobaci čuvar zakona pošavši
prema vratima. – A sada ćete u zatvor

– dodao je i preko ramena doviknuo vla-
sniku saluna:

– Po trećeg ću doći kasnije!

Škrgućući zubima, dvojica razbojnika
nevoljno pođoše ispred uperene cevi še-
rifovog revolvera. Salun „Sastanak „ je
za dugi niz godina bio poslednji lokal
koji su uopšte posetili.

U međuvremenu se na prvom spratu
odigravala dramatična scena.

Ralf Higin je utrčao u sobu svoje
kćeri. Videvši očevo lice obliveno krv-
lju, Laura glasno kriknu.

– Zaveži, ne urlaj! – brecnu se na nju
Higin.

– Oče, šta se dogodilo? Oh, znala sam
da će jednom doći do ovoga!

– Rekao sam ti da zavežeš! Nego, po-
traži zavoj, moram odmah da zbrišem
odavde!

Devojka je drhtavim prstima pocepa-
la košulju praveći od nje zavoj kako bi
previla očevu ranu.

– Tebi je potreban lekar? – tiho je izu-
stila.

– Znam i sam šta mi je potrebno! –
obrecnuo se. – Nego, idi brzo do moje
sobe i donesi mi stvari!

Laura je spremno potrčala i posle ne-
koliko trenutaka vratila se noseći šešir,
mantil i malu putnu torbu.

Uprkos bolovima, Higin se brzo obu-
kao.

– Zar ja neću sa tobom, oče? – upita
devojka s mukom suzdržavajući plač.

– To je sada nemoguće. No, ja ću te
već obavestiti kada se situacija smiri
pa ćeš doći sa mnom. Budi oprezna i
nemoj mnogo da razgovaraš sa ljudi-

ma. Inače, nas dvoje se ne poznajemo, razumeš li? – dodao je ljutito, izvukao iz džepa nekoliko novčanica i bacio ih na postelju... – To će ti za prvo vreme biti dovoljno – kazao je kratko i za prvo vreme napustio sobu.

Laura Higinis je još dugo nepomično stajala na istom mestu. Suze su joj se u potocima slivale niz lice i kvasile odeću.

Nije plakala zbog toga što je otac napustio bez pozdrava niti što je ovde ostavio samu i na cedilu. U stvari, bilo joj je žao roditelja koji je sa tako teškom ranom morao da beži glavom bez obzira. Učinilo joj se da je prema oboma život bio strahovito nepravičan...

I zato nije mogla da ne oseti mržnju prema zlim ljudima koji su progonili njenog jadnog oca.

* * *

Ralf Higinis je uspeo da šmugne neprimećen kroz sporedna salunska vrata. Kada je izašao napolje obreo se u sporednoj uličici utonuloj u mrak.

Za trenutak je zastao i uzdahnuo; više nije bilo mogućnosti da iz Topeke beži železnicom ili poštanskom kočijom. Morao je da napusti grad na ukradenom konju, jer nije smeo da čeka ni trenutka. Priljubljen uz zidove kuća, šunja se prema uglu glavne ulice, a onda oprezno prešao na drugu stranu.

Tek tada, kada je ponovo ugledao svetiljke, osetio je kako je teško gledati svet jednim okom. Rana ga je strašno bolela, ali je prevarant bio uveren da mu je metak samo okrznuo slepoočnicu. Tek kasnije je saznao da je na desno oko potpuno slep.

Pogledao je ispred sebe i video da su za prečke bili vezani brojni konji. U večernjim časovima u Topeku su dolazili mnogi kauboji da speru prašinu iz grla posle teškog rada na rančevima i okolnim pašnjacima.

Na pet jardi od Higinisa stajala su tri konja oborenih glava. Bleda svetlost koja je prodirala kroz svetlost jedne prodavnice omogućila mu je da dobro razazna životinje.

Bolje nije mogao da poželi. Opreznim koracima došunja se do prečke i odvezao prvog konja, a onda ga poveo u mračnu ulicu.

Tu je zastao da odahne.

– Prokletstvo, ovo mi je uspeo... – mrmljao je sebi u bradu. – Sada vam ostavljam da pogledate gde se Ralf Higinis nalazi!

S mukom se popeo u sedlo pošto je prošlo dugo zaista dugo vremena od kada je poslednji put jahao.

Ulica je vodila do reke, a onda skretala desno, do mosta.

Za manje od deset minuta Ralf Higinis je ostavio Topeku iza sebe. Namerno je jahao širokim drumom koji vodi na zapad. Na putu izbrazdanom točkovima mnogobrojnih kola ni najbolji čitač tragova ne bi mogao da otkrije njegov. I tek kada je počelo da sviće, skrenuo je sa glavnog puta i sakrio se u gusto žbunje na obali reke Arkanzas.

Rana ga je pekla kao vatra tako da celoga dana nije uspeo da zaspi. Nastavio je put tek kada se mrak ponovo spustio. Drum je bio potpuno pust tako da nikoga nije sreo. Bila je kasna noć kada je stigao u Fort Ril. Znao je da nije baš najpametnije da svraća u tako malo naselje, ali morao je da potraži lekara.

Bol je bio neizdržljiv i morao je nešto da preduzme. Naravno, nije ni slutio da šerif iz Topeke nije poslao nikoga da ga prati.

Naime, za Beldena je on bio najobičnija varalica koju je snašla zaslužena kazna. Osim toga, u pomenutom slučaju niko nije bio oštećen pošto su razbojnici koji su remetili red sedeli u zatvoru i čekali suđenje.

Kada je Higinis ujahao u Ril, video je da je u dva gradska saluna još uvek živo. Lagano je sjahao, vezao konja za prečku i ušao u lokal na desnoj strani ulice. Unutra nije bilo naročito zanimljivo: samo su dva kauboja sedela za šankom i zurila u prazno. Krčmar, mršav čovek bolešljivog izgleda, radoznalo je odmerio zakasnelog gosta.

– Da li vas je neko napao, mister? U poslednje vreme ovuda se muva gadan šljam.

– Ne, pao sam s konja i udario glavom o kamen. Ima li u gradu lekara?

– Da, imamo doktora Mortona koji stanuje odmah pored saluna. Ako požurite, zateći ćete ga budnog pošto je do malopre bio ovde.

Higinis je poslušao bez reči i odmah izašao napolje. Srećom, ljubazni doktor ga je primio bez mnogo pitanja i detaljno ga pregledao.

– Svakako znate da vam je oko izgubljeno? – upitao ga je tiho.

Ove reči pogodile su zločinca kao udar groma. Kasnije nije mogao ni da se seti šta je odgovorio doktoru i kako je napustio naselje. Te noći, prevaleo je mnoge milje, jašući krajnje očajan.

Na istoku je već rudila zora, ali Ralf Higinis to nije primetio. Odsutno je piljio u vrat konja koji ga je nosio sve dalje.

A on? On je bio obuzet jednom jedinom mislju: da je izgubio oko! Naravno, nisu mu padali na pamet ljudi koje je hladnokrvno ubio iz raznoraznih razloga. Kao i svaki zločinac bio je sebičan i mislio samo na sebe i svoju korist. Kao prepreden i inteligentan, shvatio je da će mu gubitak oka otežati bavljenje kockom koja mu je bila ceo život.

Dan je bio užasno sparan. Nad malenim gradom drvenih kuća jara je lebдела kao bela teško prozirna magla. Tako je bilo već danima.

Napolju, na osušanim pašnjacima, žedna goveda su mukala tumarajući sprženom travom. Ali, sunce je i dalje nemilosrdno peklo tako da se situacija pogoršavala iz sata u sat. Široka reka pretvorila se u potočić, a postojao je strah da potpuno ne presuši.

Kada su se konačno senke do kraja izdužile i sve počeo da osvaja sumrak, iscrpljeni kaubojski su morali da odvuku svu uginulu stoku u veliku jamu koju su iskopali u udolini. Radili su to ćutke i sa brigom šta će biti sutra.

Od suše nisu stradale samo životinje na rančevima. U Ebilejnu su umirali ljudi, oni stariji i slabiji koji to nisu mogli da podnesu. Jedinim za koje bi se reklo da su od ove strašne nepogode imali koristi, bili su vlasnici tri gradska saluna: Red Rali, Abi Taler i Bob Halverson. Sada su imali priliku da iznesu i ponude svoje ogromne zalihe kako bi koliko toliko ugasili žeđ gostiju. A možda rančere i njihove kaubojske u salune nije terala samo žeđ. Pre bi se reklo da su dolazili da budu u društvu i zaborave

svoju nemoć da bilo šta učine i poprave ovu tešku situaciju. Jer, morali su mirno da posmatraju kako se ogromna krda jednostavno tope i posle izvesnog vremena jednostavno nestaju. Nekoliko bunara nije bilo dovoljno za svu stoku i to je svima bilo jasno. Do sada je jedino rančerima na reci uspevalo da bar koliko toliko napoje svoja krda. Ali, ako se suša bude nastavila, ni za njih uskoro neće biti dovoljno.

Ljudi u salunima su pili ćutke, a ako bi izmenjali po koju reč, sve je to bilo nekako žustro i nervozno. U celom gradu je vladala napregnuta situacija i svi su bili na kraju nerava.

Bilo je podne.

Red Rali je stajao ispred svog saluna i žmirkajući posmatrao sunce. Ulica je bila pusta, kao, uostalom, i njegov lokal u ovo vreme.

Što se tiče samog Ralijsa, bio je to čovek crvenog lica i punačkih obraza, okrugao kao lopta. Ono što ga je danas nagnalo da usred podneva izađe pred svoj lokal bio je događaj koji je dan u Ebilejnu delio na sve polovine: radilo se, naime, o dolasku poštanske kočije sa juga. Jer, ljudi su ovde imali običaj da govore; „to se dogodilo pre” ili „to se dogodilo posle njenog dolaska”.

Kočija se obično zaustavljala pred stanicom „Vels Fargo” kompanije koja se nalazila tačno preko puta Ralijsve krčme. I baš tog trenutka je ulazila u grad...

Škripeći točkovima, skrenula je iz avenije Benison u glavnu ulicu i zaustavila se u neprozirnom oblaku; i konji i sama kočija bili su pokriveni debelim slojem prašine.

Posmatrajući prizor ispred sebe, krčmar je pomislio kako bi samo neki ludak pozeleo da se vozi po ovako paklenom vremenu...

Onda su se vrata iznutra otvorila i prvo što je Rali ugledao bio je uglačani vrh crne čizme. Onda se pomolila noga u elegantnim crnim pantalonama.

Visok, vitak čovek u tamnom odelu koji je stajao pored kočije bio je istovremeno i njen jedini putnik. Imao je vrlo neobičan prtljag; malenu crnu kožnu torbu koja je odudarala od sredine kao i cela njegova pojava.

Stojeći tako odeven po poslednjoj modi, ovaj čovek je mirne duše mogao da izađe iz neke glasovite banke u Filadelfiji. To da, ali nikako nije „išao” uz ovu rasklimatanu kočiju, a još manje pristajao u neki sušni, užareni grad Srednjeg zapada. I mada je u tim krajevima bilo moguće sve i svašta, krčmar se sa čuđenjem zapitao šta takav čovek traži u Ebilejnu, poslednjem od poslednjih stočarskih gradova?

I šta se to uopšte zbiva u našem gradu, zapitao se debeljko. Pre nedelju dana u Ebilejn je stigao stranac sa povređenim okom koji je takođe bio elegantno odeven, bez obzira na malo prašnjavo odelo što je bila posledica dugotrajnog jahanja.

Taj je već danima ležao u svoj sobi ne dajući ni glasa od sebe.

Doduše, ovaj novi stranac u tamnom odelu nije se ni po čemu mogao uporediti sa povređenim došljakom. Ovaj visoki tip imao je samouvereno držanje čoveka svesnog svoje unutrašnje snage, držanje koje je proizlazilo iz neke pritajene čvrstine i nepokolebljive odlučnosti. Svaki njegov pokret naglašava-

vao je ličnost koja je iskusila mnoge teškoće i probleme i koja se nije ustezala da u kritičnim trenucima stavi na kocku sve, pa i sam život. Uz to, bio je nekako zagonetan i nedokučiv ostajući tajna za sve koji su sa njim stupili u bilo kakava kontakt.

Stranac se najzad prenuo i gipkim koracima pošao preko ulice, pravo ka krčmaru. Pošto se lagano popeo na trem, stao je ispred Ralijske.

Debeljko je gotovo ljutito posmatrao ovo čudno hladno lice pred sobom. Narочito hladne bile su njegove sivoplave ledene oči. Bilo je dovoljno pogledati ih i odmah zaboraviti na nepodnošljivu žegu.

Nikada nisam video takve oči, pomisli Rali uznemireno.

Iz razmišljanja ga je trgao strančev glas.

– Jeste li vi krčmar?

– Da, ja sam – odvrati ovaj zbunjeno, još uvek ne mogavši da se navikne na pojavu ovog neobičnog čoveka.

– Onda mi sigurno možete reći da li kod vas mogu da dobijem čašicu dobrog brendija?

Sa debeljkovog lica nestalo je napetosti. Čak je uspeo i da se osmehne.

– Toga uvek ima u zadovoljavajućim količinama.

Zajedno su ušli u salun.

U stvari, Red Rali je bio jedini koji je video neobičnog stranca. Doduše, Ralf Higin je čuo kloparanje točkova poštanske kočije i prišao prozoru. To je činio svakoga dana kada bi kočija stigla. Ali, kada je ugledao čoveka u crnom odelu, spopao ga je užasan strah; šta li taj stranac radi u ovom, od boga zaboravljenom gradu?

Da nije sudija?

U stvari, nije mogao ni da shvati koliko je ova pretpostavka bila besmislena... Jer, ako je ovaj navodni sudija došao zbog njega, šerif bi ga već odavno uhapsio. Dakle, uopšte mu nije pretila nikakva opasnost. Međutim, posle one strašne večeri u Topeki, Ralfa Higin sa je u pravom smislu obuzela manija gonjenja. Tom osećanju ugroženosti i nezadovoljstva svakako je doprinela i žega koja je njegovu malu sobu pod krovom pretvorila u usijanu peć.

Prethodnog dana bio je u pošti i poslao poruku Lauri. No, pokajao se već sledećeg trenutka, ali ništa nije mogao da ispravi. Naime, devojka je trebalo da stigne večernjim vozom i to mu sada nije bilo pravo. Zato je odlučio da Lauru već sutradan pošalje dalje.

Malo se nakašljao, pogledao na sat i video da je vreme ručku. Da li da siđe?

Nad malim umivaonikom visilo je četvrtasto ogledalce pred kojim je Higin ovih dana često zastajao i piljio u svoj lik.

Sada se i nehotice uputio tamo, pogledao u ogledalo i uplašeno se trgao. To se dešavalo svakog puta kada bi video svoj odraz u ogledalu. Jednostavno nije mogao da se navikne; iz drvenog okvira posmatralo ga je blede, nakazno lice nekog gusara, razbojnika. Crni povez koji je nosio već tri dana samo je pojačavao taj utisak. To što je izgledao kao razbojnik nije ga preterano uzbuđivalo; ali, ako ga ljudi budu takvim smatrali, sa njegovim poslom je gotovo.

I zato je čvrsto odlučio da te večeri siđe u salun i sedne za jedan od zelenih stolova. Tada će biti načisto da li neko

hoće sa njim da igra ili shvatiti da ljudi jednostavno zaziru od takvog partnera.

Odvojio se od ogledala i neko vreme ponovo posmatrao pustu ulicu. Sunce je bilo u zenitu i sve je gorelo. Nigde nijedne senke.

Preko, u prostorijama kompanije „Vels Fargo” bilo je prilično živo; vozač kočije i njegov oružani pratilac upravo su menjali konje. I njih dvojica bili su iscrpljeni i žedni kao i umorne životinje koje su isprezali.

Da li će stranac u tamnom nastaviti put? Ova pomisao za tren je umirila Higinisa i donela mu izvesno olakšanje. Da, sigurno će nastaviti put. Međutim, brzo je napustio ovu nadu. Kočija nije mogla da ide dalje pošto je Ebilejn bio njen krajnji cilj. Odavde se ponovo vraćala i Vičitu.

Možda postoje i druge mogućnosti da izbegne susret sa strancem? Neko vreme je posmatrao fasadu „Metropoliten” hotela i saluna „Alhambra” i na pamet mu je pala zanimljiva ideja.

Kako bi bilo da se tamo preseli?

Ne, ne, to je besmisleno. Ako mu je ovaj stranac za petama, sigurno će ga i tamo pronaći.

Prišao je noćnom stočiću i natočio čašu viskija; odmah zatim sa gađenjem se stresao. Viski je bio mlak i uopšte mu nije prijao.

— Idem dole — kazao je glasno, a odjek njegovog sopstvenog glasa ulio mu je sigurnost.

No, odluka je donesena i uzmicanja nije bilo.

Brižljivo se obukao, a onda pričvrstio opasač. Kada se ponovo pogledao, osetio se mnogo sigurnijim: gotovo kao

onaj stari Ralf Higinis koji je hladnokrvno uštrelio kapetana broda.

U Ralijevom salunu žega je bila nepodnošljivija nego na ulici. Debeljko je stalno brisao lice keceljom, ali nije mnogo pomagalo. Jer, posle nekoliko sekundi njegovo punačko lice ponovo je bilo vlažno.

— Da mi posao ne ide ovako dobro odavno bih prokleo ovu sušu — dobacio je iskreno i još jednom radoznalo odmerio novog gosta. — Dakle, vi hoćete da prenoćite kod mene? U redu, ima dovoljno slobodnih soba — dodao je okrećući prema njemu prljavu, raskupusanu knjigu gostiju.

Stranac je ćutke upisao ime u knjigu, a onda je vratio krčmaru.

Debeljko je mirno pročitao ime, vratio knjigu pod šank i upitao:

— Dakle, mister Holidej, šta vas je dovelo u naš kraj?

Džordžijanac se istovremeno iznenadio i obradovao shvativši da ga krčmar ne poznaje. Naime, ništa nije mrzeo više od užasnutih lica ljudi kada saznaju njegovo ime. I sada je u njemu zasvetlela majušna iskra nade. Postojala je, dakle, šansa da glas o njemu nije stigao do Ebilejna. Na to skoro više nigde nije ni računao.

Ako bi se ovo što je slutio pokazalo kao tačno, onda bi se pred njim otvorila mogućnost da počne novi život, život normalnog običnog čoveka. Istina, uvek bi postojala opasnost da ga neko prepozna ili se pojavi neko ko je čuo za njega. Ipak, to bi bio mnogo manji rizik od ovog kome se već godinama svakodnevno izlaže. Jer, skoro svaki nedorasli ili polovni revolveraš grabio je da se ogleda sa njim i eventualno stekne

veliku slavu. I tako se ista priča neprestano ponavljala, a on odlazio iz dotičnog grada ostavljajući još jednu svežu humku. I zato je krčmareva reakcija delovala na njega kao ohrabrenje, nada da sve nije izgubljeno.

A možda bi zaista mogao da se skrasi i otvori ordinaciju? Možda baš ne onakvu kakvu je imao u Bostonu, ali ipak neku pristojnu koja bi bila korak dalje od života pregaženog i progonjenog čoveka. Možda će mu sudbina u ovom gradu ponuditi nešto više od neprekidnog bežanja?

– Vaš brendi je prilično hladan – mirno je dobacio krčmaru, namerno izbegavajući odgovor na pitanje koje mu je postavljeno. Uostalom, šta je i mogao da kaže? Zbog čega je došao u Ebilejn? – Kako to uspevate po ovoj vrućini? – dodao je.

Debeljko se osmehnu.

– Imam još dovoljno vode u bunarima. Prilično su duboki i stajali su me dosta novca. U kofi sa hladnom vodom uvek držim nekoliko flaša.

U tom trenutku Ralf Higin je silazio niz stepenice.

Čuvši šum iza sebe, Dok se okrenuo i ugledao čoveka koji se približavao šanku umornim koracima. Čim ga je spazio obuzelo ga je neko neprijatno osećanje. Obišao je bezbrojne salune na zapadu i mogao da kaže da je takve tipove dobro poznao. Bili su to opasni revolveraši i varalice, a karakter im se po pravilu mogao pročitati na licu.

Što se tiče Higin, on je na sasvim drugačiji način razmišljao o gostu za šankom. Naime, još je bio siguran da je u pitanju sudija ili advokat. Neko vre-

me je ćutao i razmišljao, a onda muklim glasom naručio viski.

– Kakvi su izgledi za večeru? – upitao je.

– Za pola sata, mister Higin.

Džordžijanac je načuljio uši. Higin? Gde li je već čuo to ime? Ah, da, kod starog kopača zlata, Roda Tejlora. Prokletstvo, zar je to ta varalica koja je očerupala staroga?

Oči su mu sevnule hladnim sjajem, a lice postalo nekako tvrdo i hladno. Avaj, prijatelju, ako danas samo i dotakneš kartu, onda ću ti uzeti sve, baš kao što si ti uzeo Tejlora....

Vlasnik lokala bio je dobroćudan čovek i nije mu se dopalo da njegovi gosti stoje tako jedan naspram drugog i posmatraju se ukočenim, hladnim pogledom. Zato se široko osmehnuo i ljubazno im dobacio.

– Smem li da upoznam dvojicu džentlmena? Ovo je mister Higin, a naš novi gost je mister Holidej.

Dobronamernog krčmara silno je iznenadila Higinsova reakcija. Naime, ovaj je odskočio unazad kao da ga je neko šutnuo. Zatim je zastao i držeći otvorena usta, zapanjeno piljio u stranca.

– Dok Holidej... – procedio je muklo, u trenu se setivši Topeke, saluna „Sastanak” i one dvojice koji su pričali da su igrali poker sa samim Holidejem...

Svim silama je pokušavao da se pribere mada nije uspeo da sakrije drhtanje ruku. To je zbog rane i neprestanog žigiranja, uveravao je sam sebe. Još sam bolestan, govorio je.

To, međutim, nisu bile samo posledice ranjavanja. Radilo se, u stvari, o početku njegove propasti koju tog tre-

nutka nije mogao ni da nasluti. I sam je imao neki neprijatan osećaj i u sebi proklinjao trenutak kada je odlučio da siđe dole. Da je ostao u sobi, veče bi prošlo relativno mirno i ništa od ovoga se ne bi desilo.

I kako samo izgleda taj Hoilidej? Lice kao od kamena, hladne oči i pogled kojim je prodirao u dušu.

Džordžijancu je držanje ovog čoveka bilo izrazito tužno. On je bio naviknut na to da se ljudi iznenade ili pak uplaše kada čuju njegovo ime. Ali, ovaj je prevazišao sve dosadašnje: stajao je pred njim kao gromom pogođen i posmatrao ga bez stida.

Nekadašnjem zubnom lekaru bilo je pomalo neprijatno pa je hteo da okonča ovu neobičnu situaciju.

– Vi ste ranjeni? – upitao je.

Upravo to nije trebalo da kaže.

Ralf Higin je prebledeo.

On zna! Krčmar mu je rekao da sam pao sa konja, a ipak me pita da li sam ranjen! Oh, verovatno su ga poslali za mnom, zaključio je. Da, sigurno je to u pitanju!

Bio je obuzet panikom i nije znao šta da preduzme. Onda mu je pala na pamet jedna ideja. Bilo bi bolje da nije pošto ga je upravo ta suluda zamisao dovela do propasti.

Moram da ga ubijem, ponavljao je kao u transu. Još danas moram da ga ućutkam zauvek. No, do tog trenutka moram dobro da se držim, jer taj đavolski tip ne sme da vidi da sam prozreo njegove namere.

No, pošto je i dalje stajao i gledao u Holideja, krčmar upita:

– Zar se džentlmeni poznaju?

Tek tada se trgao. Naravno, ni u kom slučaju nije smeo da dozvoli da i ovaj glupi krčmar počne nešto da podozreva. Zbog toga je rukom lagano prešao preko poveza na oku i uzdahnuo.

– Ova bedna rana me još uvek muči – promrmljao je, a onda pogledao Doka u oči i usiljeno se osmehnuo. – Tako sam nesrećno pao sa konja da sam izbio oko.

Naravno, iskusni Džordžijanac je znao da je to laž. Za takav slučaj nije ni čuo, niti je nešto slično bilo moguće.

– To je zaista za žaljenje – odvratio je mehanički.

– Vi verovatno poznajete takve slučajeve. Konačno, lekar ste – nastavio je Higin, neteemice motreći Holidejevo lice. Međutim, na njemu se nije moglo pročitati baš ništa; u trenutku mu se učinilo da gleda u neprobojni zid.

Ne menjajući izraz, Džordžijanac je izvratio:

– Ne znam za takve slučajeve, mister Higin. Bio sam zubni lekar.

Zločinac se ponovo osmehnuo.

– Oh, to zaista nisam znao!

Higin je postajao sve nesigurniji. To lice poput maske i pogled od koga i nehotice prolaze žmarci... Nije mogao da se smiri, a sumnja da mu je Holidej za petama sve više ga je obuzimala. Samo, za tako nešto nije mogao da nađe logičan razlog. Razmišljao je o svim ljudima koje je u životu oštetio, opljačkao pa i ubio. Kopajući po svojoj mračnoj prošlosti nije uspeo da nađe bilo kakvu nit za koju bi se uhvatio. Ipak, mora da je neko od onih kojima se zamerio sada nahuškao Holideja na njegov trag. I zato je on doneo pravilnu odluku: Dok Holidej noćas mora da umre!

– Dajte mi dupli viski, mister Rali – dobaci Higinis neprirodnim glasom.

– Dobro, dobro, čujem – obrecnu se Rali nervozno. Naime, krčmar je po prirodi bio veoma radoznao i žarko je želio da sazna zbog čega se Higinis toliko uplašio čuvši Holidejevo ime. Iz njegovog ponašanja to nije mogao da sazna i to ga je dovodilo do besa.

* * *

Pod kopitima tri konja, od sunca spržena bufalo trava šuškala je kao slama. Oblaci prašine lebdele su nad isušenom prerijom i veoma sporo se razilazili.

Jahači su pustili konje da idu korakom. Uostalom, iscrpljene životinje bilo je gotovo nemoguće terati brže; svi su išli istim tempom, oborenih glava, suvih i zapaljenih nozdrva.

Ni jahači ni su izgledali bolje; sedeli su nekako suviše pogureno, a prašina im se uvukla u svaku, pa i najmanju poru. Zakrvavljenih beonjača i od glave do pete prekriveni prašinom, razlikovali su se samo po stasu.

– Bestraga sa tvojom idejom, Bobe – promrsio je najmanji među njima. – Napustiti onaj posao u Dakoti! Kakva zamisao! – dodao je ironično. – U Kansasu će se rančeri o nas otimati, zar ne?

Niko mu nije odgovorio pa su nastavili da jašu ćutke. Dolazili su sa „Plavog ranča” iz Jangtauna u Dakoti. Tamo su vodili težak i surov život: neprestana borba za pašnjake, nesigurnost, puškaranje i žrtve. Bilo im je svega dosta, pa su dali gazdi otkaz i krenuli prema jugu.

Najstariji među njima, Bob Larkin, dobro je poznavao Kansas. On je bio taj

koji je dao predlog da krenu ovamo i potraže bar malo lagodniji život. Imao je široka ramena, kratak trup i neprirodno duge noge. Na licu obraslom dugom nenegovanom bradom sijale su živahne, oštre oči kojima gotovo ništa nije moglo da promakne.

Najsitniji se zvao Virdž Oven, upadljivo mršav, ali promućuran i izuzetno dobar strelac. I njegovo sitno lisičije lice bilo je obraslo u bradu, ali su se zelene oči uvek nešto smešile.

Ed Raski je bio najtiši i najmirniji; bio je izuzetno snažan, širokog lica i krupnih tamnih očiju. Na prvi pogled je delovao dobroćudno, ali to je bila varka. Bio je opasan kavgadžija i nikada nije propuštao priliku da dokaže snagu svojih pesnica.

Ova trojica jahača su predstavljali zaista interesantan trio. Kao obični kauboiji verovatno bi ostali nezapaženi da ih splet okolnosti toga dana nije doveo baš u Ebilejn.

* * *

Nepodnošljiva jara lebdela je iznad stare lokomotive iz koje se dizao stub crnog dima prav kao strela.

Stanica je bila pusta. Samo je preko, u senci same zgrade, stajao železničar i kunjao. Sve je bilo mirno i tiho.

A onda se čovek iz senke prenuo i hitro potrčao prema drugom vagonu. Stigao je upravo u trenutku da jednoj crvenokosoj devojci izvanredne lepote pomogne pri silaženju.

– Izvinite, mis – obratio joj se uz osmeh – nisam ni slutio da će po ovakvom danu neko uopšte sići u našem

mestu – dodao je, ne skidajući pogled sa prelepog devojčinog lica.

Mlada žena je ćutala kao da ga nije primećivala. Pažljivo je posmatrala sve oko sebe: izgledalo je da želi nečega da se priseti, odnosno, da se dvoumi. To je navelo železničara da ponovo progovori.

– Nadam se da se niste prevarili, gospođice – kazao je. – Vi ste ovde, u Ebilejnu.

– Ne, mister, nisam se prevarila. Nameravala sam u Ebilejn – odvratila je Laura Higin, ljubazno se osmehnuvši dobronamernom železničaru.

Pogled joj je kružio preko prazne stanice i pustih ulica koje vode u grad.

– Očekuju li vas? – pitao je i dalje železničar.

– Očekuju? Oh, ne, niko me ne očekuje – odvratila je pocrvenevši na tu malu laž. Naime, bilo joj je jasno da ne sme nipošto da oda oca i da, ma koliko joj bilo teško, on zbog toga i nije mogao da dođe po nju. Znala je jedino da je odseo u Ralijevom salunu i da će morati tamo da ga potraži.

Na tadašnjem Zapadu za jednu ženu je bilo vraški neprijatno da putuje sama, a još neprijatnije da tako sama odsedne u hotelu. U stvari, u većim gradovima to i nije upadalo u oči, ali ovde, u ovom za bačenom gradiću sve se gledalo drugim očima. Recimo, ubrzo će svi znati da je u grad stigla lepa crvenokosa devojka... I to sama!

Železničaru nije promakla njena zbunjenoost. Osim toga, bilo mu je jasno da ne pripada onoj vrsti žena koje uveče stoje za šankom u salunu i piju zajedno sa muškarcima. Konačno, razumeo se

u takve stvari, jer je imao dve kćerke Laurinih godina.

– Mogu li na neki način da vam pomognem, gospođice? Ili već znate gde ćete se smestiti?

Laura je odmerila dobroćudno lice ovog čoveka i njegova briga ju je ganula.

– Hvala, mister, to je veoma ljubazno sa vaše strane. Ja već znam gde ću se smestiti. Jedan rođak će narednih dana doći po mene u Ralijev salun. Do tada treba da tamo ga sačekam.

Čovek zamišljeno klimnu glavom.

– Ralijev salun, to još može. Znate, druga dva mesta koja postoje u gradu bi bila pravo zlo. Nego, sačekajte da otpratim ovaj voz pa ću vam pomoći. Do Ralijevog saluna ima dosta da se hoda.

– Bilo bi to veoma ljubazno od vas – kazala je umilnim glasom, istog trena se setivši da ju je mnogo puta do sada očevo prisustvo spasilo raznih neprijatnosti i dobacivanja.

Trojica kaubojica iz Dakote ušli su u Ralijev salun u istom trenutku kada se pojavila crvenokosa devojka sa starim železničarem. U stvari, došljaci bi se možda uputili prema „Metropolitenu“ da nisu na tremu ispred ulaza primetili Lauru Higin.

Virdžil Oven je zviznuo kroz zube.

– Iz sedla, momci! Ovde ima viskija i lepih žena! To je pravo mesto za nas!

Tek kada su kliznuli iz sedla shvatili su da se jedva drže na nogama. Prevalili su dug i naporan put, ali sav napor je bio zaboravljen pri pogledu na nesvakidašnju lepoticu crvene kose. Pomalo ukočenih nogu popeli su se na trem i lagano ušli u salun.

Virdž Oven je prvi prišao šanku.

– Krčmaru, kofu viskija, ali bez vode.
 – Kofu možeš dobiti, ali ne ovde, već napolju, na stepenicama.

Kauboju se nasmeja.

– Vidim da si pravi šaljivčina. Ako je tako, daj nam jednu flašu.

Krčmar je bez reči poslušao, flaša je stigla, ali je bila ispražnjena za neverovatno kratko vreme. Zbog neverovatne vrućine žeđ trojice kauboja još nije bila ugašena. I baš kada su hteli da naruče još jednu flašu, primetili su devojkicu koja je sedela za stolom kraj prozora.

– Nebesa, tamo sedi ona lutka! – prošaputao je Oven na kome se već primećivalo dejstvo viskija. – Da je pozovemo na piće?

– Sklanjajte šape od nje, momci – dobacio je krčmar kome je neko šesto čulo govorilo da će sa devojkicom biti nevolja. Bilo bi mu draže da je zastala pred nekim drugim salunom, naslućujući da nosi neprilike. Ali sada nije imao kud...

Ralf Higin je sa prozora sobe video kćerkin dolazak. Do tada se već nekoliko puta pokajao što je uopšte došao na pomisao da Lauru pozove u Ebilejn. A kada ju je pozvao, nije se nadao da će se desiti nešto dramatično, nešto kao dolazak samog Doka Holideja u grad. A kada je shvatio da mora da ga likvidira, bilo mu je jasno da to nije za Laurine oči. I šta sada da radi? Ukoliko ubije Holideja moraće da beži glavom bez obzira, kao što je to nedavno bežao iz Topeke.

Tu se nikako nije uklapala Laura, zaista nije... No, sada je već bilo kasno; devojkica je doputovala i sedela je u salunu isto kao i onaj prokleti Holidej.

Kada je Laura Higin u pratnji železničara stupila u salun, kockar je za

trenutak digao glavu i, ugledavši ženu retke lepote, zastao u pola pokreta. Opšti utisak kojim je zračila ta nežna devojkica nije se uklapao u prost salun divljeg zapada u gradiću bogu iza nogu. Odmerivši je, Holidej se odmeš zapišao šta ta devojkica traži u ovoj izbi zla i nemorala...No, iskustvom naviknut na svakakva čuda i neobjašnjive stvari, odmah je odustao od traženja odgovora. Zadovoljio se time da bude tihi posmatrač; ostao je da sedi za stolom pored prozora i mirno ređa karte.

Da je samo mogao da nasluti da će ga od sada pa za dugi niz godina za tu ženu vezivati nevidljive niti paklene mržnje i strasti, sigurno bi ustao i izašao pre nego što se neumitni tok događaja pokrene.

Naime, ova upadljivo lepa žena plamenocrvene kose i smaragdinih očiju odigraće u Holidejevom životu najznačajniju ulogu. Još koliko danas počće da ga mrzi svim svojim bićem. Biće obuzeta slepom mržnjom prema njemu i pratiće ga od snežnih planina Kolorada do usijanih peščanih pustinja Arizone. Iznajmljivaće najomraženije i najozloglašene revolveraše Zapada samo da bi uništili slavnog Džordžijanca.

A kada prođe određeni broj godina, a nijedan od njenih pokušaja ne urodi plodom, dogodiće se nešto neobično. U stvari, Laura Higin koja će u međuvremenu postati zrela žena, prestaće da mrzi Holideja. Tačnije rečeno, njena mržnja će se pretvoriti u ljubav, strasnu i ogromnu ljubav koja će je uništavati pošto joj nikada neće biti uzvraćena. Ali, zahvaljujući jačini svojih osećanja, smociće snage da stalno prati Holideja i bude u njegovoj blizini. Ova lepa i

neobična žena bdeće na neki čudan način nad isto tako neobičnim i neverovatnim čovekom kakav je bio Dok Holidej. Naime, lepa Laura Higinis odigrće jedinstvenu ulogu u najuzbudljivijim događajima u Tombstonu, čiji su akteri bili tada najpoznatiji ljudi koji su ikada živeli na Zapadu: Vajat Erp i Dok Holidej.

Ne želeći to, Laura će postati legendarna, istorijska ličnost i to zahvaljujući činjenici što je Dok Holidej bio čovek njenog života.

No, da bi do svega toga došlo u budućnosti, trebalo je proživeti sve dramatične događaje koji su upravo predstojali. Njih bi se Laura Higinis sigurno odrekla da je bilo izbora. Ali, sudbina takav izbor nije omogućila ni njoj, niti ostalim akterima drame koja se približavala.

U međuvremenu je razgovor za šankom postao tako glasan da je Holidej mogao da razabere skoro svaku reč. Naime, lepa devojka, slavni kockar i trojica kauboja bili su u tom trenutku jedini gosti u salunu. Velike količine viskija su bile jedini razlog zbog koga su se kauboji osećali toliko moćnim.

Bob Larkin se nagnuo na šank i obrecnuo se na krčmara.

– Slušaj nas dobro, bure masti! Nisi pozvan da nam držiš pridike sa koje žene da sklanjamo prste. Jesi li čuo?

– Da mu zapušim njušku, Bobe? – ponudio se Raski.

– Pusti, Ede, sa takvim ću sam izaći na kraj – odbrusio je i pružio ruku preko šanka da dohvati krčmara za grudi.

Rali je ustuknuo korak nazad. Ovako nešto odavno mu se nije desilo. U njegov salun navraćali su uglavnom pristojni poslovni ljudi ili skromni rančeri, dok

su se oni drugi uglavnom opredeljivali za veće salune na kraju ulice.

Holidej je sve mirno posmatrao; laganog je sakupio karte i ostavio ih u džep.

Laura Higinis je sedela leđima okrenuta kaubojima. U njenim lepim očima ogledali su se zebnja i strah.

Dok je ustao sa svoga mesta i seo za njen sto. Kako će samo kasnije požaliti zbog toga!

– Dopuštate li, gospođice? – upitao je prilazeći. – Možda bi ipak bilo najbolje kada biste otišli u svoju sobu.

– U pravu ste, mister – odvratila je devojka tiho. – Samo, još nisam imala priliku da uzmem sobu. Tek sam doputovala i...

Džordžijanac je izvukao ključ iz džepa.

– Molim vas da me pogrešno ne shvatite, ali...jednostavno idite gore i sedite. Poslaću krčmara da vas pozove kada ovde postane podnošljivo.

No, ispostavilo se da je ova ljubazna i korisna ponuda stigla prekasno.

Virdž Oven je sve posmatrao i obrecnuo se na krčmara.

– Znaći, onaj dendi može da sedne kod nje, a mi ne možemo? A ne, nećeš tako sa nama, druškane!

Laura Higinis je ustala. Da bi stigla do stepenica morala je da prođe pored šanka. Teturajući se, mali kauboj joj je presekao put.

– Šta kažete za jedno piće, mis?

Krčmar je uputio Džordžijancu bojažljiv pogled i molećivo se obratio nasilnicima.

– Dok, htedoh reći mister Holidej, zamolio bih vas da...

Ed Raskin prasnu u smeh.

– Taj bi ti odgovarao, zar ne? Nije nego, Dok Holidej! Još juče smo čuli da je tip u Šeridanu.

Džordžijanac je ustao i prišao Lauri.

– Ova mlada dama želi da ode u svoju sobu, momci. Nemate valjda nešto protiv?

– Naravno da imamo, kicošu – umešao se Larkin. – Lutka će sa nama popiti jedno piće, a ti ćeš se izgubiti, jesi li razumeo? Posle ćemo videti šta ćemo s tobom...

Laura je drhtala kao prut. Sada je uplašeno pogledala

– Zbog mene ćete imati nevolja... – prošaputala je tiho. – Ja ću...

Snagator Raski se odvojio od šanka i gnevno odmerio Holideja. Čvrsto je stegao pesnice i zaškrgutao zubima. Činilo mu se da je kucnuo njegov čas.

– Gubi se! – grmnuo je ustremivši se na Holideja.

No, Džordžijanac nije uzmakao ni za pedalj. Da je Raski kojim slučajem bio trezan, sigurno bi shvatio mnogo toga iz Dokovog pogleda. Međutim, bio je suviše pijan da oseti opasnost koja mu je približavala.

– Izgleda da ne možeš da podneseš viski, momče – dobacio je Holidej mirno. – Mislim da bi za tebe bilo mnogo zdravije da se sada skloniš s puta.

Kauboje se grohotom nasmejavao, a zatim se važno isprasio.

– Jeste li čuli, prijatelji? Ovaj uštogljenko hoće da mu se sklonim s puta! – dobacio je podsmešljivo okrenuvši se prema šanku. – Sam si ovo tražio, zar ne, momče? Sada ću te rasturiti kao stari vojni revolver!

– Ako baš ne možeš drugačije, onda dođi, momče – odvratio je Dok ledeno.

Zatim se okrenuo i rekao devojci da se odmah vrati za svoj sto.

No, Raski je već krenuo u napad; urliknuo je kao zver i sa stisnutim pesnicama jurnuo na kockara.

Naravno, Dok je bio pripremljen za ovakav napad. Poskočio je unazad i zahuktale pesnice su se sručile u prazno. Kauboje je ljutito zaškrgutao zubima i naleteo na protivnikov levi kroše, a odmah zatim i na desni aperkat. Intelligentni i snažni Dokovi udarci pogodili su cilj tako da dejstvo nije izostalo.

Kauboje Raski je otresao glavu kao pokislo pseto; na trenutak se glupo iscerio i s mukom udahnuo vazduh. Ali, ni to mu nije pomoglo; zaneo se na jednu pa na drugu stranu, otvorio usta i zakolutao očima da bi na kraju sa treskom pao na šank.

Holidej je obrisao ruke maramicom i odlučno zapitao.

– Kako sada stoje stvari? Može li mlada dama na miru proći do svoje sobe?

Odgovora nije bilo pošto dvojica Raskijevih prijatelja nisu mogli da nađu odgovarajuće reči. Jednostavno, nisu mogli da shvate ishod ove, na prvi pogled neravnopravne borbe.

– Idite u svoju sobu, gospođice – kazao je mirno.

Devojka mu je uputila pogled pun zahvalnosti i potrčala uz stepenice.

Krčmar je obrisao znoj sa čela. Ni u snu nije mogao da veruje da će ovaj Dok imati bilo kakvu šansu protiv džinovski snažnog kauboja.

Onda se dogodilo nešto sasvim neobično.

Ed Raski se malo pribrao. Zanosеći se, prišao je Džordžijancu i spustio mu svoju snažnu ručerdu na rame.

– Mister, kada sam vam rekao „ki-coš“, nisam mislio ništa loše. I... krčmar je najverovatnije govorio istinu. Za mene ste vi Dok Holidej!

Nad Ebilejnom se polako spuštala noć. Noć koju građani sumornog gradića na reci Arkanzas nikada neće zaboraviti.

* * *

Bilo je deset sati kada je Ralf Higin napustio sobu i sišao u salun. Pre toga je imao oštru raspravu sa Laurom. Naime, nije mogao da joj oprostí što je dopustila da joj pomogne baš Dok Holidej.

S druge strane, devojka je tek posle dugog ubeđivanja poverovala da je baš Dok Holidej taj koji je njenom ocu za petama. Jednostavno, čovek u tamnom odelu nije joj ličio na revolveraša koga neko može iznajmiti.

Ono što je devojku još više zapanjilo, bila je očeva izjava da će je opet ostaviti samu. Doduše, uskoro je i ostala sama, ali na način na koji nije ni sanjala.

Dole u salunu, Dok je izgubio nadu da će Higin, varalica koji je opelješio starog Tejlora, sići dole i sesti za kockarski sto. Sada je stajao pored šanka, ispijao brendi i razmišljao šta da preduzme.

U međuvremenu kauboji su se povukli za jedan sto u uglu i tiho razgovarali. U salunu je bilo još nekoliko gostiju, ali su i oni bili veoma tihi. Svi u znali da je stranac u tamnom odelu Dok Holidej, no nije bilo nikakvih problema. Na Džordžijančevu sreću, za ljude u Ebilejnu suša je bila mnogo veći i značajniji problem.

Dok je ispijao brendi osetio je da se nešto dešava; tišina, neprijatna tišina nagnala ga je da podigne glavu.

A onda ga je ugledao! Lagano je silazio niz stepenice i mirno ga posmatrao. Zatim je prišao šanku staso tik uz njega. U stvari, bila je to njegova sudbina koja ga je vukla Džordžijancu.

– Popijete sa mnom viski, mister Holidej – dobacio je.

– Ja pijem brendi.

Osetivši odbojnost u kockarevom glasu, Higin se kiselo nasmeja.

– Onda dva brendija, krčmaru!

Holidej mimo volje prihvati ovu ponudu. Bilo je to samo zato što je sa tom varalicom hteo da sedne za kockarski sto. To su, uostalom, hteli obojica. No, ciljevi i namere su im se bitno razlikovali.

Neko vreme su ćutali, a onda Higin dobaci.

– Mogli bismo da odigramo jednu partiju pokera? Istina, nemam neku šansu kralja svih kockara, ali svejedno. Jednoga dana ću o ovome moći da pričam svojim unucima.

– Nemam ništa protiv – dobaci Dok smešeći se.

Još pre nego što su seli za to privukli su pažnju. Naime, neki posetoci su se odvojili od šanka i stali pored stola kako bi imali bolji pogled.

Dvoboj dvojice neobičnih ljudi posmatrala su još dva užarena zelena oka; Laura Higin je stajala u mraku, sasvim gore na vrhu stepenica i posmatrala svoga oca. Nepogrešivim instinktom žene predosećala je da će se te večeri dogoditi nešto užasno. Bila je ljuta što je tako bespomoćna i što joj je preostalo jedino da stoji i posmatra.

S druge strane, čoveka u crnom počela je da mrzi, jer ga se bojala kao očevog neprijatelja. U stvari, stari prepređenjak je po ko zna koji put uspeo da je ubedi da mu poveruje iako ono što je tvrdio nije bilo ni blizu istine.

Kako je igra tekla Higinsovo lice se sve više grčilo. Posle nekoliko deljenja ljutito je ustanovio da kod ovog Holideja ne mogu da prođu ni njegovi najvešćiji trikovi.

Džordžijanac je igrao hladno i nemarno, ali varalicu nijednog trenutka nije ispuštao iz vida. Pogled njegov sivopлавih očiju je neprestano je počivao na njegovom licu i rukama.

Broj kibicera oko stola bivao je sve veći. Uzbudjenje je raslo; ljudi kao da su zaboravili sušu, svoja mrtva goveda i sagorele pašnjake. Vreme je prolazilo i napetost se sve više povećavala.

Higinsu je postalo jasno da je kucnuo odlučujući trenutak, to jest, da ni pod kojim uslovima ne sme da nastavlja igru. Osim toga, već danima se nije kockao niti je uspeo bilo šta da zaradi. U Topeki je sav novac morao da ostavi na stolu. Ukoliko bi se upustio u još jednu partiju, u džepu mu ne bi ostao ni probušeni cent.

Dok je upravo mešao karte za novu igru. Osetivši da se Higin vrpolti, upitno ga je pogledao. Varalica je sklonio ruke sa stola i zavalio se u stolicu. To je bio određeni znak koji je govorio Doku da bude oprezan.

– Vi dobijate upadljivo često, mister Holidej – dobacio mu je unjkavim, promenjenim glasom.

Dok se osmehnuo.

– Ubeđeni ste u to?

– Jesam – potvrdi ovaj odlučno. – Do sada nisam dobio nijednu partiju!

– Loše igrate, mister Higin.

To starom lupežu još niko nije rekao. Zato se namršćio i ljutito skoćio iz stolice.

– To bi se moglo i drugaćije nazvati, Holideje!

– Da sam na vašem mestu, ja bih preskoćio takve izjave, mister – odbrusi Holidej ledeno.

Krug zainteresovanih koji su se okupili oko stola počeo je polako da se širi. Ljudi su se lagano povlačili. Sada im je palo na pamet sve ono što se pričalo o Doku Holideju. Pored toga, u ušima im je još odzvanjala prića o nedavnom puškaranju u Šeridanu.

I svi ostali stolovi pratili su igru, ali niko nije video da je Holidej varao. Dođuse, Džordžijanac je neshvatljivo blefirao, bio smeo i rizićan, ali nije varao.

Pritajena, gore na stepeništu, Laura pritisnu usta rukom. Osećala se tako da bi najradije kriknula i potrćala dole. No, otac joj je zabranio da stupi dole u salun i ona nije smela da se ogluši o takvo naređenje. Pored toga, činilo joj se da zna šta će sada uslediti. Doživljavala je to već toliko puta, a kraj je bivao bekstvo u sledeći grad.

Ovoga puta došla je na ludu misao da krivicu preuzme na sebe. Morala je nekako da pomogne ocu... Ali kako? Da je kojim slučajem imala pri sebi revolver, bez dvoumljenja bi pucala u leđa tom čoveku u tamnom ledenih očiju i oslobodila oca svakog pritiska. No, bila je nemoćna i jedino što je mogla da učini bilo je da gnevno steže pesnice dok je ruke ne zaboje.

Dole, u salunu, drama je već počela. Sablast smrti već je pružila svoje košcate ruke prema dvojici ljudi za zelenim stolom.

Dok Holidej je još uvek mirno sedeo i ravnodušno posmatrao nervoznog Higinisa. Njegove poslednje reči još su odzvanjale lokalom. Bilo je to upozorenje, ali istovremeno i neka vrsta pretnje. Ubica je kipteo od gneva dok je u njegovom zločinačkom mozgu postojala samo jedna misao: ubiti omraženog protivnika, uništiti ga, makar se on zvao i Dok Holidej.

U svakom slučaju, bila je to njegova propast.

– Vi ste varali u igri, Dok! – povikao je žustro.

Džordžijanac ga je presekao pogledom, ali mu nije učinio zadovoljstvo da ustane.

– Higinse, vi ste slomljen, bolestan čovek. Ako želite da poživite još koju godinu, onda idite do šanka, popijte jedan viski i umirite se. To će biti mnogo bolje za sve nas.

U tom trenutku stolu je prišao krčmar vidno bledega lica.

– Gospodo, možete da izađete napolje i međusobno se napunite olovom. To me se ne tiče. Hoću samo da vam kažem da ne želim puškaranje u lokalu.

Ralf Higinis je zapovednički odmahnuo rukom.

– Držite se po strani, Rali!

– Da li ću se držati po strani ili ne, to prepustite meni! – uzvratio je krčmar odlučno. – Dok Holidej je igrao fer. Ako ne možete da podnesete gubitak, onda ne sedajte za sto, mister Higinis.

Ovaj je uvukao glavu u ramena i obrecnuo se na krčmara.

– Gubite se, Rali! Znao sam da ovaj čovek ne igra pošteno i sada nemojte da me ubeđujete u suprotno!

Krčmar se nije pokolebao.

– Tako dakle? Znači, vi ste od ranije imali nameru da izazovete Holideja na dvoboj! Oh, da sam to kojim slučajem znao, izleteli biste iz mog saluna čim sam vas ugledao!

Iznerviran, stari prepredenjak više nije mogao da se kontroliše.

– Da, baš to sam nameravao! – odbrusio je ljutito. – Pokazaću ja njemu šta znači njuškati za Ralfom Higinisom!

Tek tada je Holidej shvatio da je prepredeni kockar žrtva neke zablude. Međutim, nije video nikakvu mogućnost da ga razuveri. Uostalom, iz iskustva je znao da takvi pokušaji uvek ostanu bez rezultata.

Krčmar je bio dobroćudan čovek i trebalo mu je dugo da se razgnevi. Međutim, sada je kipteo od besa i bez straha prišao razbojniku.

– Napolje iz mog lokala, inače ću pozvati šerifa!

No, Higinisa više niko nije mogao odgovoriti od onoga šta je nameravao. Uz glasan uzvik potegao je „deringer” i povukao obarač.

Odmah zatim, Rali se zaneo nekoliko koraka unazad. Uhvatio se rukom za desno rame i prebledeo. Kada je lagano pomerio ruku, užasnuto je shvatio da je puna krvi.

U salunu je zavladała grobna tišina.

Niko nije obraćao pažnju na Doka Holideja koji je lagano ustao.

– Bacite oružje, Higinse – dobacio je odlučno, a izraz lica mu odjednom postao neumoljivo tvrd.

Razbojnik se okrenuo i pred sobom ugledao cev teškog revolvera kalibra 45.

Shvatio je da za njega nema izlaza. Bez razloga je pucao na krčmara, a sada je gledao u preteću revolversku cev. A onda se setio; biće bolje da tako izgleda i da svi pomisle kako se predao. Da, da, bio je to jedini način da nadmudri ovog prokletnika.

Zato je oborio cev „deringera” i napravio pokret kao da hoće da stavi oružje na sto.

– Vi ste dobili, Holideje – odvratio je tiho, a onda hitro podigao mali revolver i opalio.

Reakcija Doka Holideja bila je neshvatljivo brza: naglo se okrenuo tako da mu je metak otkinuo samo komad tkanine sa levog rukava. U istom trenutku zagrmio je njegov teški revolver. Kao i uvek u ovakvim situacijama, Dok je hteo samo da rani protivnika. No, Higinse se u strahu bacio u stranu tako da mu se metak zario u levu stranu grudi. Pogodak ga je odbacio unazad. Za tren je razrogačio oči, glasno opsovao i... to su bile njegove poslednje reči. Odmah zatim, ubica i prevarant Ralf Higinse srušio se pod kao klada i... otputovao pravo u pakao.

U Ralijevom salunu je postalo neprijatno tiho.

To je trajalo samo nekoliko trenutaka do bi zatim tišinu narušila lupa potpeticama na drvenom stepeništu: bila je to Laura Higinse koja je kao bez duše strčala u salun, dojurila do kockarskog stola i stala ispred Holideja. Oči su joj bile nekako usahle, beživotne, lice ukočeno, a glas grub i gorak.

– Da li vam je jasno da ste ubili mog oca? – upitala je.

Džordžijancu je zastao dah.

To nije moguće! Ova prelepa devojka čednog izgleda kćerka takvog ubice? Da li to može da bude istina? Ali, zašto da ne? Kakvog je razloga imala da sada laže?

Nije samo on bio iznenađen. Većina gostiju u salunu sada je prvi put videla devojku.

Krčmar Rali i tri kauboja iz Dakote prišli su kockarskom stolu i pogledali u nju, ne shvatajući.

No, iskusni Dok se povratio od prvog iznenađenja.

– Jako mi je žao, gospođice – kazao je iskreno. – No, čak i da sam to ranije znao, ne bih imao šansu da drugačije postupim.

– Bili ste mu za petama i hteli ste da ga ubijete! – dobacila je uzbuđeno.

– Ja nikome nisam bio za petama, gospođice.

– Jeste! On mi je to večeras rekao.

Dok nabra obrve.

– On vam je rekao? Ne znam zbog čega je tako mislio, ali u svakom slučaju je pogrešio.

– Ne, pogrešili ste vi što ste ga ubili i za to ćete se gorko kajati jer... i vi ćete u svakom slučaju umreti.

Sada se umešao i krčmar, zaboravivši na bol u ramenu.

– Gospođice Higinse, vaš otac je bez ikakvog razloga pucao na mene. Dok Holidej je samo hteo da ga spreči kako ne bi počinio još više zla. To može da posvedoči svako u salunu.

No, mlada žena nije ni pogledala debeljuškastog Ralija. Naime, činilo se kao da ga nije ni čula.

– Vi ćete umreti, Holideje! – ponovila je s mržnjom. – Ako treba, ja ću vas pratiti i na kraj sveta i gledaću kada budete umirali!

– Strašna cura – otelo se kauboju Ovenu.

– Da, zaista je neverovatna – ponovio je snažni Ed Raski.

Niko nije obratio pažnju na ove primedbe, niko osim same Laure Higin. U stvari, jedna bezazlena i mila devojka se za kratko vreme se preobratala u ogorčenu mladu ženu željnu osvete. Pošto je još jednom s mržnjom odmerila Holideja, prišla je trojici kauboja. I njih je osmotrila jednog po jednog, a onda im dobacila tako glasno da je svako u salunu da čuje.

– Onaj ko ga ubije dobiće mene kao nagradu za hrabrost.

Ovo što je otvoreno izgovorila mlada žena bilo je za tadašnja shvatanja ljudi na Zapadu tako neverovatno, da je gostima u salunu zastao dah. Još jednom su pogledali ovu mladu devojku, ne mogavši da veruju da je zaista izgovorila ono što su čuli.

Tišinu je prekinuo stariji dobroćudni čovek sede kose koji je lagano prišao Lauri Higin. Bio je to Klerk Halveson, postariji lekar iz Ebilejna koji je devojku odmerio sa razumevanjem.

– Mi shvatamo da je vaš bol dubok, gospodice – kazao je glasom punim saučesća. – Takođe nam je jasno da ste potpuno van sebe i da ne znate šta govorite.

Devojka je nestrpljivo odmahnula rukom i hladno pogledala starog čoveka pravo u oči.

– Veoma dobro znam šta govorim, mister.

Ali, i lekar je bio uporan.

– Ne, vi to ne znate. Zato bi bilo dobro da prihvatite savet starog čoveka. Tamo leži vaš mrtav otac. Nemojte sknaviti uspomenu na njega.

– Poslušajte ga, gospodice Higin – umešao se krčmar – jer vam misli najbolje. Vidite, vaš otac me je ranio bez ikakvog razloga. Ja, na primer, imam mnogo razloga da vas izbacim iz svoje kuće i lokala ukoliko uopšte pomenete reč „osveta”.

– Ne treba da me izbacujete, mister Rali. Ja u svakom slučaju odlazim! – dodala je i obratila se trojici kauboja: – Možda bi bilo bolje da razmislite o mom predlogu. Ja ću održati reč!

Da su goniči bili trezni, oni bi se verovatno povukli iz cele ove neprijatne situacije. No, lepota ove devojke i popijeni viski pomutili su im pamet. Nisu bili odlučni u stavu, već su ćutali i čekali šta će biti.

Iskusni doktor se okrenuo prema krčmaru.

– Za ime božije, izbaci tu trojicu kauboja, Rali! Vidiš da će biti gužve!

Virdž Oven je žmirnuo dok je ruka instinktivno kliznula prema „koltu”.

– Jeste li čuli šta ovaj stari krpač kostiju trabunja, momci? Hoće da nas izbaci?

– To bih voleo da vidim. Neka samo pokuša! – odbrusio je Ed Raski.

Srećom, Bob Larkin, najstariji među njima, bio je izgleda i najrazumniji.

– Mislim da je najbolje da ne ulećemo u tu igru, momci.

Laura Higin ga je značajno pogledala.

– Šta je, uplašili ste se?

To Bob Larkin prosto nije mogao da otrpi. Pokazao je glavom na Doka Holideja i procedio kroz zube.

– Bob Larkin se nikoga ne plaši, mis. Nikoga.

Džordžijanac je stajao pored stola i zamišljeno posmatrao scenu. Kakav čudan obrt događaja, pomislio je. Do pre sat– dva bio je u ulozi zaštitnika, a ona je iznenada postao dželat. U jednom trenutku obuzeo ga je talas sažaljenja, sažaljenja prema samom sebi što mu je, iznenada i neočekivano, zapretila mogućnost da ponovo postane predmet mržnje i odmazde i to bez ikakve konkretne krivice.

Morao je da se umeša pre nego što bude prekasno.

Lagano je prišao Lauri Higin.

– Ne uvlačite te ljude u loše smišljenu igru. Nemate prava da bilo koga koristite za svoje osvetničke namere.

Virdž Oven je pošao prema njima.

– Ostavi tu ženu na miru, kicošu! Ovoga puta ćeš imati sa mnom posla! – dobacio je i značajno pljesnuo šakom po futroli revolvera.

Džordžijanac ga je prezrivo odmerio.

– Smesti se u postelju, momče. Treba da se istreznish.

Kaubojeva ruka je kao čekić pošla nadole. No, još pre nego što je uspeo da uhvati dršku revolvera, odjeknuo je pucanj i usijano olovo okrnulo je vrh goničeve čizme.

Dok je podigao revolver i kratko puhnuo da rastera barutni dim.

– Mani se šale, momče – dobacio je grubo. – To te može koštati života.

Virdž Oven je nepomično stajao; zgranuto, otvorenih usta posmatrao je neverovatnog strelca iz Džordžije. Naime,

iznenađenje je bilo opšte pošto niko u salunu nije ni primetio kada je Holidej izvukao kolt; oružje mu se samo iznenada stvorilo u ruci.

Oven je bio bled kao kreč. Ako je do sada bio pripit, ovog časa se sasvim istreznio.

S druge strane, Laura je i dalje posmatrala Doka sa neverovatnom mržnjom.

– Možete pretiti koliko hoćete, ali ni to vam neće koristiti, Holideje.

On ju je sažaljivo odmerio. Činilo se da mu je iz pogleda za trenutak nestala ona poznata oštrina.

– Gospođice Higin, možda bi...

– Poteži, Holideje! – uzviknuo je u tom trenutku Ed Raski mašući revolverom.

Ljudima u salunu je zastao dah.

Holidej nije potegao. Stajao je spuštenih ruku na sredini saluna i netremice posmatrao pripitog goniča. Iz pogleda mu je izbijala beskrajna hladnoća.

– Pucajte već jednom! – povikala je devojka.

Ali, ovaj nije opalio. Pogled mu je i dalje bio prikovan za ledeno Holidejevo lice. Nije znao zašto, ali naprosto nije bio u stanju da povuče oroz; izgledalo je da su ga oči čoveka u tamnom hipnotisale.

Sekundi su izgledali beskrajno dugi. Svi su nešto iščekivali, svi su gledali Džordžijanca kako lagano prilazi uplašenom kauboju. Kada se zaustavio, bez žurbe je uhvatio cev Raskijevog revolvera...

Ovaj mu ga je predao bez ustezanja. Pritom je progutao pljuvačku i pogledao u pod.

– Kukavice! – ciknula je Laura Higin i u dva skoka se našla kraj Boba Larkina. I pre nego što je ovaj shvatio šta se dešava, izvukla mu je revolver i uperila u Holidejeve grudi. Njeno lepo lice bilo je izobličeno od mržnje.

– Sada ću vas ustreliti, Holideje – kazala je trijumfalno.

Dok je rezignirano podigao obrvu i suvo se nasmejao.

– Samo napred, gospođice. I nije mnogo važno.

Doktor Halveson koji je stajao iza devojke pružio je ruku u želji da je razoruža.

– Pustite je – dobacio je kockar oporo.

Gosti u salunu zapanjeno su pogledali čoveka u tamnom. Nije valjda da želi da se oprost sa životom? Jer, devojka je zaista htela da ga ubije.

– Hoću da vas vidim kako drhtite – kazala je Laura s gorčinom. – Želim da vas vidim kako klečite pred mojim nogama i molite za milost! No, pre nego što budete umrli, morati mi reći ime čoveka koji vas je nahuškao na mog oca!

– I njega hoćete da ubijete, zar ne?

– Nemate razloga da mi se podsmevate, Holideje. Mislite na to da ćete uskoro ležati bez pokreta kao i moj otac...

Sa Džordžijančevog lica nije silazio osmeh. U njemu je bilo neke dosade, ali i sažaljenja, što je još više razgnevalo Lauru Higin.

– Prestanite da se smeškate! Moje strpljenje je pri kraju!

Lice mlade žene se zgrčilo; težak kolt u njenoj ruci počeo je da drhti. Ipak je podigla oružje tako da je cev sada bila uperena u Holidejevo čelo.

Povukla je obarač i zatvorila oči.

Začuo se nečiji krik, ali Dok se nije ni pomerio. Nije gledao u oružje, nego u Laurino lice. No, ništa se nije dogodilo. Još jednom je pokušala grčevito da povuče obarač, ali ništa. Prsti su joj pobelili od napora, no kolt je ćutao.

Džordžijanac joj je lagano prišao; izgleda da se dogodilo isto ono što i nedavno sa Edom Raskijem. Naime, i devojka je dozvolila da joj uzme oružje iz ruku.

– To nije posao za vas, gospođice. Ipak, daću vam jedan savet. Dođete li ikada u situaciju da pucate, nemojte zaboraviti da otkočite oružje pre nego što povučete obarač – kazao je mirno, a onda se okrenuo prema trojici kauboj iz Dakote. – Za vas bi bilo bolje da sada odete. Mislim da je za danas bilo dosta.

Virdžil Oven je čežnjivo pogledao devojku, a zatim spustio glavu i priglupo se nasmešio.

– Da, Holideje, za danas je puna kapa. Ali... samo za danas. Mi ćemo se sresti ponovo, mister. Možda sutra, a možda za nekoliko dana. Cenim da će taj susret biti veoma neprijatan po vas... – zamucio je Ed Raski, očigledno još pod dejstvom alkohola. – Jer ću onda imati... imaću svoj kolt.

Holidej je mirno izvadio Raskijev revolver iz pojasa i dobacio mu ga.

– Nećeš moći toliko da čekaš, momče – dodao je posmatrajući kako se kauboj zanosi i oružje mu pada na pod.

U istom trenutku prema „koltu” je jurnula Laura Higin, ali Holidej je bio brži. Pre nego što ga devojka dohvatila, on ga je nogom gurnuo u stranu.

– Sada je dosta, mis! – rekao je oštro.

Ona se ispravila i hladno ga pogledala.

– U redu, mister Holideje, za danas je dosta – složila se, a onda okrenula prema krčmaru. – Šta će biti sa mojim ocem? – upitala je.

Rali rukavom obrisala znoj sa čela. Najzad se ova đavolska žena urazumila.

– Moramo da pozovemo šerifa. On će da odluči.

Kada su čuli reč „šerif“, kauboji iz Dakote se uzvrpoljiše.

– Biće najbolje da se izgubimo – došapnuo je Larkin dvojici prijatelja.

Raski se složio i progundao.

– To je dobra ideja. Ni ja baš ne marim te momke sa zvezdom.

Samo Oven nije delio njihovo mišljenje. Ispod oka je pogledao Lauru Higin i „uhvatio“ njen izazovan pogled. Krv mu je odmah jače prostrujala žilama... Ne, on nije hteo da odustane...

– Nije mi jasno zbog čega bi zazirali od šerifa, Bobe? – ljutnuo se. – Nismo mi ustrelili toga kockara!

Naravno, devojci je bilo sasvim jasno da je Oven najpogodnija ličnost za sprovođenje njenih namera. Zato mu je prišla i položila ruku na mišicu.

– Čekajte me napolju, mister. Pridružiću vam se čim šerif ovde obavi svoj posao.

To je bilo više nego što je neugledni krivonogi kauboj ikada mogao da očekuje. Zato je podigao glavu i ponosno odmerio svoje prijatelje.

– Čekaću ovde, mis – rekao je muklo.

– Ne, ja mislim da je bolje da vas šerif ne vidi. Mnogo korisnije, verujte mi – dodala je i pogledala prema Doku.

No, on više nije obraćao pažnju na nju već se okrenuo prema krčmaru.

– Mislim da bi trebalo da pogledamo vašu ranu, mister.

– To baš i nije najvažnije – odvratio je debeljko i pogledao ljude za šankom. – Neka neko od vas pozove šerifa.

– Dobro, ja idem – prihvati mladić riđe kose.

– Idemo i mi – dobacio je Larkin pozivajući svoje prijatelje.

– U redu, ali... čekamo vas napolju – kazao je Oven pogledavši u devojku.

Ona je kratko klimnula glavom i prišla ocu tek kada su kauboji napustili salun. Kleknula je, pomilovala očevo blede lice i uzdahnula, ali nije pustila ni suzu. Mržnja koju je osećala jednostavno je ubila sva ostala osećanja.

Nekoliko minuta kasnije pojavio se šerif. Krupni čovek hodao je teško i čudno mahao rukama; zastao je kod krčmara i ljutito ga odmerio:

– Zašto mi nisi rekao da je Holidej u gradu, ha? Ti si kriv za sve ovo! Da sam na vreme znao, proterao bih ga odavde.

– Trenutak samo – prekinuo ga je Džordžijanac odlučno. – Zbog čega biste me proterali iz grada?

Radzin se okrenuo i odmerio ga od glave do pete.

– Vi ste, dakle, Dok Holidej? Prokletstvo, uopšte ne izgledate kao revolveraš, ali vi to ipak jeste! Ovo je sada prevršilo svaku meru i zato odmah napustite grad, mister!

Krčmar se usprotivi.

– Ali, on je delovao u nužnoj odbrani. On nije hteo...

– Ne moraš ništa da objašnjavaš, stari – grubo ga je prekinuo čuvar zakona.

– On uvek deluje u nužnoj samoodbra-

ni. Hm, Dok Holidej nije toliko glup da nam dozvoli da ga se dočepamo. No, gde god se pojavi, tu su i mrtvaci.

Dok se trže.

– Šta hoćete da kažete, šerife? Da li je trebalo da pustim da me ovaj lupež i varalica ustreli iz čista mira? Ne, to nikako! Možda moj život ne vredi mnogo, ali neću da dozvolim da mi ga uzme neki najobičniji prevarant. Ali, ne treba više da se ubeđujemo. Ne brinite se, napustiću Ebilejn! – dobacio je ljutito i žurnim korakom napustio prostoriju.

Te večeri ništa se nije dogodilo. Samo je Laura Higinis nestala čim su telo njenog oca izneli iz saluna. Kasnije je više niko nije video.

Kada je sutra ujutru ugledao Doka sa torbom u ruci, krčmar je radoznalo upitao:

– Zaista odlazite, mister? Ovako rano?

Čovek u tamnom se nasmeši s gorčinom.

– Šta bih drugo? Zar mislite da je lagodno živeti tamo gde ti prete smrću?

Rali je zbunjeno brisao šank.

– Vraški nezgodna stvar, Dok. Znate, sinoć sam razgovarao sa šerifom, ali on je tvrdoglav i tera svoje. Kuda ste se uputili?

Džordžijanac je slegnuo ramenima.

– Kuda bih? Bilo kuda... – odvratio je sa uzdahom i spustio novčanicu na šank. – Ukrcaću se u jutarnji voz.

Rali uze novčanicu i zamišljeno je okrete.

– Dok, ja mislim da ste mi vi spasli život – rekao je otegnuto i nesigurno.

– Nego, da popijemo po jedno piće.

– Vrlo rado.

Ćutke su popili po jedan brendi, a onda je Dok dodirnuo rukom obod šešira i napustio salun.

Na železničkoj stanici Saline voz su napustila samo dva putnika. Obojica su nosili tamna odela i bili skoro iste visine: Džon Holidej i trgovac konjima Bizbi iz Garden Sitija.

Holidej je izašao iz poslednjeg, a Bizbi iz prvog vagona koji se nalazio odmah posle lokomotive. Visoki trgovac konjima gotovo je uleteo u ruke snažnog čoveka u kockastoj košulji sa zvezdom na reveru.

– Hej, mister, niste trebali ni da se trudite i silazite iz voza! Za revolveraše u mom gradu nema mesta!

Bizbi ga iznenađeno odmeri.

– Misite li vi to na mene, šerife?

– A na koga drugog, mister Holideje? – odvrati kiselo čovek sa značkom.

– Kakav Holidej? Pa ja se zovem Bizbi.. – objašnjavao je čovek.

Šerif klimnu glavom.

– Znamo, znamo, ali kod mene to ne pali, Dok. Šerif iz Ebilejna mi je javio... Zato bi bilo da putujete dalje, tamo gde ima više kockarskih stolova i ljudi koji žele da se ogledaju sa vama.

Trgovac je pocrveneo od gneva.

– E, sada je dosta, šerife! Ja nemam ni volje ni vremena...

– Ni ja! – prekinuo ga je čuvar grubo. – Hajde, penjite se u svoj vagon i gledajte da se nikada ne pojavljujete u Salini!

Trgovac nije mogao da izađe na kraj sa šerifom. Ovaj ga je preko platforme ugurao u vagon i to u poslednjem tre-

nutku. Voz je već lagano kretao, a šerif je trčao pored kompozicije.

– Nemojte da vam padne na pamet da negde iskačete, Holideje! Ja ću vas već pronaći i proterati!

Kada je lokomotiva ubrzala, čuvar zakona je zastao, oznojen i zadihan. Zabacio je šešir na potiljak i gledao kako se voz udaljava.

Jedini posmatrači ovog događaja bili su Dok Holidej i otpravnik vozova. Čuveni kockar se rezignirano osmehnuo kao da gleda neki, do sada već više puta viđeni pozorišni komad kome zna kraj. Senka dosade, a možda i neke neodređene sete tamnila je iskričavi sjaj njegovih očiju u trenutku kada se šerif okrenuo i pogledao nepoznatog putnika.

– Ne znam šta je to toliko interesantno, mister.

Osmeh je u magnovenju nestao sa kockarevog lica i Holidej je opet postao onaj zagonetni, nedokučivi vesnik smrti, hladan i tvrd kao kameni kip.

– Nešto što vi ne znate, ali ćete ubrzo doznati, mister.

Šerif se trže, jer mu je boja strančevog glasa jasno govorila da nešto nije u redu.

– Nije mi jasno čemu ovaj razgovor. Uostalom, ko ste vi?

Dokovo lice bilo je kao isklesano od kamena.

– Moje ime je Holidej – odvratio je ledeno.

Šerif se prenu i instinktivno koraknu unazad.

– Holidej? – ponovio je muklo. – Ali, toga sam ja pre...

– Kao što vidite, pogrešili ste.

Šerif se lupi rukom po čelu.

– Ja sam najobičnija budala – kazao je gnevno. – Samo... to sada više nije važno. Vi ćete odmah napustiti grad!

– Na to ćete morati da popričekate.

Obrazi čoveka sa zvezdom zadrhtaše.

– Đavola ću morati! – odbrusio je i gnevno pljunuo na zemlju. – Savetujem vam da već u sledećem satu kupite konja i nestanete.

– Zar? Ne znam da li je tako nešto moguće... Zna li da konj stoji mnogo novca, šerife.

– Znam, gospodine. Ali, isto tako mi je jasno da jedan Dok Holidej...

– Dobro, dobro... – prekide ga Džordžijanac koga je šerifovo ponašanje strašno nerviralo. Možda bi ipak bilo najbolje da odem, pomislio je. Nije želeo da sluša sve ono što je čuo u Ebilejnu.

Zato je klimnuo glavom, okrenuo se i krenuo prema konjušnici. Posle pola sata napustio je Salinu na dugonogom ždrepcu.

Metak mu je kao otrovni insekt prozviždao iznad glave i zario se negde u isušeno tlo prerije.

Holidej se naglim pokretom bacio iz sedla.

Ispred njega, na rastojanju od jedno četrdesetak jardi, na žbunjem obraslom proplanku, nalazila se jedna omorika. Dok je zaključio da metak dolazi odande, no, nije mogao mnogo da učini. Spustio se sumrak i ništa nije moglo da se vidi.

Zaklonjen telom konja vratio se nazad i krenuo do uzane udoline koja je predstavljala dno isušenog rečnog korita paralelnog sa drumom. Vodio je ko-

nja sve dok nije stigao do otprilike iste tačke kao i mesto na proplanku sa koga je pucao. Krenuo je direktno tamo, ali osim tragova dva konja, nije našao ništa drugo.

Tragovi su vodili prema zapadu pa je i on krenuo. Mrak se već sasvim spustio kada je stigao u Elsvort. Vezao je konja ispred dvospratnog „Union” hotela, olabavio kolani i stepenicama se popeo na trem.

Uprkos mraku, primetio je upadljivo niskog čoveka koji je želeo da se sakrije iza drvenog stuba. Naravno, shvatio je da mu preti opasnost; čuo je metalni šum što je značilo da je pritajeni strelac otkao oružje. U jednom skoku stvorio se na vratima.

Pucanj se prolomio kroz noć i usijano olovo proletelo je preko pomičnih vrata i pogodilo ogromno ogledalo iznad bara. Džordžijanac je munjevito potegao kolt iz futrole i počeo da puca prema mestu odakle je, trenutak ranije, sevnula vatra.

No, strelac iz zasede je već nestao.

Tri čoveka su, s oružjem u rukama, istovremeno izletela na trem.

– Šta se ovde zbiva? – uzviknuo je jedan koji je na grudima nosio metalnu zvezdu.

Bio je to šerif iz Elsvorta.

Holidej im je prišao tako da ga je obasjavala svetlost koja je dopirala iz hotela.

– Neko je pucao na mene – odvratio je kratko, uputivši se prema ulazu.

U tom trenutku, ulicom je odjeknuo prodoran ženski glas.

– Dok Holidej je prvi pucao! Videla sam!

Džordžijanac se jedva primetno osmehnuo prepoznavši Lauru Higin...

– Dakle, to je bio vaš topli pozdrav, gospođice. Mogao sam da pretpostavim.

Šerif nije shvatio ovo „prepucavanje”. Jedino što je razumeo bilo je ime Doka Holideja.

– Šta tražite u mom gradu, Dok? – upitao je neljubazno.

– Ništa. Želim samo da prespavam.

– On će nekoga ubiti, šerife – umešala se Laura Higin.

– Neće, pošto će odmah odjahati dalje – odbrusio je čovek sa zvezdom.

– Na žalost, neće odjahati – odvratio je Holidej tako hladno i odlučno, da je šerif zastao kao ukopan. No, Džordžijanac mu nije dao da bilo šta kaže.

– Upravo sam vam saopštio da je neko pucao na mene, mister – nastavio je istim tonom. – Mogu vam saopštiti i ko je to učinio.

Laura Higin se nervozno nasmejala.

– On će vam ispričati da sam to bila ja.

Dok se okrete prema njoj.

– Sada ću vam nešto reći i bilo bi dobro da to ne zaboravite, gospođice.

– A šta je to tako važno? – „ubacila” se ona nervozno. – Hoćete da mi kažete da ste ubili mog oca? To je istina, zar ne? Možda je ovaj šerif pametniji od onoga iz Ebilejna pa nađe za vas pogodno drvo! Koliko vidim, ovde bar drveća ima dovoljno.

Holidej joj priđe sasvim blizu, toliko blizu da je mogla da mu oseti dah.

– To što vi sada govorite čista je besmislica i vi to znate. Ono što radite, međutim, je čisto razbojništvo, ali mi se čini da to ne znate.

– Ja samo znam da ste ubili moga oca
– ponavljala je ona uporno.

Šerif stavi Holideju ruku na rame.

– Ubistvo je ozbiljna optužba, mister.
Možda bismo razgovor mogli da nastavimo u kancelariji.

U tom trenu Virdž Oven je napravio ogromnu grešku. Stajao je ispred jedne radnje na drugoj strani ulice i još uvek držao kolt u ruci. On je, naime, hteo da dobije nagradu koju mu je obećala osvetnički raspoložena Laura Higin. Zato je lagano podigao „kolt” i nanišao na Holideja.

Metak je zazviždao preko ilice, ali instinkt i iskustvo ponovo su spasili čoveka iz Džordžije. U stvari, on je u poslednjem trenutku sklonio šerifovu ruku sa ramena i instinktivno je povukao u stranu. I tako se olovo kao usijani trn zarilo u šerifovu mišicu. Shvativši šta se dešava, Dok je munjevito povukao čoveka na zemlju.

– Da li ste povređeni? – upitao je brzo.

– Da... u mišicu... – procedio je čuvar zakona kroz zube.

Držeći „kolt” u ruci, Holidej je osmotrio suprotnu stranu ulice. Pritisnuo je obarač pretpostavljajući gde se nalazi meta. Šerif mu se odmah pridružio i njihovi pucnji su zaparali tišinu noći.

Posle nekoliko trenutaka začuo se jasan, bolan krik.

– Ovene! – povikala je iznenada Laura Higin. – Bežite, Ovene!

Umesto odgovora, sa druge strane je odjeknuo pucanj. No, odmah je bilo jasno da je kauboj na zemlji i da puca nasumce.

Nekoliko minuta vladala je tišina u kojoj se moglo razaznati tiho ječanje.

Džordžijanac je ustao i pošao preko ulice sa uperenim revolverom.

– Ostanite ovde, čoveče! – upozorio ga je šerif.

– Pustite ga da ide! – dobacila je Laura ljutito. – Bar će dobiti ono što je zaslužio!

Na drugoj strani ležao je Virdž Oven. Posmatrao je kockara ispod poluspuštenih kapaka.

– Rđav posao sam napravio u Kanzasu – procedio je tiho.

Džordžijanac je kleknuo pored njega.

– Možda vam ipak mogu pomoći – kazao je, uzeo kauboja u naručje i preneo ga preko ulice. Čutke je prošao pored Laure i šerifa i ušao u salun „Union” hotela. Nekoliko ljudi ga je bez reči sledilo i pomoglo mu stavi kauboja na zeleni kockarski sto. Što se tiče Laure, ona je stala na vrata i sumnjičavim pogledom posmatrala šta se događa.

Holidej je raskopčao mladićevu košulju da bi bolje pogledao povredu. Utom je prišao i šerif, osmotrio teško ranjenog čoveka i obratio se kockaru.

– Nije bila vaša krivica, Dok. ali... to izgleda kao prokletstvo. Gde god se vi pojavite...

–... dođe do pucnjave – dopunio ga je ovaj mirno. – Znam, šerife, znam!

Dok nije podizao glavu već je svim silama pokušao da zaustavi krvarenje. No, sve je bilo kasno, jer Virdžu Ovenu više niko nije mogao pomoći. Nesrećni kauboj je samo još jednom s mukom pomerio usne i promrmljao:

– Đavolska žena...

Onda se lagano okrenuo prema Lauri, pokušao još nešto da kaže, ali smrt je bila brža.

Bila je to besmislena, nepotrebna smrt, a kauboj iz Dakote je tek u posljednjim sekundima života shvatio svoju užasnu zabludu.

* * *

U Elsvortu su dve osobe, svaka za sebe, provele besanu noć. Bili su to Dok Holidej i Laura Higin.

Naravno, za Džordžijanca to nije bila prva takva noć u životu. Ležao je u širokom krevetu sa uzglavljem od fino iskovanog mesinga i razmišljao o događajima iz neposredne prošlosti. U dubini duše ljutio se na nepravednu sudbinu koja mu je na leđa natovarila još jednog nezaslužnog neprijatelja – mladu, lepu i neverovatno temperamentnu ženu. Naslućivao se da će sa njom imati dosta muka iako je njihov prvi susret nagoveštavao sasvim drugačiji odnos. Uzdahnuo je kao da tim uzdahom želi da istisne iz sebe svu gorčinu i teret koji mu je sudbina navalila na pleća.

Ni Laura Higin nije spavala. Od trenutka kada je izgubila oca živela je u stalnom košmaru. Osećala je bol zbog gubitka zaštitnika i smatrala očevu smrt ne samo kao nepravdu prema njemu, nego i prema sebi. I što je najgore, to je učinio čovek od koga je tako nešto najmanje očekivala. Jer, susret sa Holidejem bio je za nju nešto kao sjaj prolećnog sunca posle dugih tmurnih zimskih dana. Ispod njegovih oštih crta i u pogledu hladnih, sivoplavih očiju ona je naslutila plemenitost, postojanost i nepokolebljivu odlučnost. Kasnije saznanje da je baš taj čovek progonitelj njenog oca predstavljalo je za nju veliki udarac, krah jednog tek začeto

sveta kome je svim srcem želela da se prikloni. Zato je posle očeve smrti njen gnev bio ogroman, a želja za osvetom zaslepila je sva druga osećanja. Mislila je samo na jedno, a to je da vinovnika svega ovoga treba najsirovije kazniti. To je sada bila njena opsesija.

A zašto da to ne učini odmah? Da, to bi bilo najbolje, pomislila je, ustala iz kreveta i brzo navukla kućnu haljinu. U hotelu je vladala tišina, a sem nekoliko svetiljki na glavnoj ulici, grad je počivao u tami. Laura je iz kofera, odnosno iz kožnih korica izvadila nož i pri bleđoj svetlosti ulične svetiljke zagledala se u oštro, glatko sečivo. Oči su joj divlje sijale kada je otvorila vrata i izašla u hodnik. Gotovo nečujnim, mačjim korakom i uz kratko oklevanje, uputila se ka vratima Holidejeve sobe.

Bila je rešena na sve.

Zadržavajući dah, zastala je ispred njegovih vrata; iznutra se nije čuo nikakav šum. Lagano je pritisnula kvaku pokušavajući da smiri drhtanje ruke u kojoj se nalazio nož.

To što je smerala bila je čista ludost, ali ona toga nije bila svesna. Smatrala je da tako nešto duguje svom ocu i da mora da pokuša.

Ali, stvari se nisu odvijale onako kako je mislila.

Naime, vrata ispred nje iznenada su se otvorila.

Trgla se kao oparena i u mutnoj svetlosti kojom je stona petrolejska lampa obasjavala sobu, ugledala kockarevo lice osenčeno osmehom.

Nije se još ni pribrala kada ju je galantnim pokretom pozvao da uđe.

– Dobro jutro, gospođice Higin – kazao je ljubazno. – Jeste da je neuobičajeno.

jeno vreme za posetu, ali ako želite da me posetite, samo izvolite.

Devojka je pokušala da sakrije nož iza leđa, ali joj se ruka zaplela u nabore kućne haljine. Bila je previše uzbuđena i ophrvana jakim osećanjima da je stajala nepomično i izgubljeno, ćutke posmatrajući čoveka koga je htela da ubije.

Dok se ponovo nasmešio. Pogledao je nož, a onda odmerio mladu devojku.

– Da li je to cveće koje ste hteli da mi poklonite, gospođice Higinis?

Laura je ćutala ne mogavši da obuzda drhtavicu.

– S „koltom“ ide brže – dobacio je.

Njegove reči pogodile su je kao udar biča. Učinilo joj se da u njima odzvanja ju cinizam, podsmeh, pa čak i likovanje. Tobožnja Holidejeva zloradost ujela ju je kao guja i izazvala erupciju gneva koja se slila u jedan jedini pokret, a to je bio zamah nožem.

Dok je dočekao njen nasrtaj veštim zahvatom ruke i devojka se istoga trena našla u njegovom zagrljaju. Bila je stisnuta njegovim čvrstim mišicama kao mengelama, uzalud pokušavajući da izvuče ruku i zada odlučujući udarac. U nemoćnom otimanju sve više je zapadala u njegov zagrljaj, odnosno, sve jače ju je stezao.

Na vrhuncu grčevite borbe, u trenutku kada je shvatila besmislenost svog napada, ona je odjednom osetila dodir njegovog tela, stisak snažnih muških ruku i mišićavih prsa uz njene nabrekle uzdrhtale grudi. Nesvesno, i protiv svoje volje, osetila je u sebi strujanje neke čudne, prijatne topline, ali je taj slatki osećaj istog časa ipak bio prigušen mržnjom i željom za osvetom.

U sudaru suprotnih osećanja devojka je klonula i da je Holidej nije držao tako čvrsto, verovatno bi pala. Oštro oružje joj je iskliznulo iz ruke i uz zveket čelika palo na pod.

Dok je sačekao nekoliko trenutaka da se devojka pribere, a onda je pustio. Stajala je nekoliko sekundi nepomična kao lutka, a onda se ćutke okrenula i žurno napustila sobu.

Holidej se sagnuo i podigao nož. Nekoliko trenutaka ga je pažljivo odmeravao, a onda ga sa gađenjem odbacio. Oštro sečivo se zarilo u okvir prozora i ostalo da poigrava u njemu. U istom trenu vrata sobe Laure Higinis su se s treskom zatvorila.

Džordžijanac je znao da ga neko posmatra. Jednostavno, osetio je pogled na leđima pretpostavljajući da dolazi sa prvog sprata. Za tren je pogledao prema prozoru za koji je mislio da pripada Laurinoj sobi; zaveses su bile navučene, no, njemu se učinilo da iza njih nazire siluetu.

I zaista, ona je stajala gore i posmatrala ga.

Jedva primetno je uzdahnio i kožnim remenom pričvrstio torbu za sedlo.

Na suprotnoj strani ulice, nešto ukošo, nalazila se šerifova kancelarija. Čuvar zakona je stajao na ulazu sa šeširom natučenim na čelo i ispod oboda posmatrao Džordžijanca.

Holidej je poterao konja prema njemu; video je zavoje na ruci i upitao.

– Da li je nešto ozbiljnije?

Čovek odmahnu rukom.

– Sitnica, Dok, samo ogrebotina.

On ćutke klimnu glavom setivši se da je metak bio namenjen njemu. Za tren je pomislio da Virdža Ovena koga je devojčina želja za osvetom oterala u smrt.

– Ona će vas slediti – dobacio je šerif i pokazao rukom prema hotelu. – Znate da ne mogu da je sprečim. To niko ne može.

– Nemam ništa protiv njene pratnje.

– Samo ne zaboravite da je cura opasna. Mislim da je opasnija i od nekog revolveraša.

Holidej se nasmeši.

– Možda ste u pravu, šerife. Evine kćeri su slične zmiji.

– Trebalo bi da vam kažem da ostanete u gradu sve dok ona ne ode, ali...

– Znam to „ali”, šerife.

Šerif skide šešir i počne da ga vrti u ruci.

– Jutros sam razgovarao sa gradonačelnikom, Dok. Vi ga ne poznajete, veoma je star i tvrdoglav. Ništa nisam mogao da učinim.

– U redu je, šerife. Ja bih i inače odjahao dalje.

– Da, ali problem...

–... problem je u Holideju – dopunio ga je Dok. – Gde god se on pojavi dođe do puškaranja, zar ne?

Čovek sa zvezdom se kiselo nasmeši. Setio se sinoćnog puškaranja i činjenice da ga je Holidej u poslednjem trenutku povukao na zemlju i tako mu spasao život.

– Ne mogu ništa da izmenim, prijatelju. U ovom gradu vas jednostavno ne žele.

– To mi je jasno. Dakle, jahaću napred, šerife i sići u nekom gradu u kome me niko ne poznaje.

Šerif sumnjičavo zavrte glavom.

– Bojim se da ćete u tom slučaju morati dugo da jašete, Dok. Ne znam kako ćete izaći na kraj sa tom đavolskom ženom..

On zamišljeno odmahnu rukom.

– Za to ne brinite – odvratio je i potapšao konja po vratu. – Gle, kako je nestrpljiv! Hajdemo, stari! Možda ćemo negde daleko naći grad u kome nema šerifa... kada već ne možemo da nađemo grad bez neprijatelja.

Rekavši to, dodirnuo je sa dva prsta obod šešira i zategao uzde.

Šerif je ostao na trotoaru i gledao za jahačem sve dok se nije izgubio iz vida.

– Čudan neki čovek taj Holidej... – promrmeljao je i sa uzdahom se vratio u kancelariju. Ne znam da ga opišem, ali je zaista poseban.

KRAJ

**Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
ILUSTROVANI
ENGLJESKO-SRPSKI
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!**

**250
dinara**

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

**Detaljnije informacije:
telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net
21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34**

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА
БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:

Telefon 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000



00398



9 770353 000002